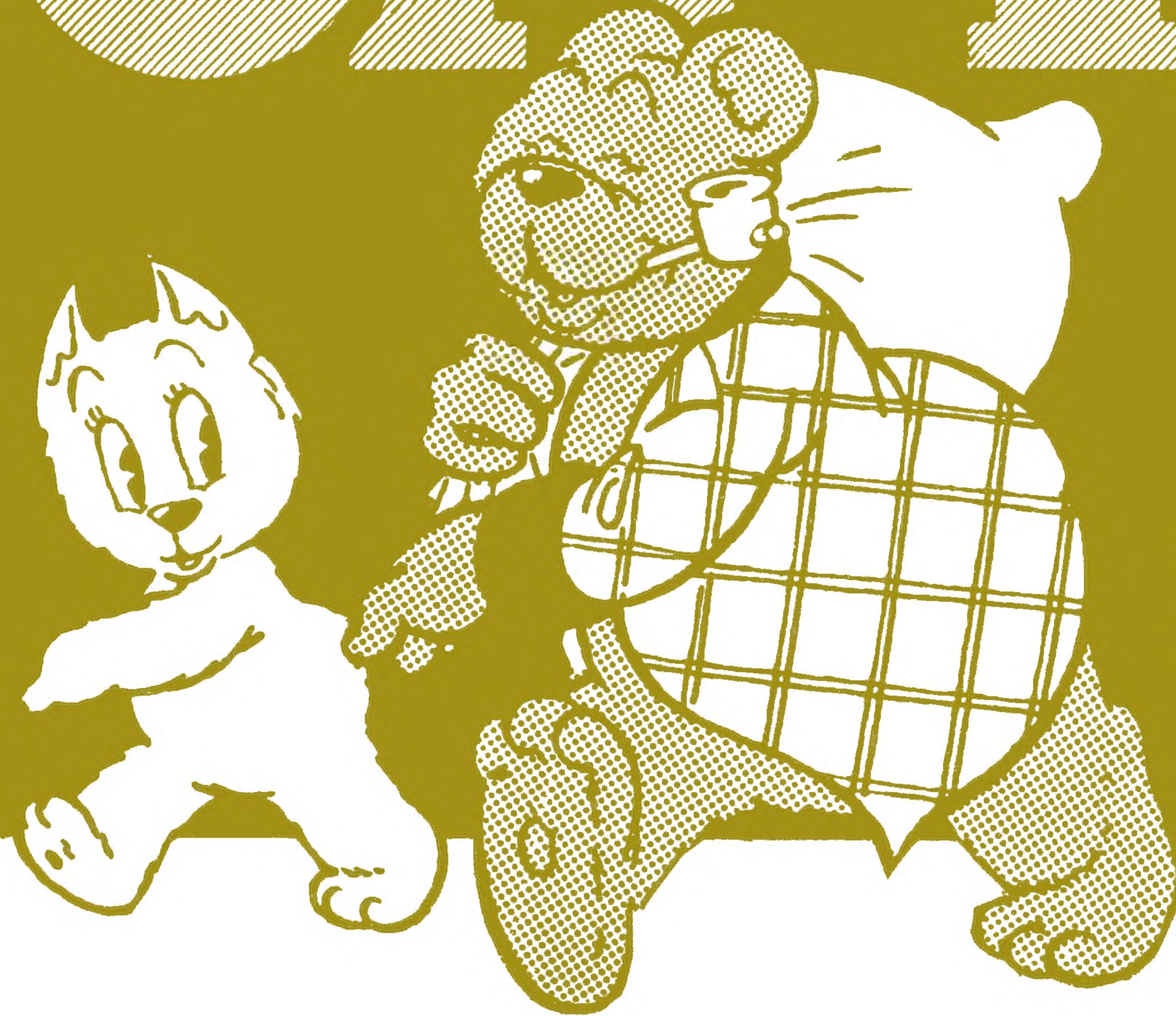
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **31** 411 - 443 De zeeslang

AVONTUREN VAN TOM POES

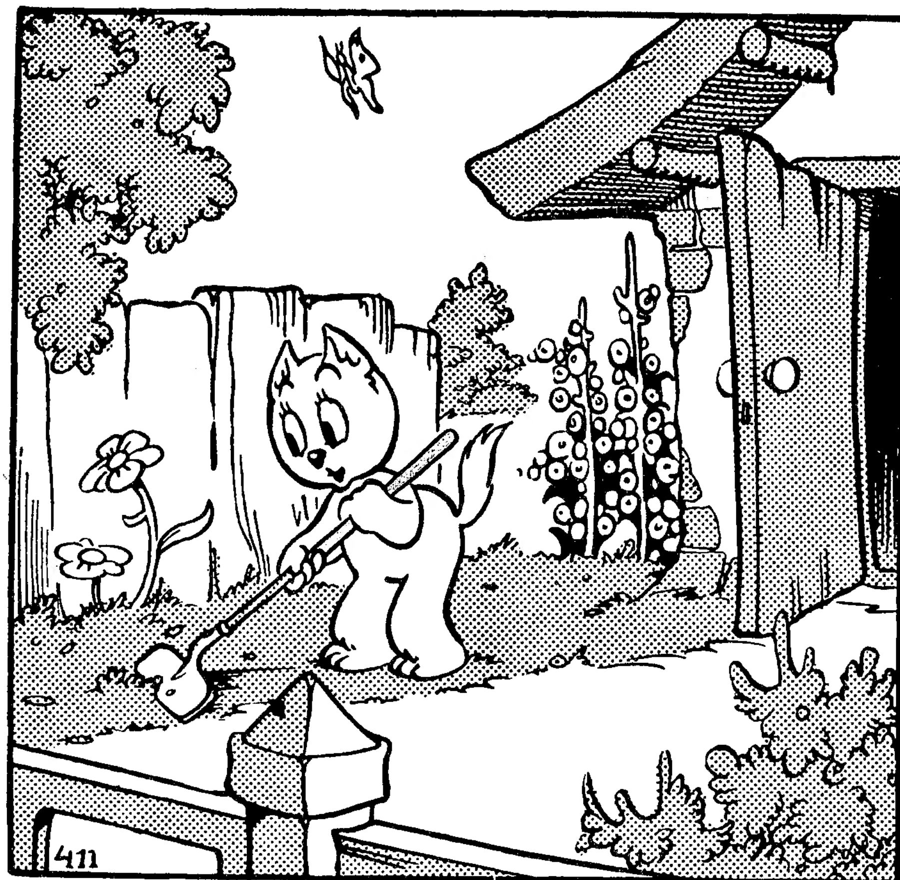
DOOR

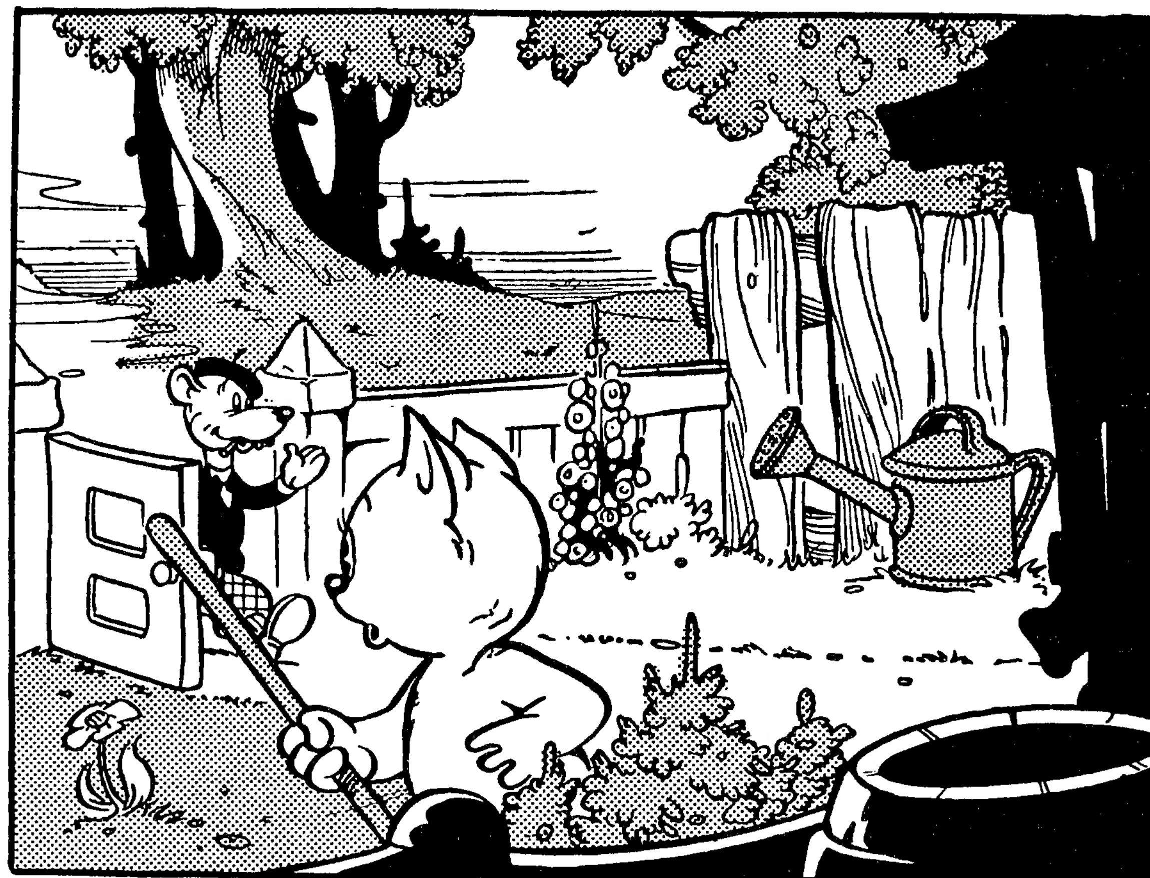
MARTEN TOONDER

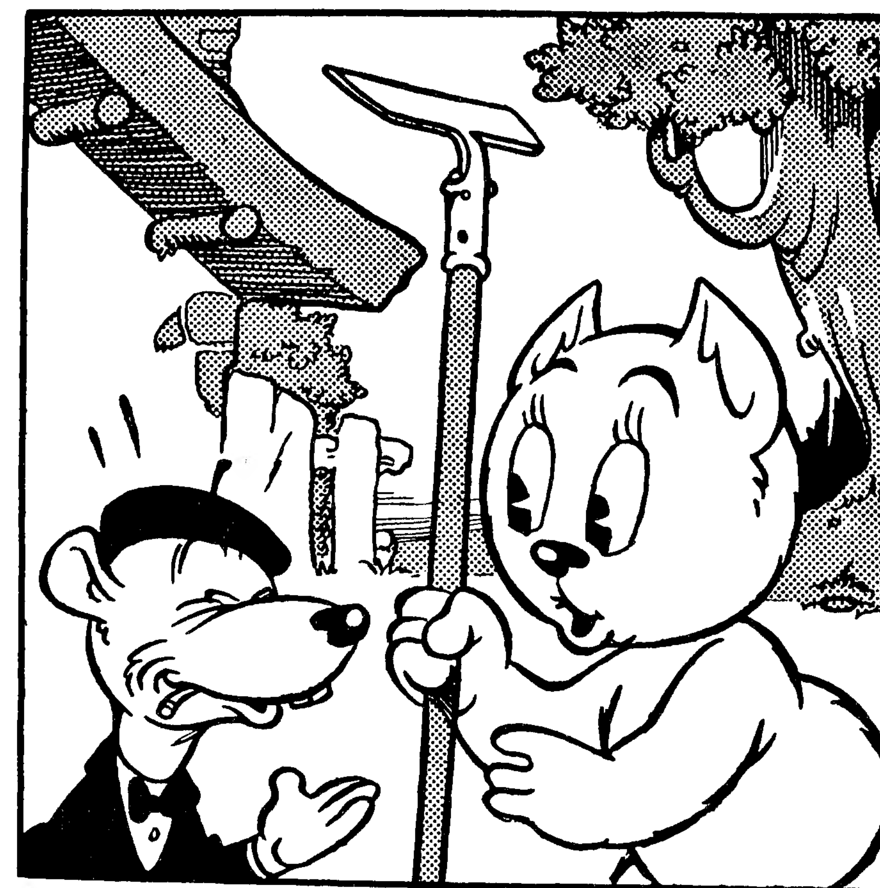
MV 31	411 - 443	De zeeslang

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5205 4
Delen 26 & 31 ISBN 90 234 5206 2

Het was zomer geworden. De zon scheen warm en de lucht was blauw en Tom Poes maakte van de gelegenheid gebruik om zijn tuintje een goede beurt te geven. Dat was hard nodig, want doordat hij meer niet dan wel thuis was, zag het lapje grond er tamelijk verwaarloosd uit. Hij wiedde en schoffelde een hele tijd zonder gestoord te worden en hij begon juist aardigheid in zijn werk te krijgen, toen het tuinhek piepte en er iemand naar binnen stapte.

'Goeden morgen!' zei de iemand vriendelijk. 'Ik ben verslaggever van de Rommelbode – schrijf onder de naam Argus – zie alles en weet alles, hahaha! U kent dat! Wilde graag een onderhoud met u hebben – zo maar een praatje, vooral niet te zwaar, hahaha! U weet wel?'

'Ik ben bezig!' zei Tom Poes. 'Ik weet trouwens heus niet wat voor praatje ik houden moet! Kunt u zelf geen praatje voor uw krant schrijven?'

'Hahaha!' zei de journalist. 'Héél grappig! Hebt u geen nieuwtje voor me? Zo maar een aardigheid? Wat is uw mening over de verkiezingen?'

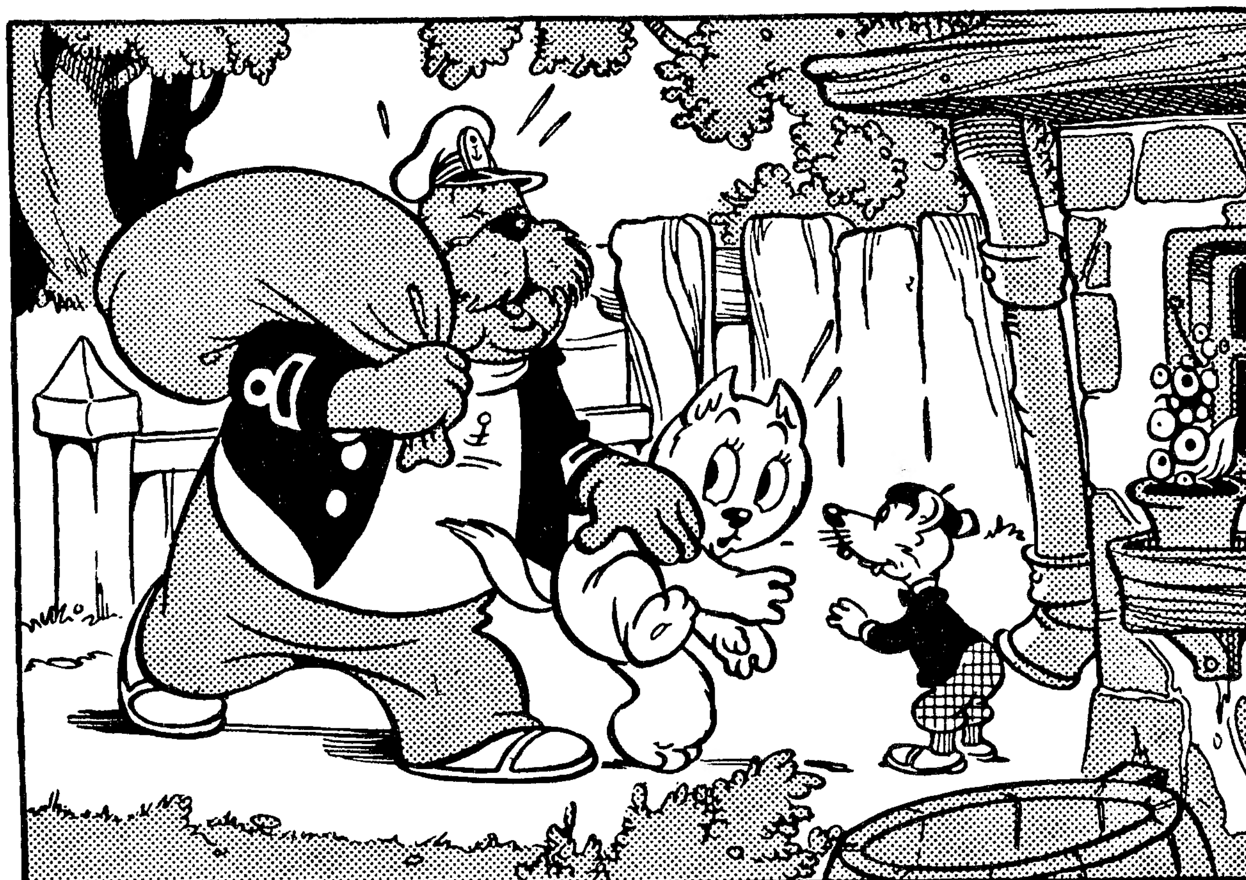
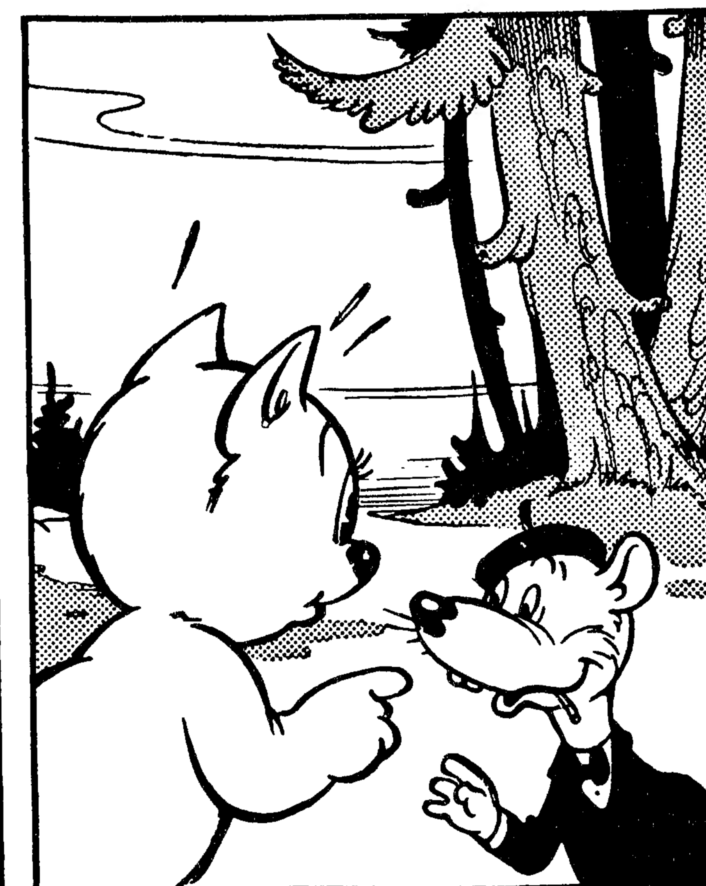
'Ik weet het niet!' zei Tom Poes. 'Ik doe niet aan politiek en zo.'

'Haha!' hervatte de krantenman, 'héél geestig. Maar het is jammer dat u niets te vertellen hebt. Het is zomer, weet u? Er is weinig nieuws voor de kranten. We noemen dat Komkommertijd – moeilijke tijd voor ons, journalisten! En als u geen nieuws hebt zal ik maar over de zeeslang gaan schrijven. U weet wel!'

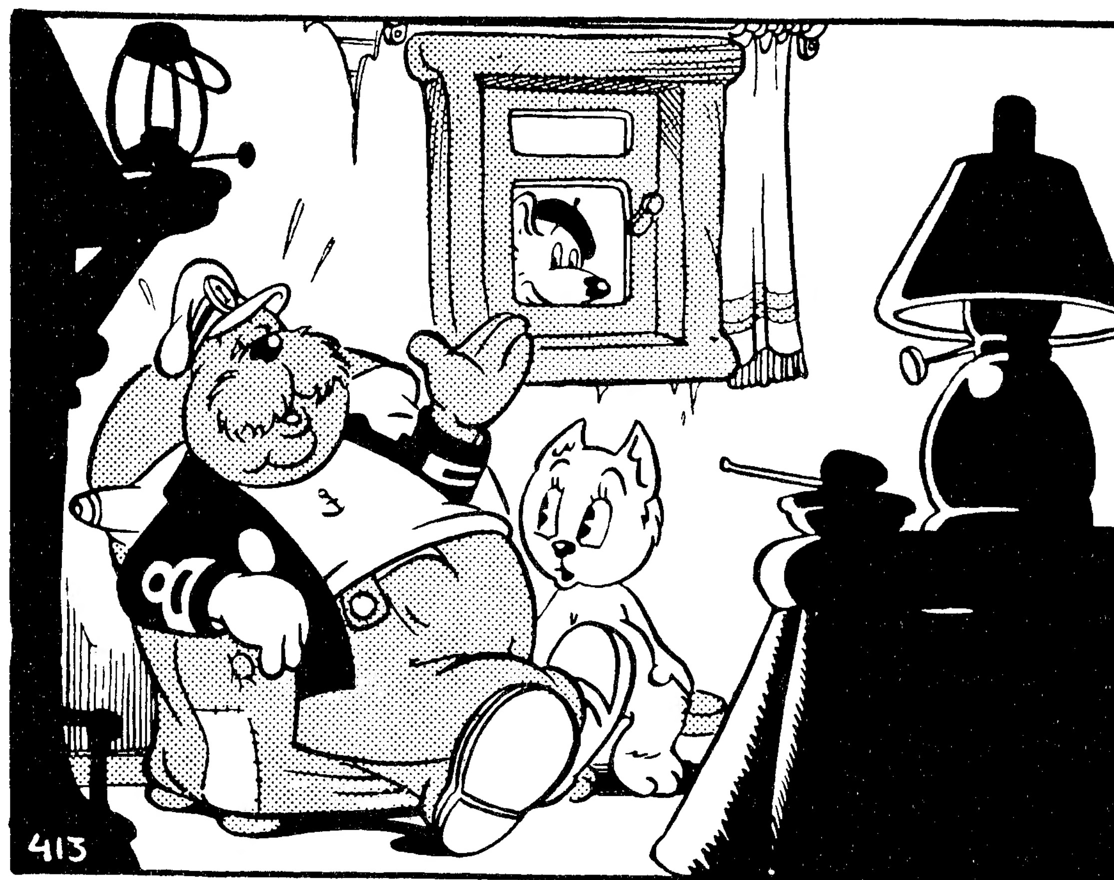
'De zeeslang?' vroeg Tom Poes verbaasd.

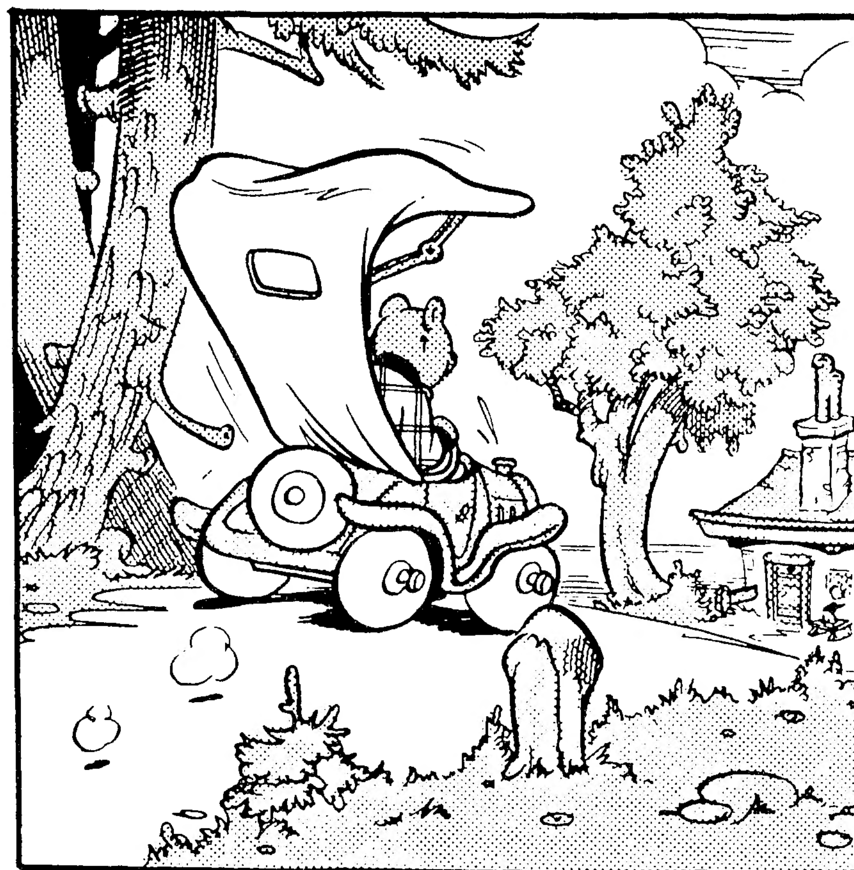
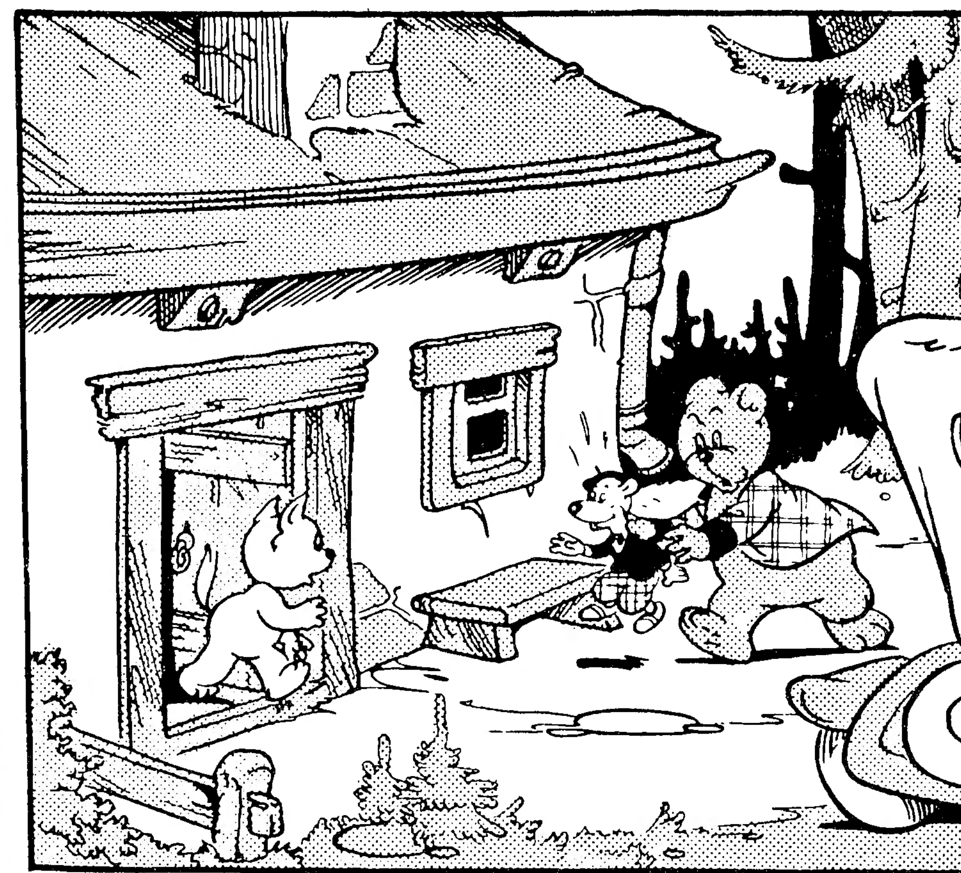
'Ja,' zei Argus. 'Het is al erg oud, maar ik heb geen andere ideeën. Te warm vandaag, vat u? Haha! U kent dat!'

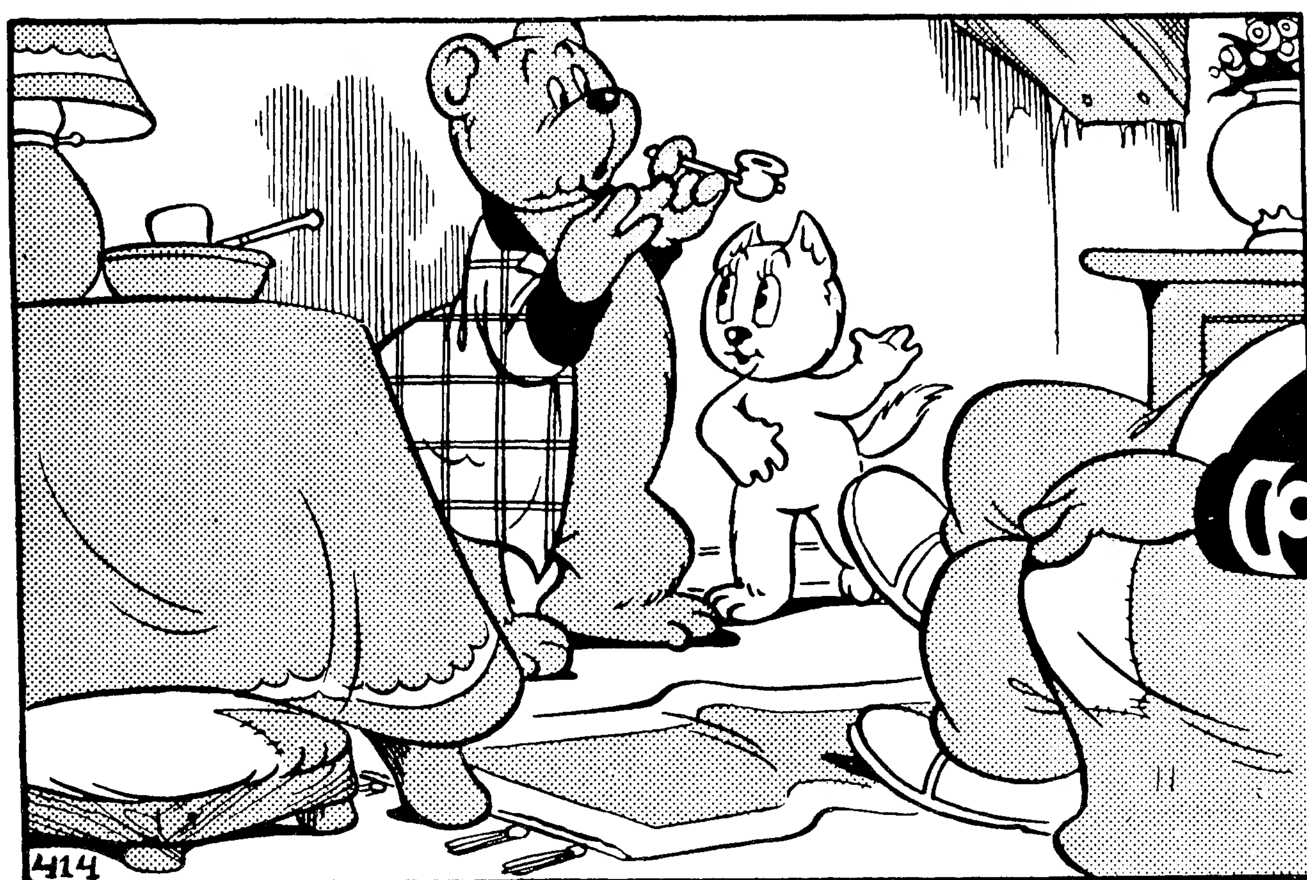
Terwijl Tom Poes bezig was met zijn gesprek met de journalist die zichzelf Argus noemde, naderde er een bekende figuur zijn huisje. Het was kapitein Wal Rus, die een zware plunjezak meetorste en er erg warm uitzag.
'Hallo, meneer!' riep de oude zeerob, het tuinhekje binnen stampend. Hij gaf Tom Poes zo'n hartelijke klap op de schouder, dat hij door zijn knieën zakte, en lachte daverend.
'Deksels warm!' riep hij. 'Geef mij de poolzee maar, meneer! Een eerlijk zeeman verpapt in dit weer. Heb je een glas bier voor me?'
'Dat kan natuurlijk!' zei Tom Poes. 'Hebt u vacantie?'
'Vacantie? Zeelui hebben geen vacantie, meneer. Dàt is iets voor landrotten! Nee, ik moet varen! Morgenavond!'
'Neem me niet kwalijk,' onderbrak hier de journalist, 'als ik me niet vergis bent u zeeman, niet waar? Wat is uw mening over de verkiezingen?'
'Overgehaald landrottengedoe!' gromde de onbeschaafde zeeman.
'Laten we naar binnen gaan, meneer! Ik moet met je praten! Morgen ga ik scheep en het is de bedoeling, dat ik de zeeslang onschadelijk ga maken. En overigens heb ik dorst!'
'Kom binnen!' riep Tom Poes. 'De zeeslang! Dat klinkt goed!'
'Een ogenblikje!' zei de journalist, terwijl hij Tom Poes tegen hield. 'Is het juist, dat ik deze eh... schipper over een zeeslang hoorde praten? Staat u mij toe, dat ik mee naar binnen ga? Dat is net iets voor mijn krant – u weet wel!'
'Nee!' zei Tom Poes. 'Schrijft u maar over politiek en laat mij maar bij die zeeslang, dat is de beste verdeling.'

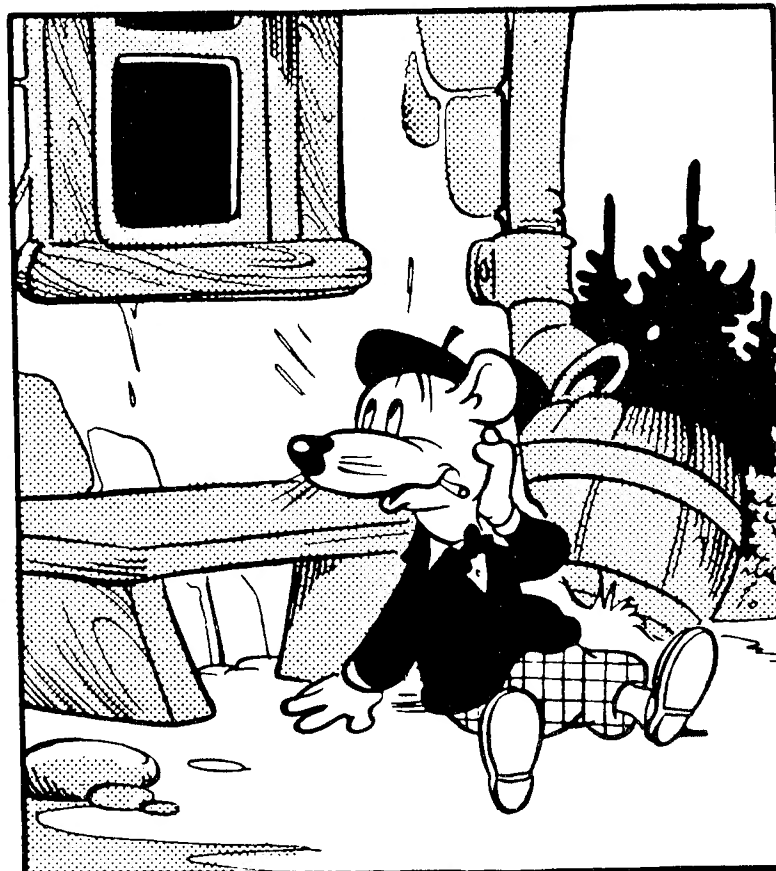

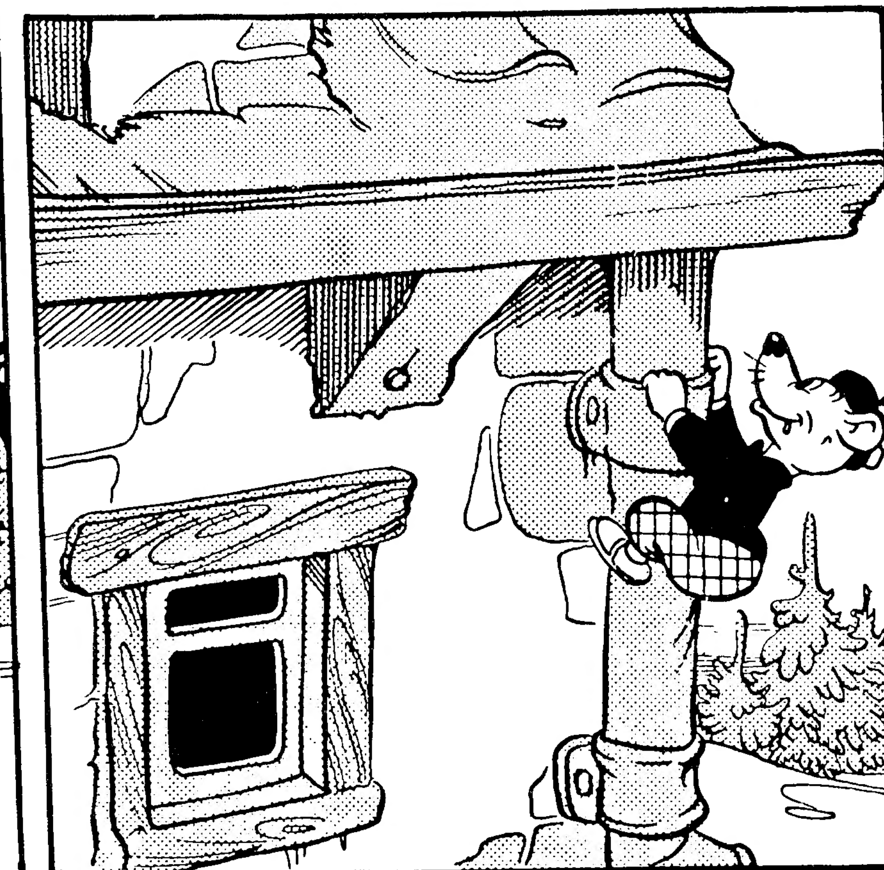

Wal Rus was het huisje van Tom Poes binnen gedreund, had zijn plunjezak in een hoek gegooid en zat nu in een gemakkelijke stoel.
'Wat is dat met die zeeslang?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig. 'Bestaat dat beest echt? Ik dacht, dat het maar een praatje was!'
'Natuurlijk bestaat dat beest!' zei Wal Rus verontwaardigd. 'Hij is een mijl lang en zijn ogen zijn groot als een huis, meneer! Heb hem zelf gezien! Maar die overgehaalde landrotten geloven dat niet – die geloven niets! Zelfs in de Vliegende Hollander geloven ze niet. Maar dat zal wel anders worden! Ik ga dat beest, die zeeslang vangen, meneer! Ik sleep hem naar de haven en verkoop hem aan de dierentuin! Dat is een goede zaak! Zin om mee te gaan?'
'Of ik zin heb om mee te gaan? Natuurlijk!' riep Tom Poes. 'Dat is net iets voor mij!'

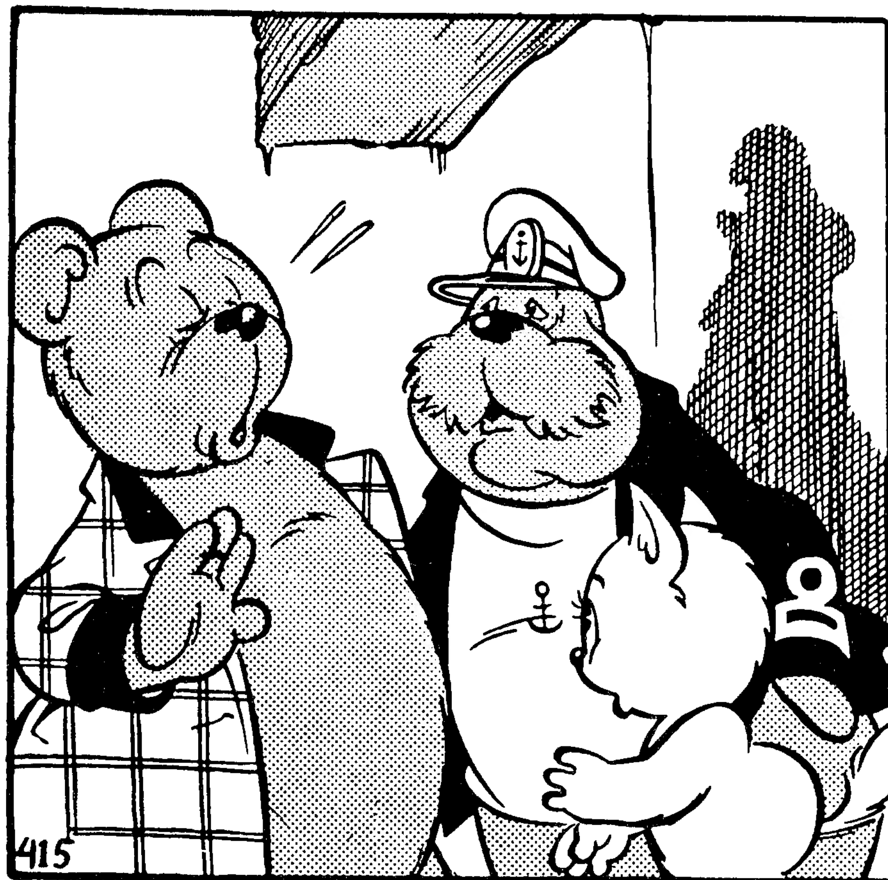
Terwijl dit gesprek plaats vond reed heer Bommel in zijn Oude Schicht in de richting van Tom Poes huisje. (Hij verveelde zich op zijn slot en had zin in een praatje.) Toen hij nu het huisje naderde merkte hij een kleine gedaante op, die voor een raam stond en een verdachte indruk maakte.
Nu, de aandachtige lezer van deze ware verhalen weet hoe heer Bommel is. Altijd vooraan in het gevaar – immer de misdaad bestrijdend. Zo ook nu. Hij stapte uit zijn Oude Schicht, sloop de tuin binnen en greep onverhoeds de journalist die zichzelf Argus noemde in de kraag.
'Geef je over!' riep heer Ollie. 'Ik heb je op heterdaad betrapt! Een heer, die aan een raam staat om een gesprek af te luisteren, is geen heer, dat zeg ik ervan!'

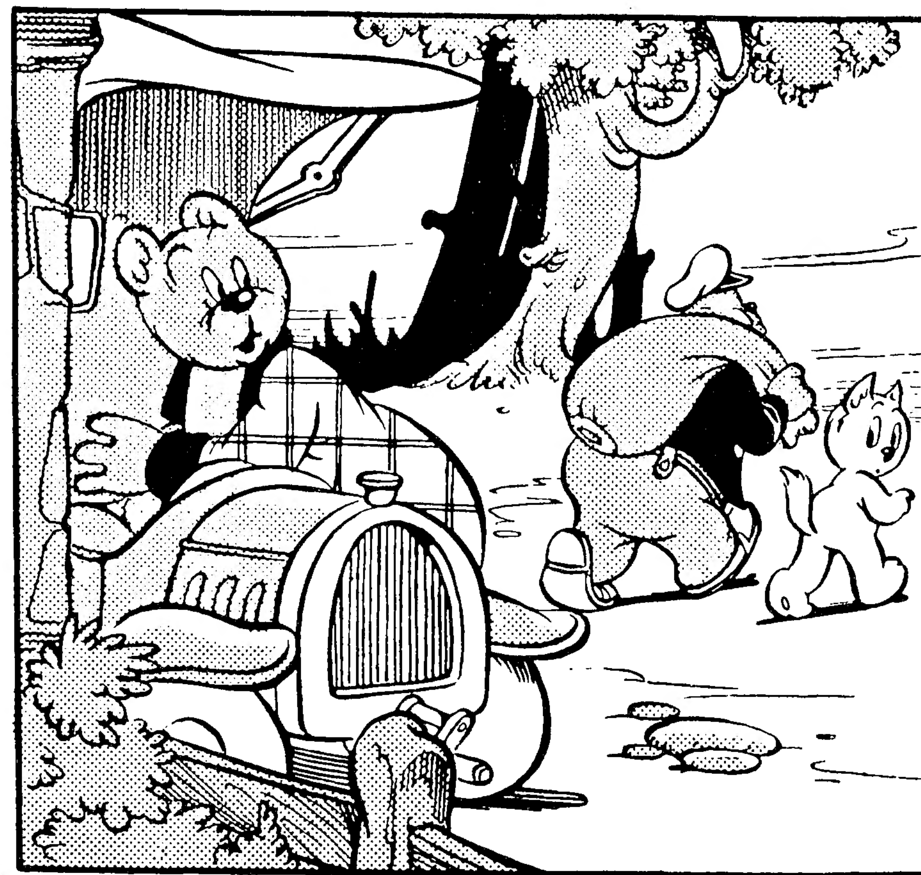
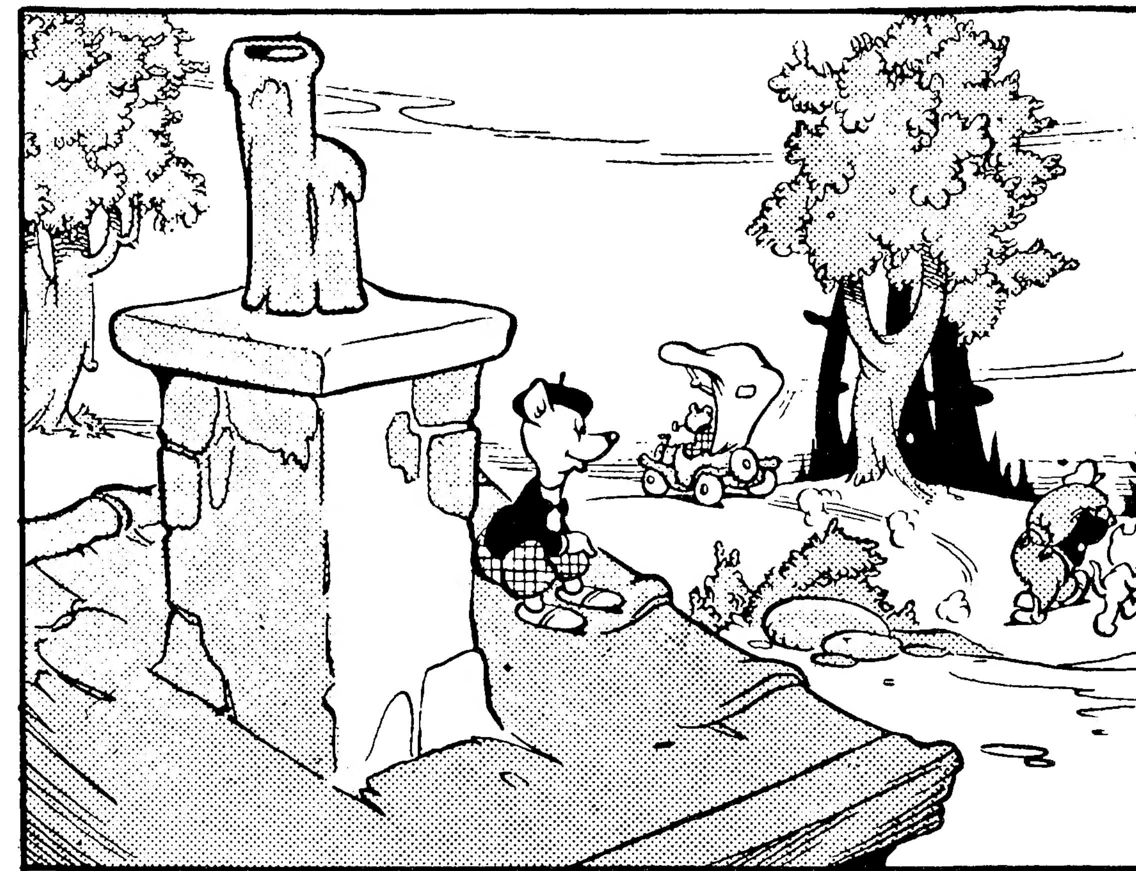

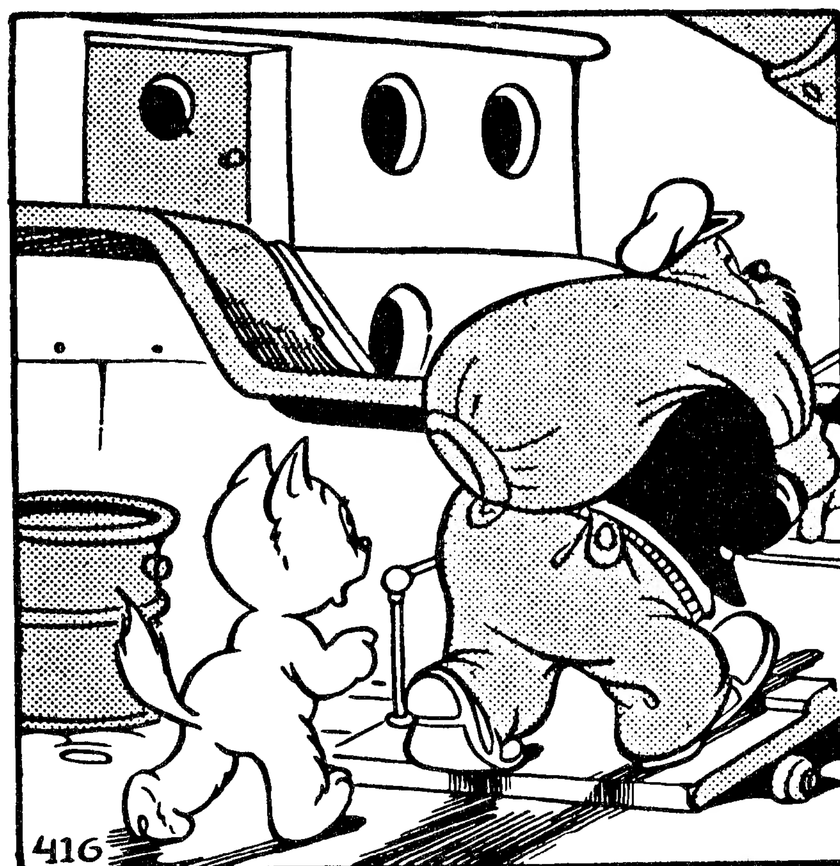

Tom Poes kwam vlug op het lawaai af.
'Heer Ollie!' riep hij. 'Wat is er aan de hand?'
'Deze schavuit beloerde je door je raam!' zei heer Bommel streng. 'Dat moet gestraft worden! Dat hoort niet! Mijn vader zei altijd...'
'Het is die journalist!' onderbrak Tom Poes. 'Laat hem maar, heer Ollie! Hij luistert alleen maar, ik geloof niet dat hij kwaad in de zin heeft! Hij kan nu beter naar huis gaan, lijkt me! Maar u moet binnenkomen, er is een mooi avontuur op komst met een zeeslang!'
Heer Bommel volgde Tom Poes een beetje verbaasd naar binnen en de arme krantenman bleef tamelijk verkreukeld en onthutst buiten zitten. Maar wie nu denkt dat hij werkelijk braaf naar huis ging, vergist zich. Goede journalisten zijn niet zo. Hij keek even peinzend om zich heen en luisterde naar de begroeting van Wal Rus en heer Bommel binnen. Toen kreeg hij de regenpijp in het oog. Een blijde glimlach verhelderde zijn gelaat en zonder lang na te denken begon hij op het dak te klimmen. Daar boven had hij een pracht luisterpost. De rauwe stem van Wal Rus steeg met volle kracht uit de schoorsteen. 'Zin om mee te gaan, Blommers?' bulderde de kapitein. 'Het aanbod om een zeeslang te vangen krijg je niet alle dagen, man!'
'Ahum!' merkte heer Ollie op. 'Ik ben geen Blommers, doch Bommel, Olivier B. Bommel!'

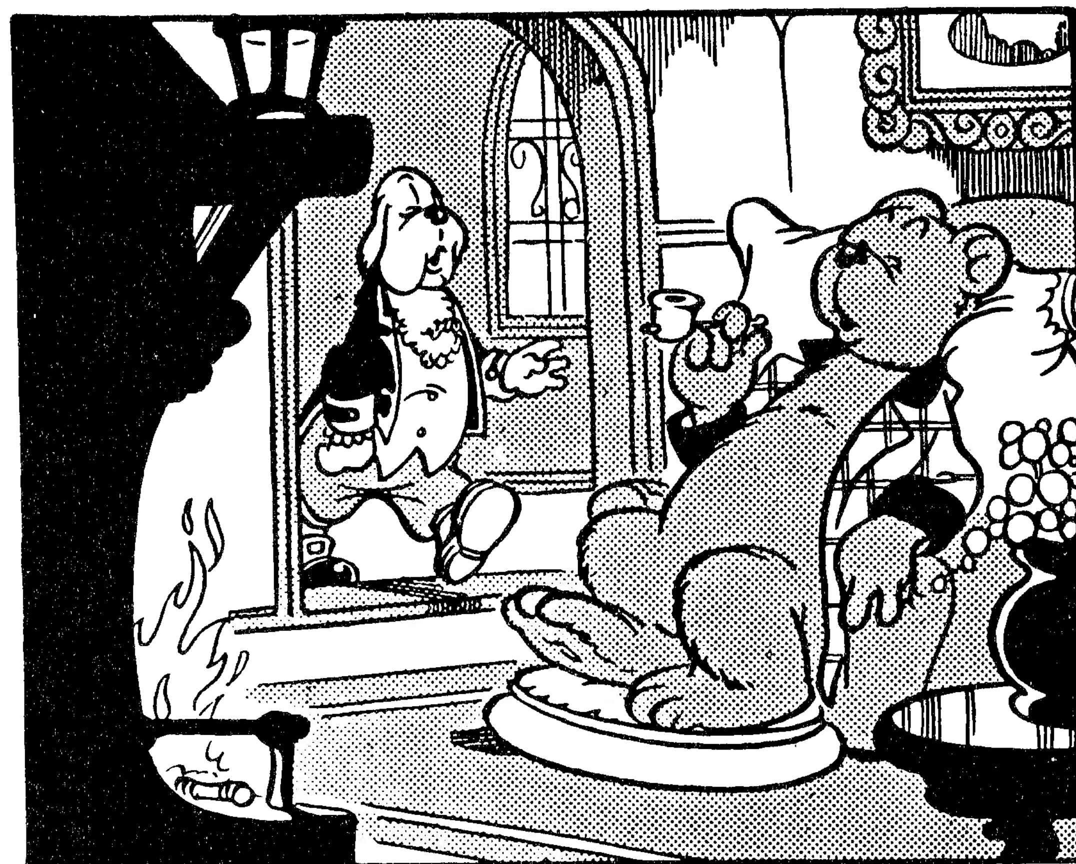

'Het lijkt me een pracht avontuur!' zei Tom Poes. 'Een zeeslang vangen is net iets voor ons, heer Ollie!'
'Hm!' zei heer Bommel. 'Zou het? Ik houd niet zo erg van vissen op de open zee. Het is nat en koud. Ik herinner me, dat ik eens een haring ving met een schepnet en dat er...'
'Onzin!' riep Wal Rus. 'Wie praat er hier over haringen? Dit is groot werk, meneer! Die zeeslang is wel twee kilometers lang en hij heeft ogen als een Berk! Zoiets heb je nog nooit gezien!'
'Hm!' zei heer Bommel. 'De walvisvaart is helemaal niets voor een heer. Ik heb er eens een boek over gelezen en mijn haren rezen ten berge! Dat zijn toestanden! Foei!'
'Goed!' zei Wal Rus, een beetje boos. 'Dan niet! Ik ga nu maar naar mijn schip, want ik moet morgen varen. Ga jij mee, meneer?'
'Ja zeker!' zei Tom Poes haastig. 'Dag heer Ollie. Tot ziens!'
'Tot ziens!' zei heer Bommel stug. Hij stapte in zijn Oude Schicht en reed weg, terwijl Wal Rus en Tom Poes de richting naar Rommeldam insloegen.
Op het dak bleef de journalist, die zichzelf Argus noemde, intussen eenzaam achter.
'Dàt is nieuws!' mompelde hij. 'Gaan de zeeslang vangen! Dàt zou een primeurtje zijn! Maar hoe raak ik daar bij? Ik moet iets doen, dat is zeker!'
Peinzend liet hij zich langs de regenpijp omlaag zakken, doch toen verhelderde een zonnige glimlach zijn zorgelijke trekken.
'Het is te proberen!' zei hij, en hij sloeg de richting naar Slot Bommelstein in...

Tom Poes en Wal Rus gingen dus volgens afspraak aan boord van de Albatros. Het goede schip lag al onder stoom en alles was klaar voor de afvaart. Het kan dan ook geen verwondering wekken dat korte tijd daarna de touwen werden losgegooid en een klein sleepbootje de grote stalen romp van de wal aftrok. En daarmee was de reis naar het nieuwe avontuur begonnen. Tom Poes zag de omtrekken van de pakhuizen langzaam in de nevel verdwijnen en hij voelde zich erg blij en opgewekt.

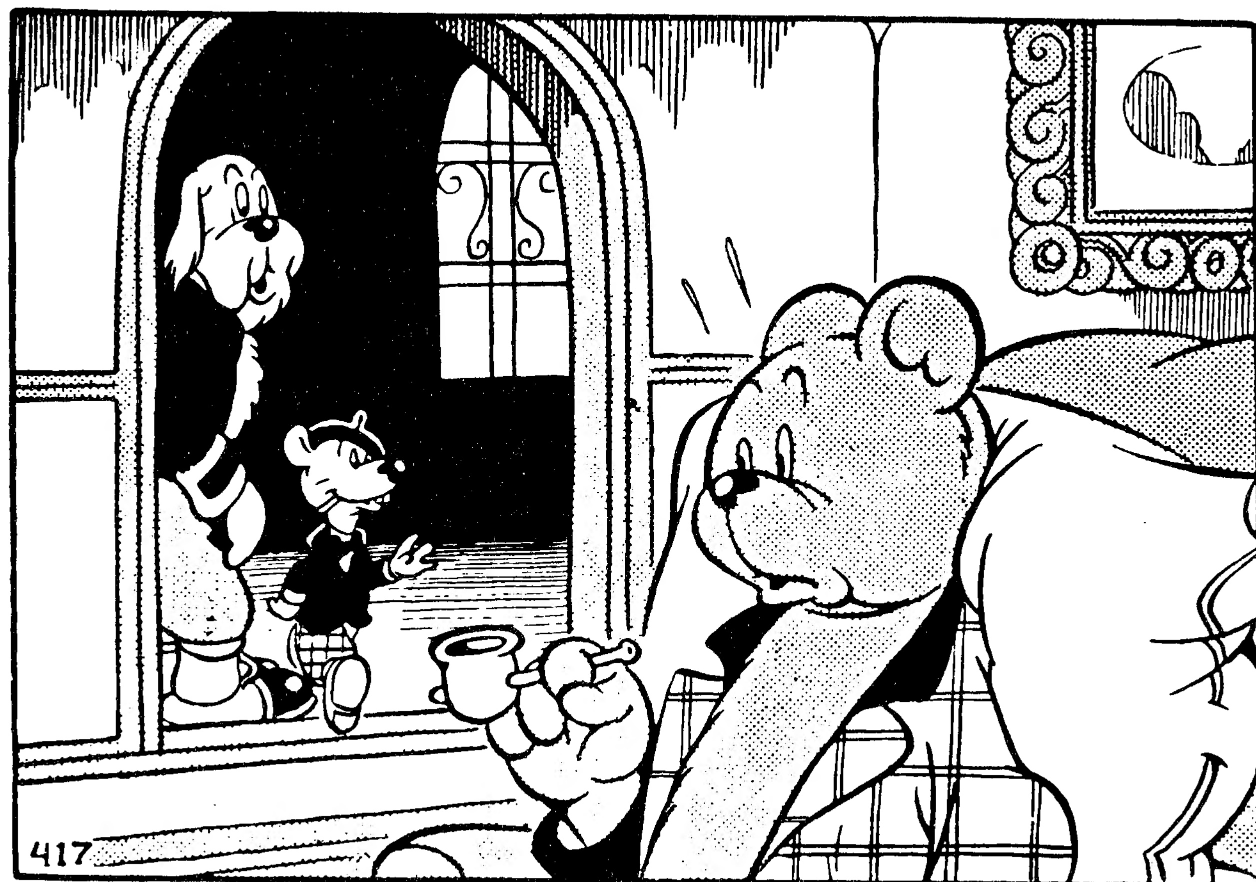
'Dit is pas leven!' dacht hij. 'Zo'n vaste wal gaat op den duur bepaald tegenstaan. Men moet er van tijd tot tijd eens helemaal uit, want anders gaat men denken, dat het leven in groepsverband en op kluitjes het ware is!'

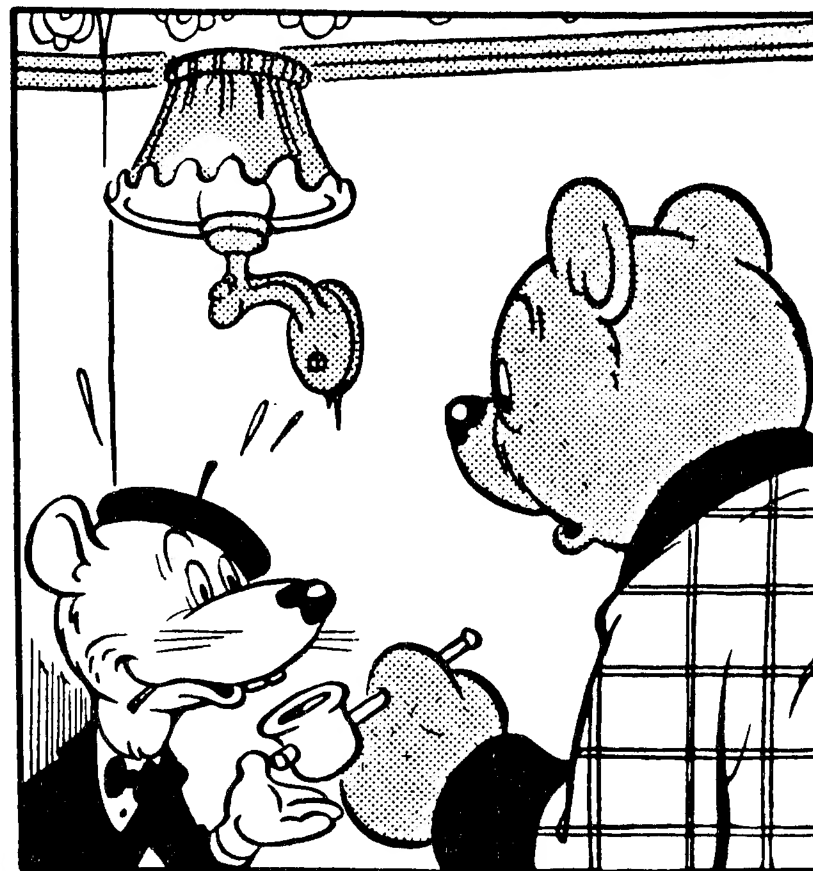
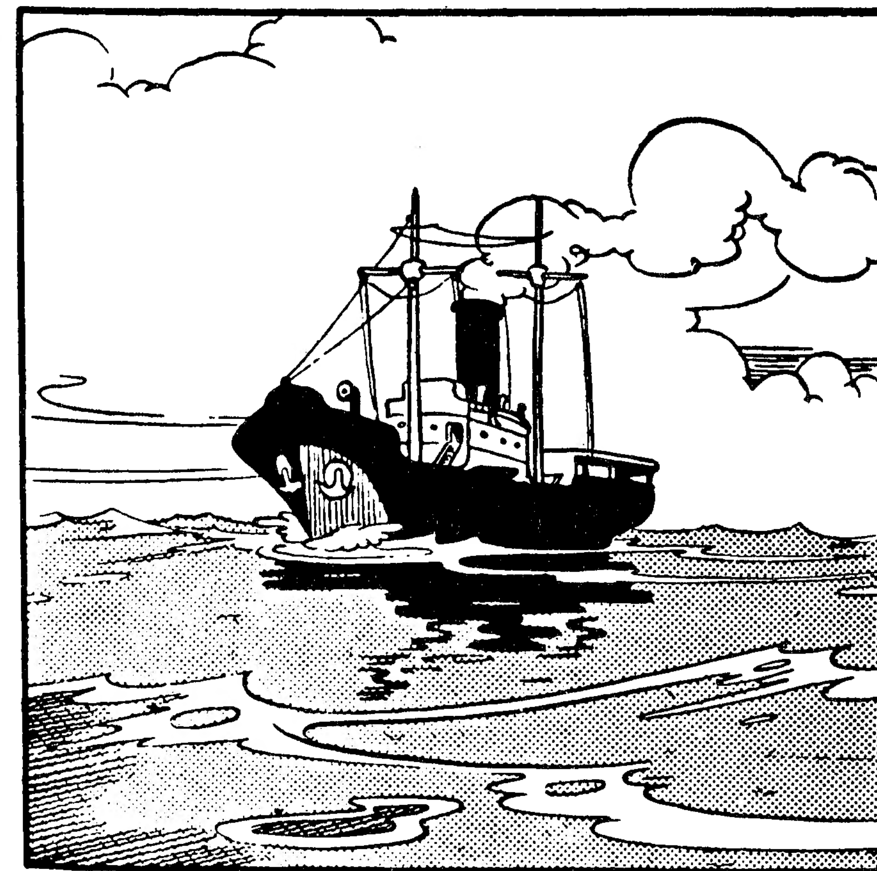
Intussen zat heer Bommel bij de haard op Slot Bommelstein en staarde tevreden in de vlammen.

'Dit is pas leven!' dacht hij. 'Dat geloop achter avonturen aan gaat op den duur bepaald tegenstaan. Men moet van tijd tot tijd eens rustig in zijn kasteel kunnen zitten, want anders gaat men denken, dat het uit de weg ruimen van misstanden het ware is!'

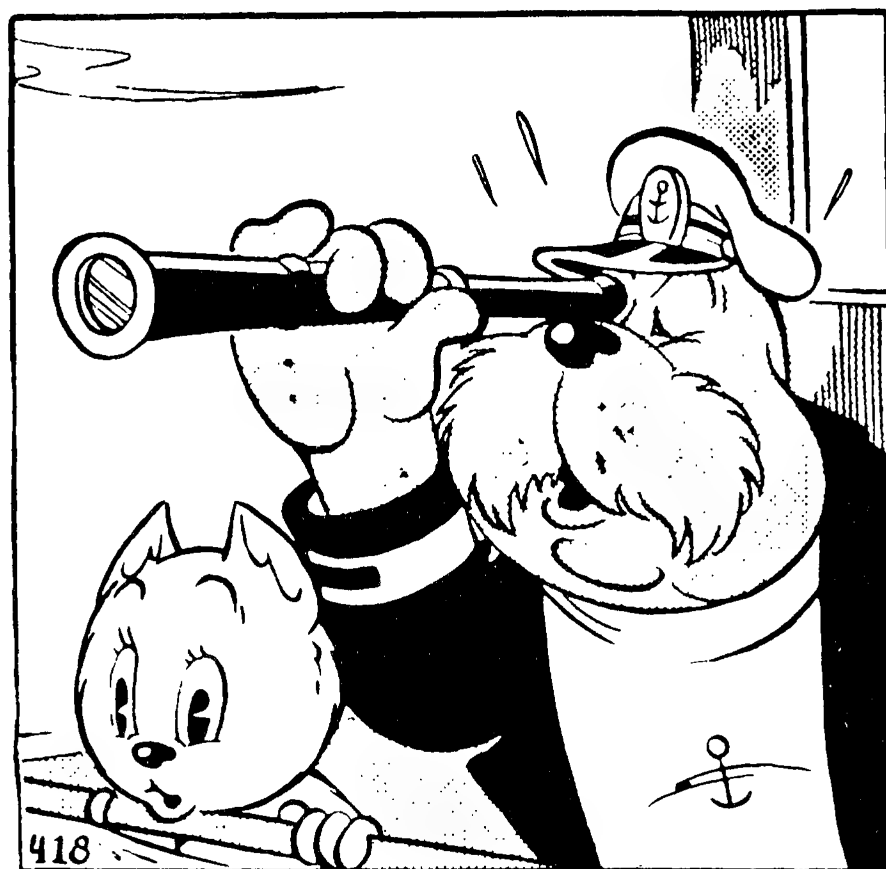
Op dat moment trad de bediende Joost na een bescheiden klopje binnen (de oplettende lezer zal hebben opgemerkt, dat hij dat altijd doet, wanneer het verhaal saai dreigt te worden).

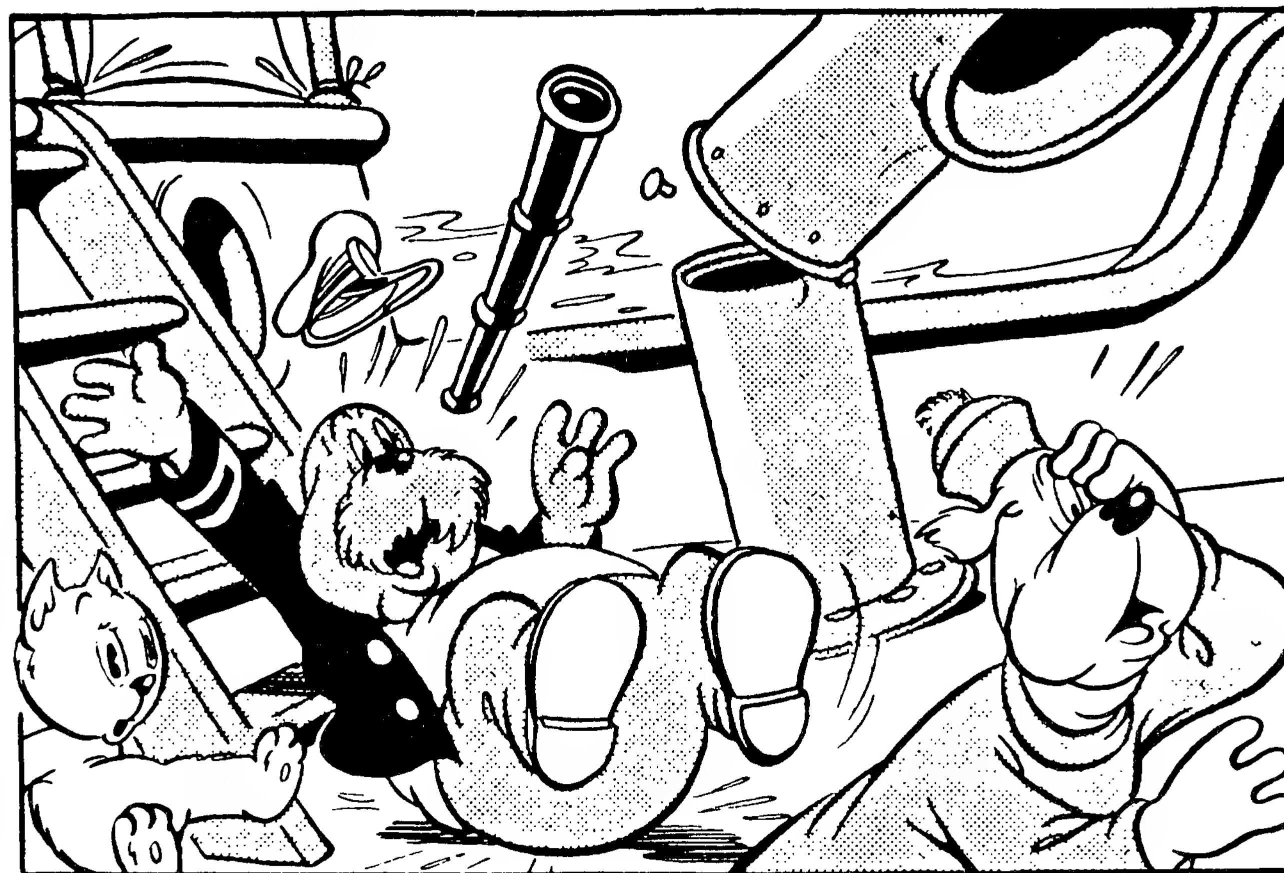
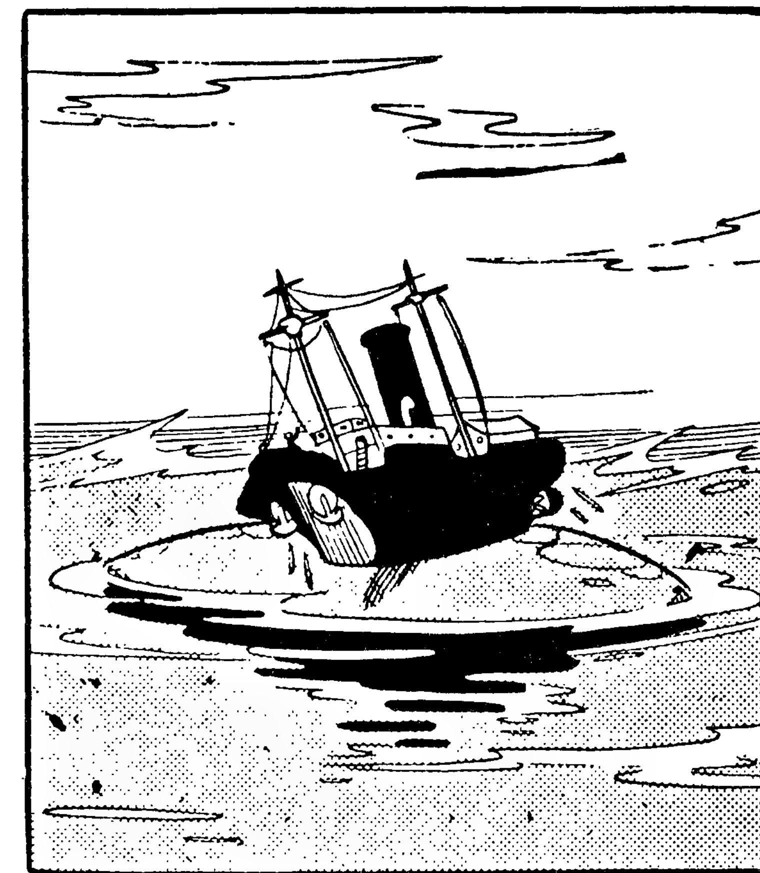
'Excuseer, heer Olivier!' sprak Joost. 'Daar is een heer om u te spreken. Het is maar een heel klein heertje, als ik zo vrij mag zijn, en ik betwijfel of het een echte is. Hij werkt voor een krant, zegt hij.'

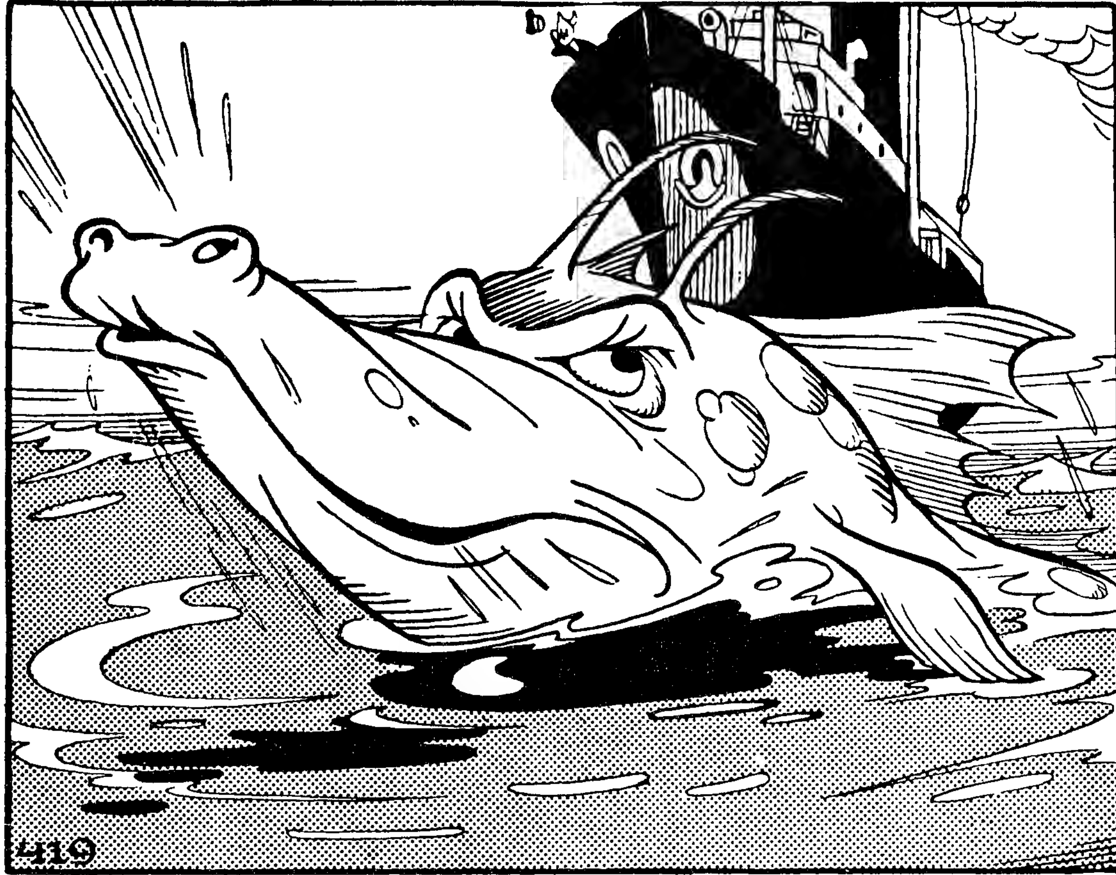

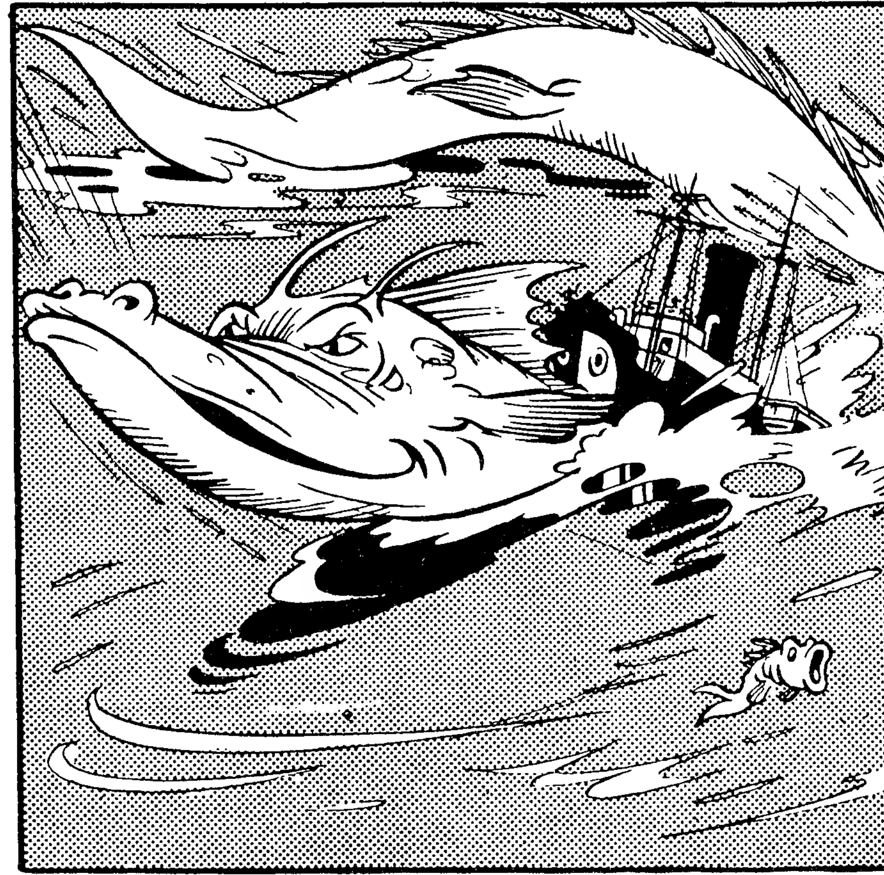
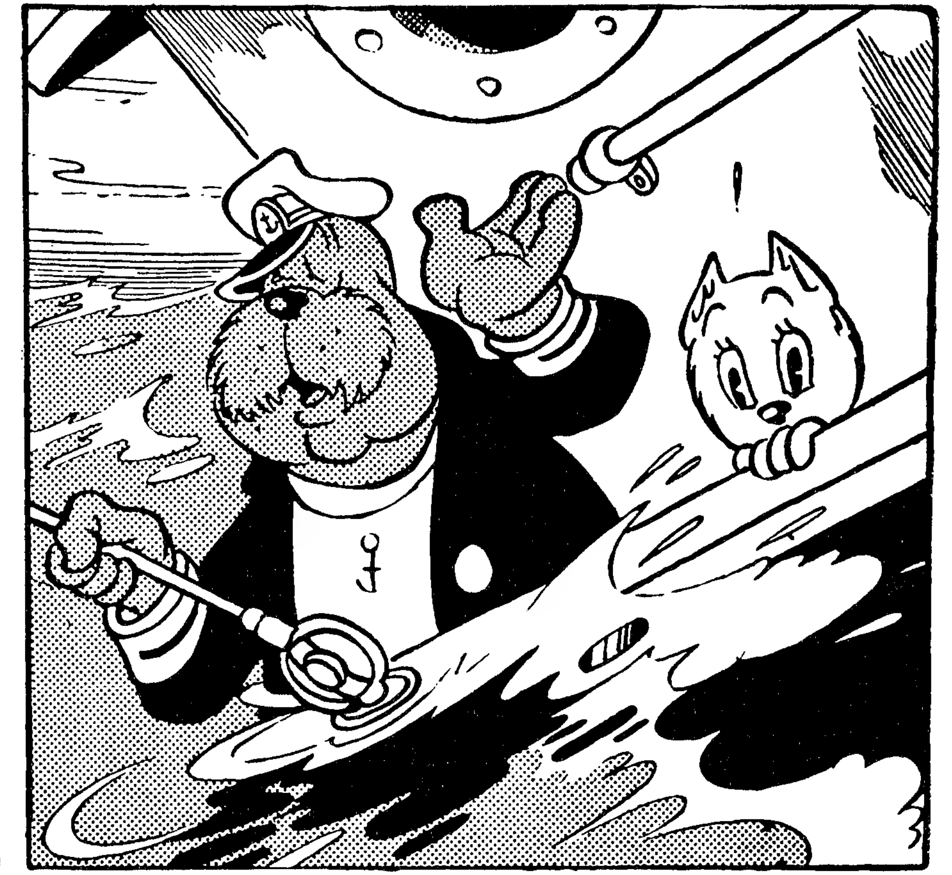
Terwijl Joost nog bezig was met zijn aandiening, stapte de journalist Argus met kleine, driftige pasjes naar binnen.
'Heer Bommel, als ik me niet vergis?' riep hij opgewekt. 'We kennen elkaar al! Ja, ja! Ik had het genoegen! Doet u geen moeite!'
'Ik heb geen tijd voor je!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'Ik moet...'
'Juist!' zei de journalist. 'Heer Bommel Rukte Zich Met Moeite Uit Zijn Bezigheden Los en Stond onze Verslaggever Minzaam te Woord! Juist!'
'Ik moet rust hebben!' riep heer Ollie. 'Ik wil niets met je...'
'Juist!' zei de journalist. 'Maar is het waar dat u de zeeslang gaat vangen? Het is het gesprek van de dag! Op de straten houden de burgers elkaar staande en vragen: Is het waar dat heer Bommel de Zeeslang gaat temmen? Gaat de Grote Heer Olivier B. Bommel werkelijk de zee van dit monster bevrijden? Dan komt er eindelijk eens iets goeds in de kranten! Eindelijk eens nieuws dat men lezen kan zonder koortsthermometer en ijsblaas!'
'Nee!' zei heer Bommel. 'Ik ga niet... eh... hm! Zeggen de burgers dat werkelijk? Ik heb eh... dat is te zeggen... ik zou, maar aan de andere kant heb ik... Hm!!! Om kort te gaan...'
'Juist,' zei de journalist. 'Het is dus waar! Dan wilde ik u vragen of ik met u mee mag! Nieuws uit de eerste hand en zo! Ik zou zo graag eens een lezenswaardig stukje voor de voorpagina schrijven!'
Terwijl heer Bommel aldus voor een moeilijke beslissing stond, zullen we hem voorlopig met de journalist alleen laten en terug keren tot het goede schip Albatros, dat het ruime sop gekozen had en nu al een aardig eind op weg was...

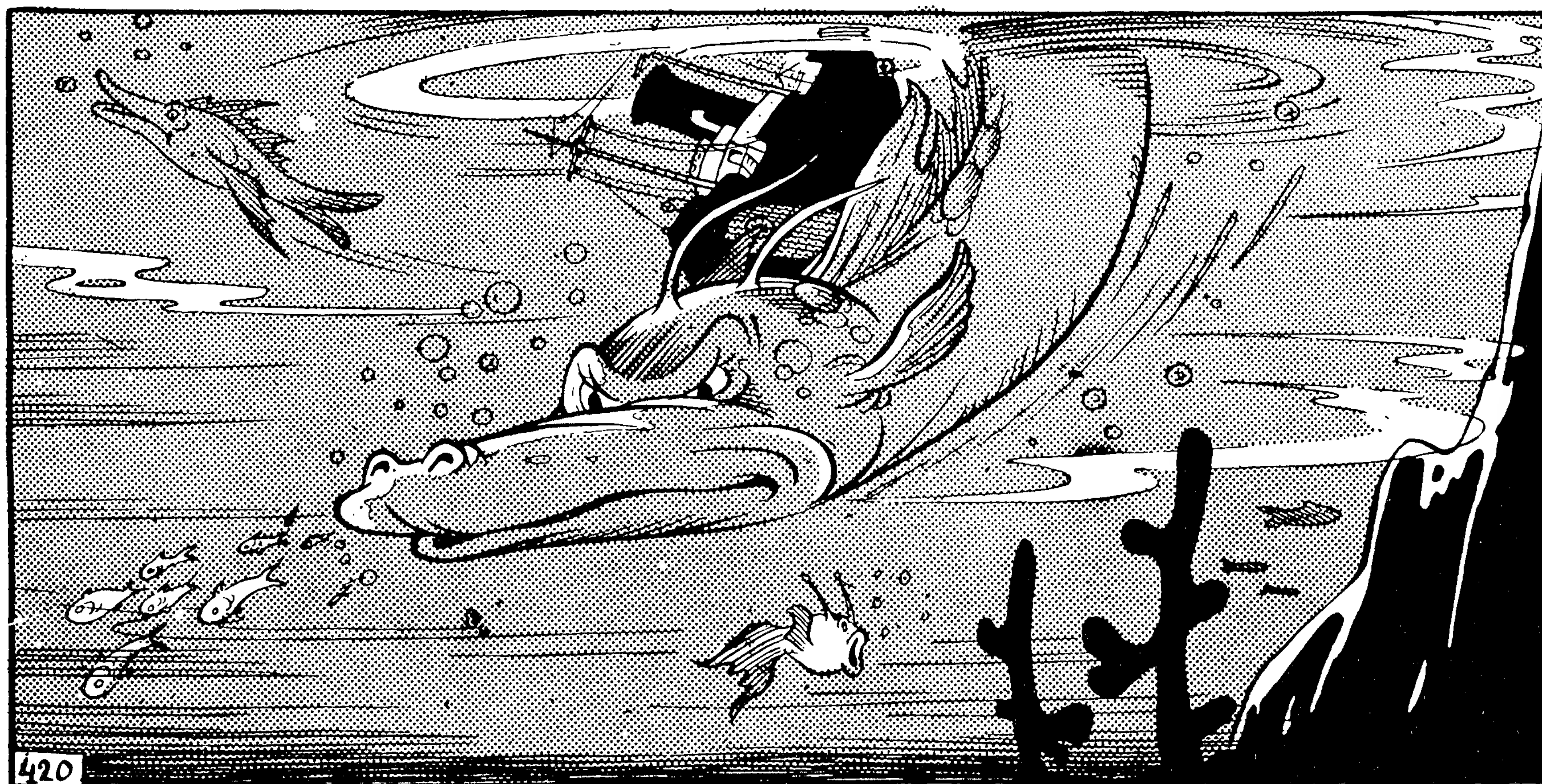

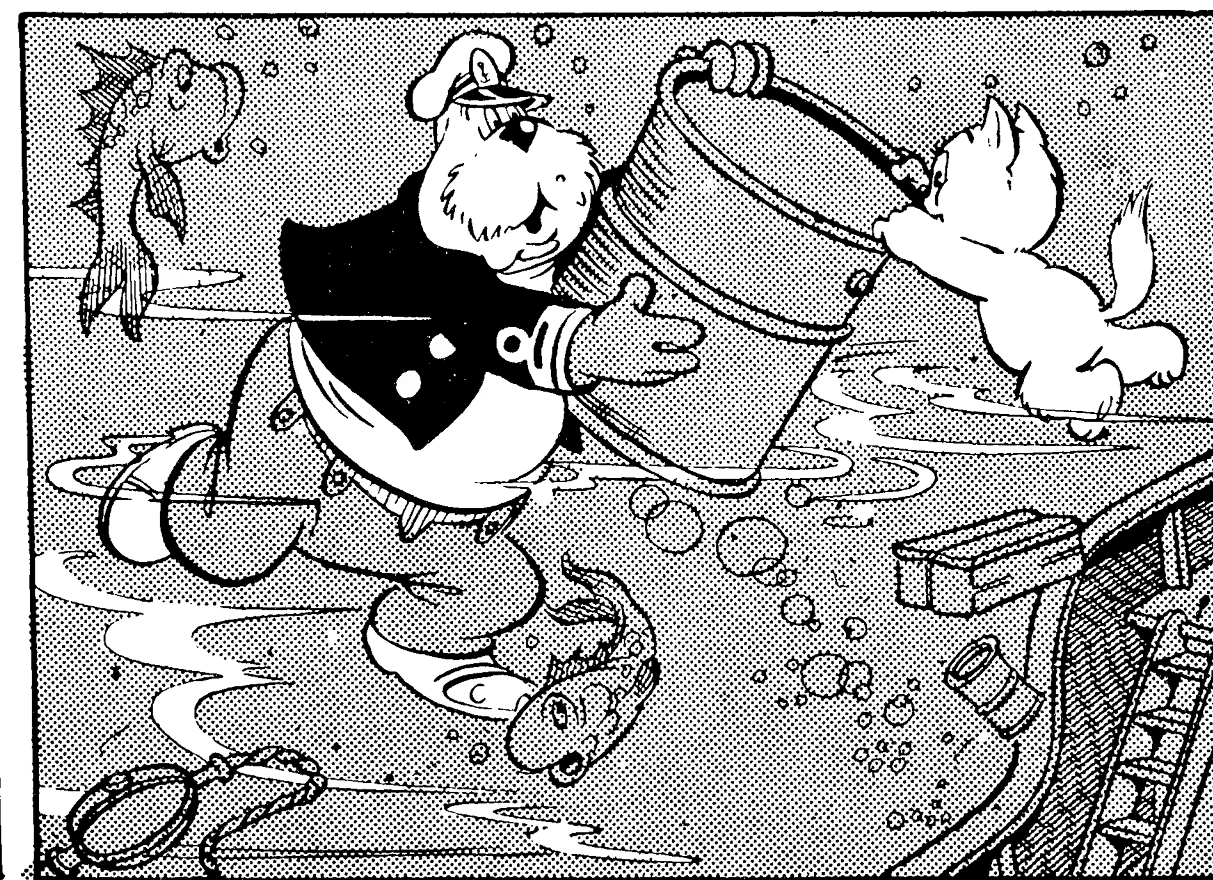
'Op deze lengte is de zeeslang voor het laatst gezien!' zei Wal Rus, spiedend door zijn kijker. 'Vaak ook meer om de noord, maar dat zegt niets!'
'Bestaat dat beest werkelijk?' vroeg Tom Poes. 'Is het geen praatje van bijgelovige zeelieden?'
'Bijgelovige zeelieden?' vroeg Wal Rus boos. 'Die bestaan niet, meneer! Jullie landrotten zijn bijgelovig! Zitten in massa in een steenwoestijn en roepen boze geesten op! Alle narigheid op de vaste wal is een verzinsel van jullie zelf. Maar hier op zee heb je geen narigheid, meneer! Als je de zeeslang tenminste niet meerekent... hm!'
Op dat moment kreeg het schip een geweldige schok, het kraakte in al zijn voegen en kwam akelig scheef te liggen. De kapitein verloor zijn evenwicht en zijn kijker en smakte dreunend tegen een trapje, terwijl Tom Poes tegen een dekhuis te land kwam.
'We zijn gestrand!' gilde een matroos, 'we vergaan! Help!'
Wal Rus krabbelde overeind en overzag de toestand met een oogopslag.
'We zijn ergens tegen aan gevaren!' sprak hij, een pruimpje nemend. 'Iedereen naar de sloepen en klaar maken om te vieren. Komaan, meneer! Aan het werk!'
Nu, het zag er werkelijk naar uit, dat de toestand kritiek was! De goede oude Albatros lag angstig scheef boven op een plat, langwerpig eilandje, dat nèt boven de zeespiegel uitkwam...

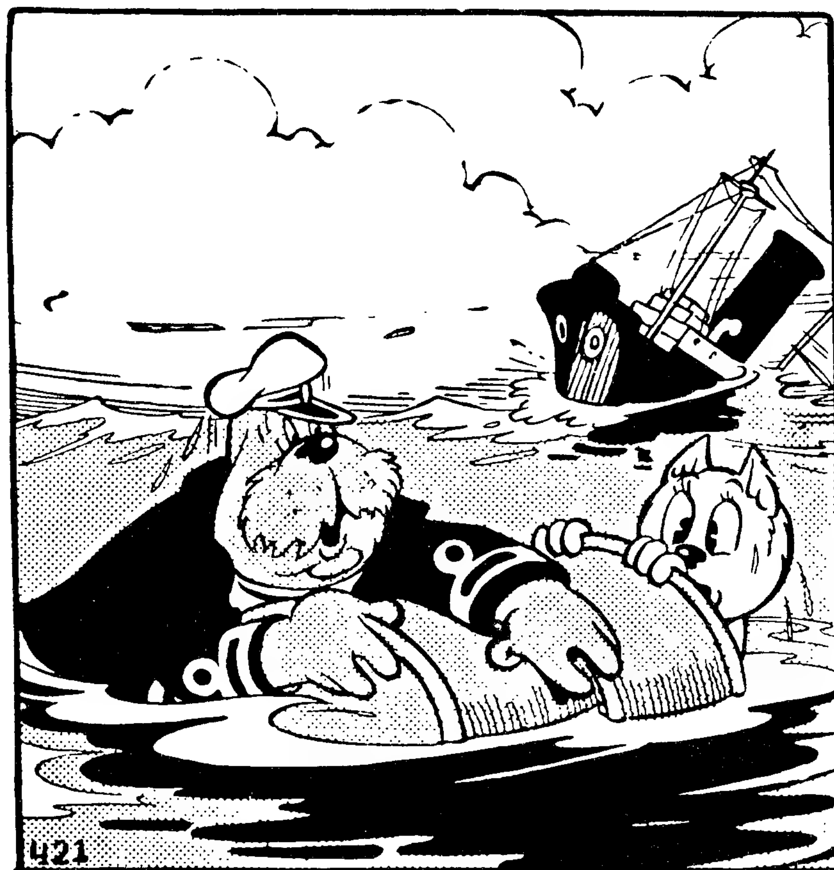

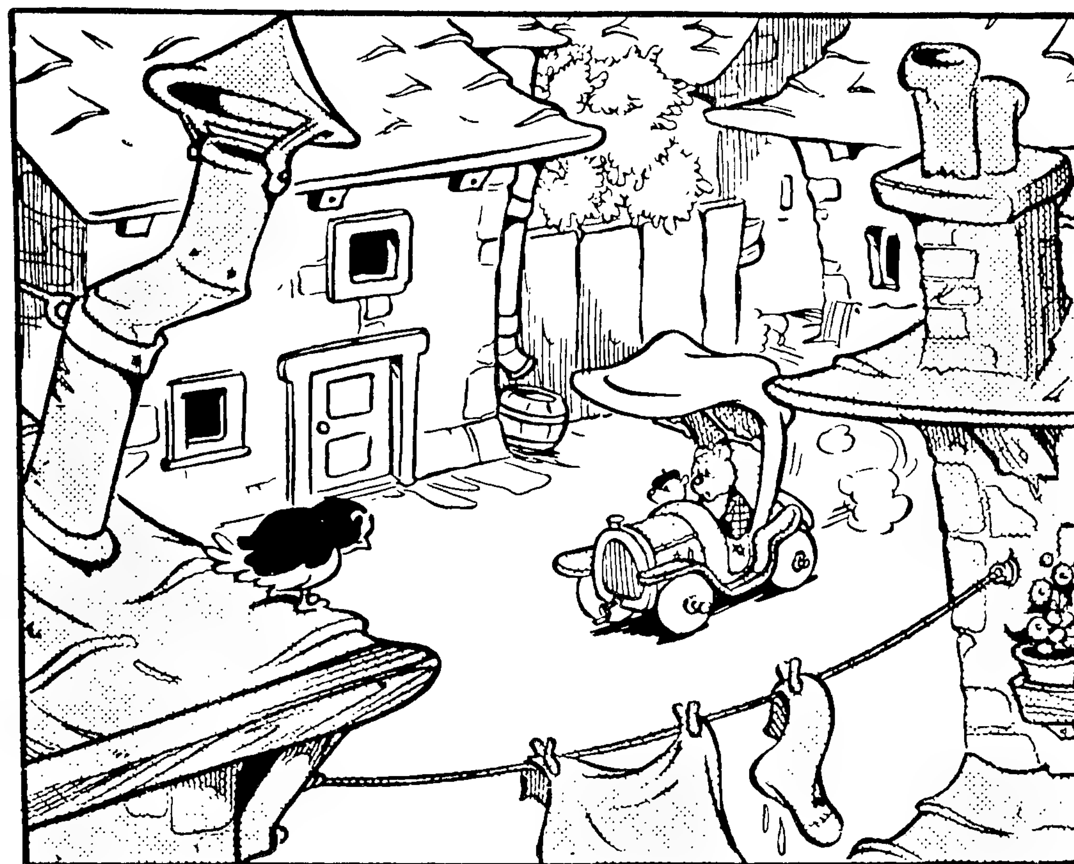
Het eiland verhief zich met een ruk boven het water en bleek niets minder te zijn dan de kop van een verschrikkelijk groot zeemonster! Het beest had geen aardigheid in het scheepje op zijn kop, dat was duidelijk. Met een proestend geluid schudde het zijn hoofd en schoot als een torpedo door de golven. Maar de Albatros bleef door haar zwaarte waar zij was. Het schip was kloek gebouwd, dat bleek nu, want behalve de pannen in de kombuis bleef alles op zijn plaats.
Wal Rus leunde over de verschansing en volgde nauwkeurig wat er gebeurde.
'De zeeslang, meneer!' riep hij. 'Hier zie je hem nu persoonlijk! Maar we zitten net fout, we kunnen hem van hieruit alleen van boven bekijken!'
'Is dit niet erg gevaarlijk?' vroeg Tom Poes (hij vroeg dit niet omdat hij bang was – dat is hij nooit, maar alleen maar omdat hij niet van water houdt).
'Ha!' riep Wal Rus. 'Gevaarlijk meneer? Het is verschrikkelijk gevaarlijk! Wanneer er geen wonder gebeurt is dit schip verloren, dat geef ik je op een briefje! Maar interessant is het, dat moet je toegeven.'
'Ja', zei Tom Poes. 'Alleen dacht ik, dat wij de zeeslang gingen vangen en nu vangt hij ons!'

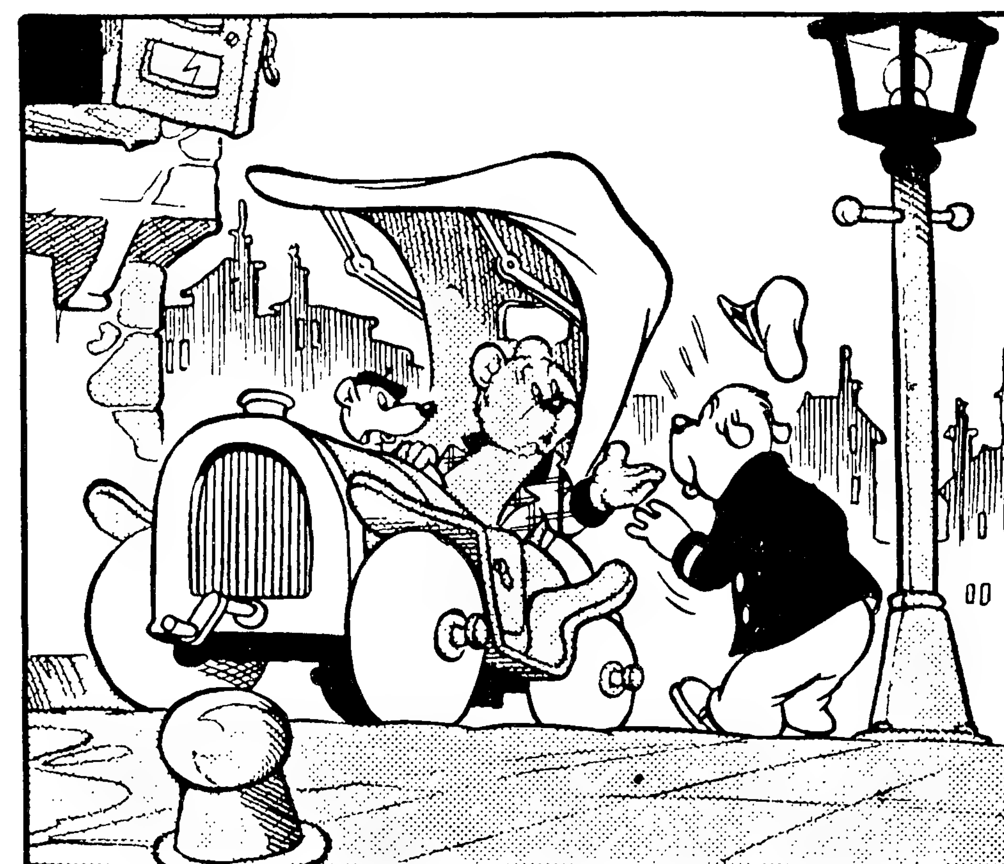

De zeeslang kreeg er genoeg van. Nadat hij minuten lang met een ontzettende snelheid de golven had gekliefd dook hij plotseling onder. En de goede, oude Albatros ging mee! Daar was niets aan te doen en Tom Poes had het al lang zien aankomen. Maar daar was het nog niets plezieriger om! Door de vaart, die het monster had, werd alles aan dek van zijn plaats gerukt en weggespoeld en daar hoorden ook de sloepen en de opvarenden bij.
Nu weet ik niet precies hoe het met de bemanning ging, dit is tenslotte het verhaal van Tom Poes. (Er mag verwacht worden dat iedereen werd gered op de een of andere manier. De bemanning verdween echter uit het oog en uit dit verhaal, laat dat genoeg zijn.)
Wal Rus en Tom Poes werden van de brug gerukt en zwierden onder water langs de hele lengte van het schip. Toen zag de wakkere kapitein echter een leeg olievat, dat zich op dezelfde wijze als hijzelf voortbewoog. Hij deed een paar geweldige slagen en greep het voorwerp stevig vast. Tom Poes had het geluk, vlak in de buurt te zijn en het lijkt me onnodig te zeggen, dat hij het voorbeeld van Wal Rus onmiddellijk volgde.
Het water was inmiddels weer enigszins tot kalmte gekomen en het lege vat steeg nu als een kurk met de beide drenkelingen omhoog...

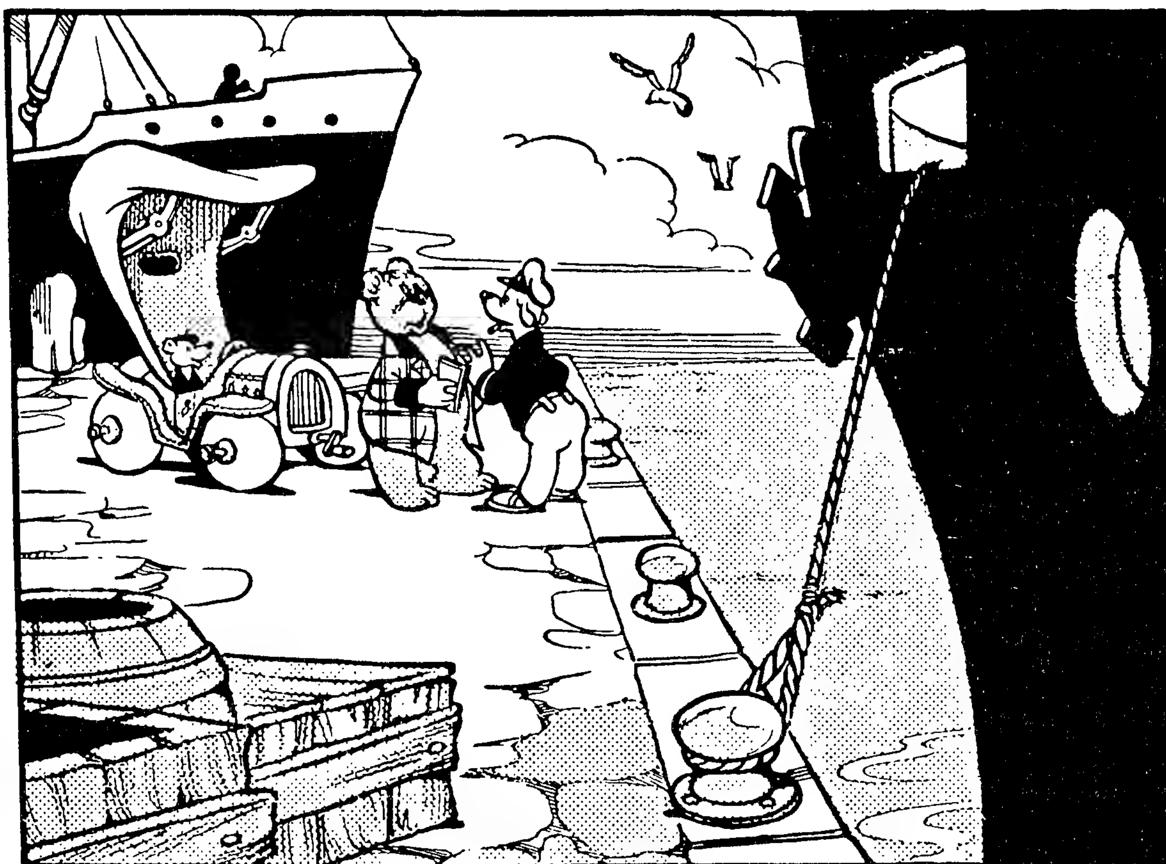
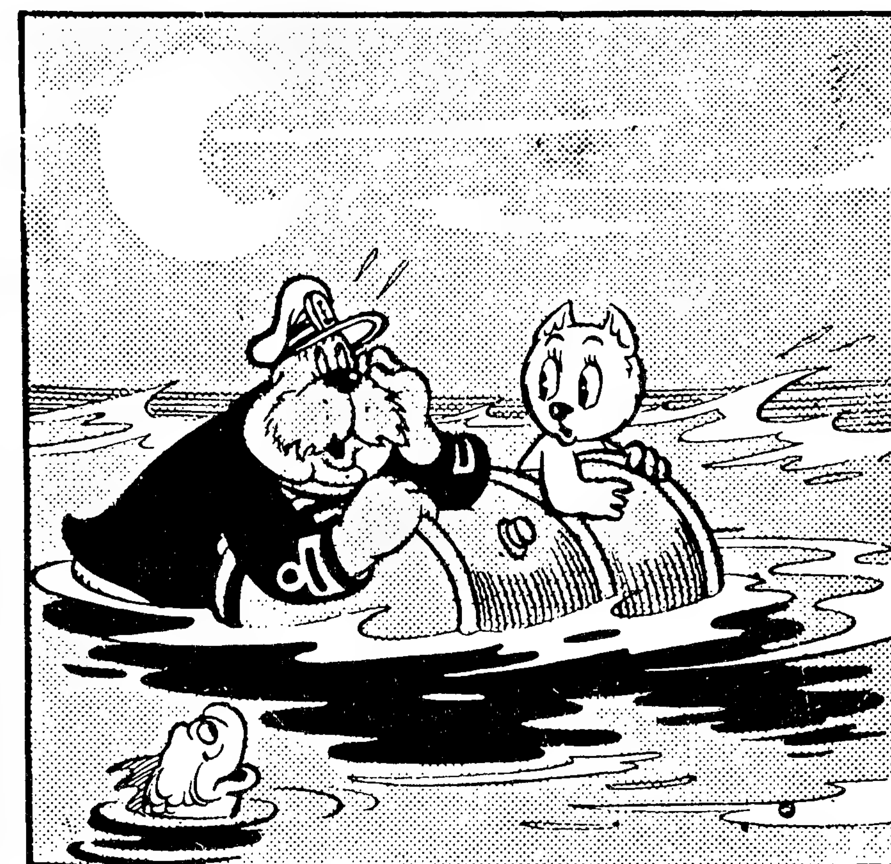

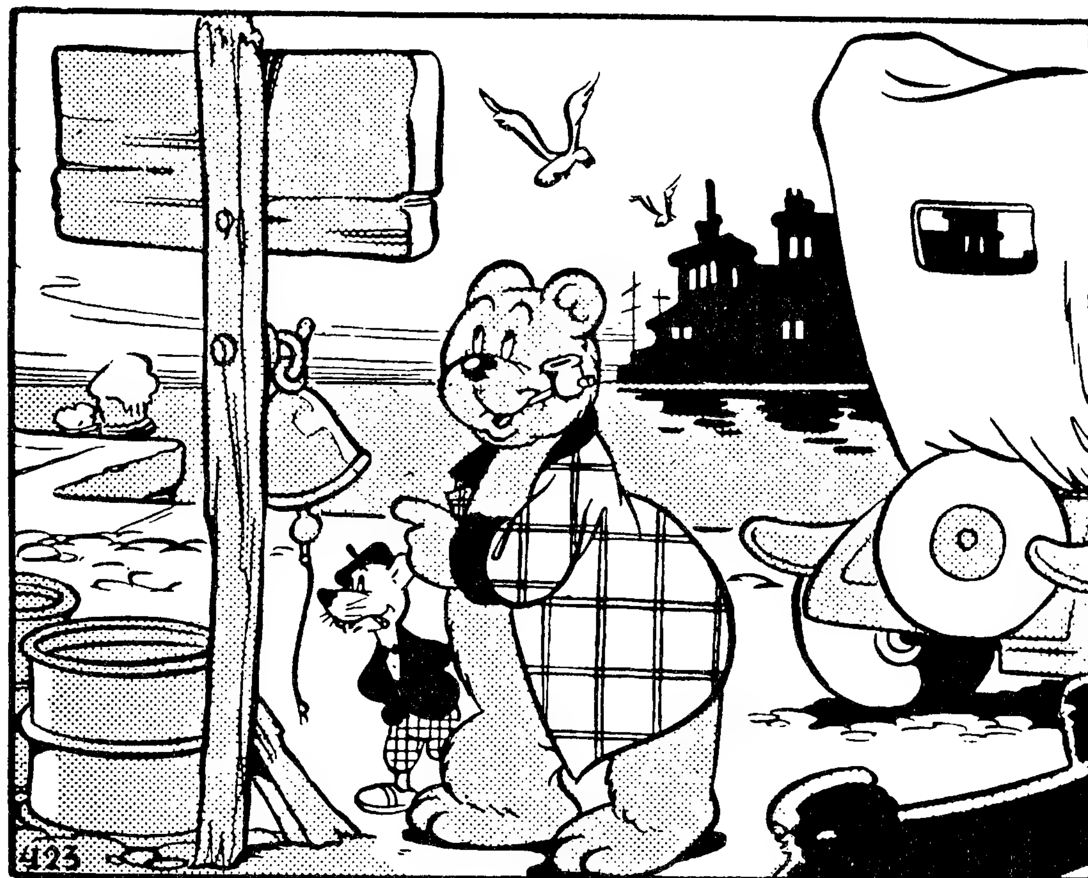
Het lege olievat dook boven de golven uit en bleef toen rustig dobberen. Wal Rus en Tom Poes hingen er uitgeput en ademloos aan en keken tamelijk verward rond. Van de zeeslang was geen spoor meer te bekennen, de zee was geheel verlaten op het wrak van de Albatros na. (Het goede oude schip was niet lek geslagen en ook de luiken waren nog heel, zodat het na een poosje ook naar boven steeg.)
'Blub!' zei de kapitein, enkele wierplantjes uitspuwend. Toen werd het weer stil op de Grote Oceaan.
Intussen moeten we heer Bommel niet al te zeer uit het oog verliezen. Hij is weliswaar bescheiden, maar de rol die hij speelt is toch steeds zeer belangrijk. Na lang gepraat en gedacht te hebben had hij tenslotte een besluit genomen en dat is dan ook de reden, dat hij samen met de journalist Argus naar Rommeldam reed.

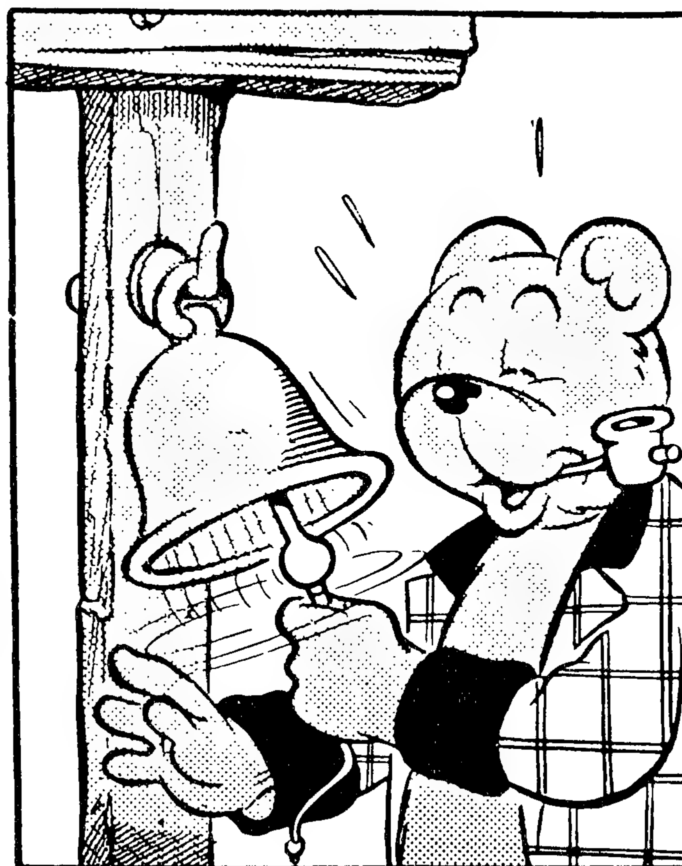
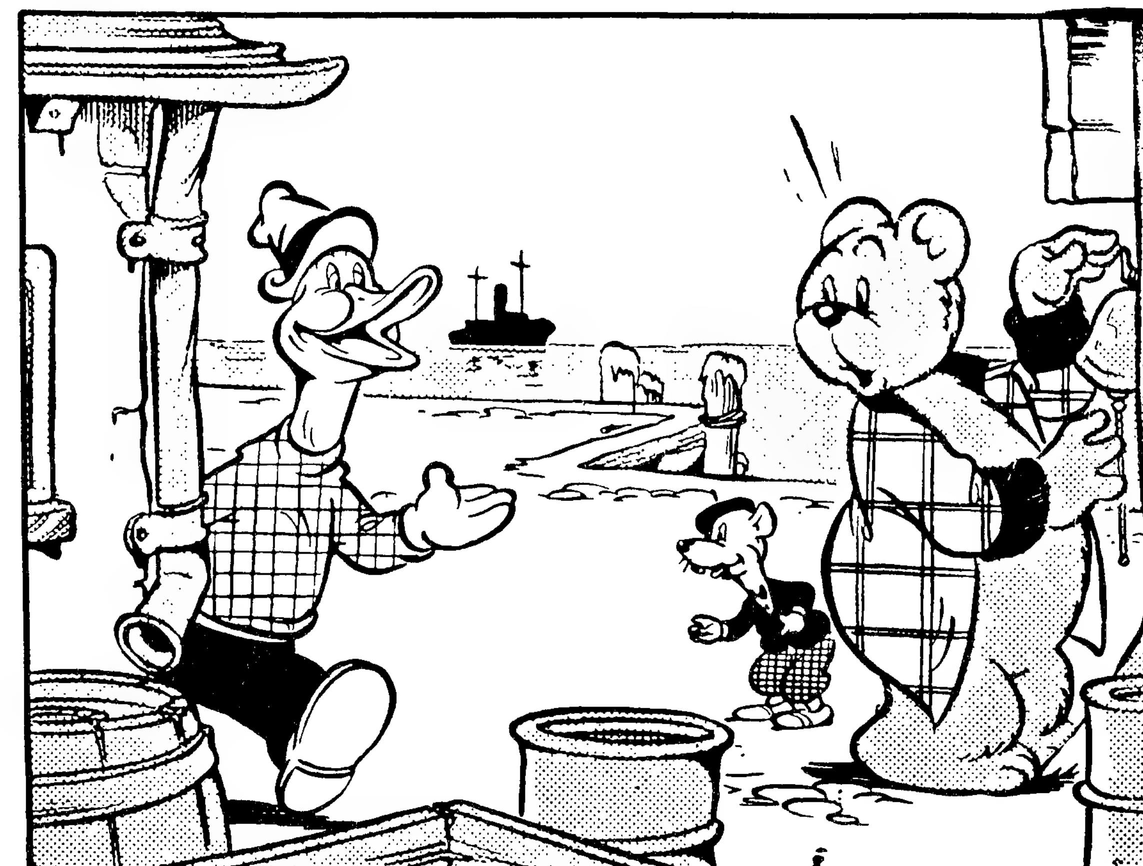
'Begrijp me goed!' zei heer Bommel. 'Het was niet mijn bedoeling om me in dit avontuur te storten. Een heer heeft perioden van rust nodig, dat spreekt! Maar ik wil de bevolking niet te kort doen! Wanneer men van mij verwacht, dat ik een zeeslang vang, ken ik mijn plicht!'
'Juist!' zei de journalist. 'Hebt u al een schip?'
'Eén ogenblikje!' zei heer Ollie. 'Je brengt me op een idee, jonge vriend! Men moet ook aan àlles denken!'
Hij remde piepend en wenkte de havenmeester, die juist aan zijn ronde bezig was.
'Weet je ook waar de zeeslang woont?' vroeg heer Ollie vriendelijk.
'De wàt!!!?' vroeg de havenmeester, hevig schrikkend.
'De zeeslang!' legde heer Ollie uit. 'Hoe komen we daar?'

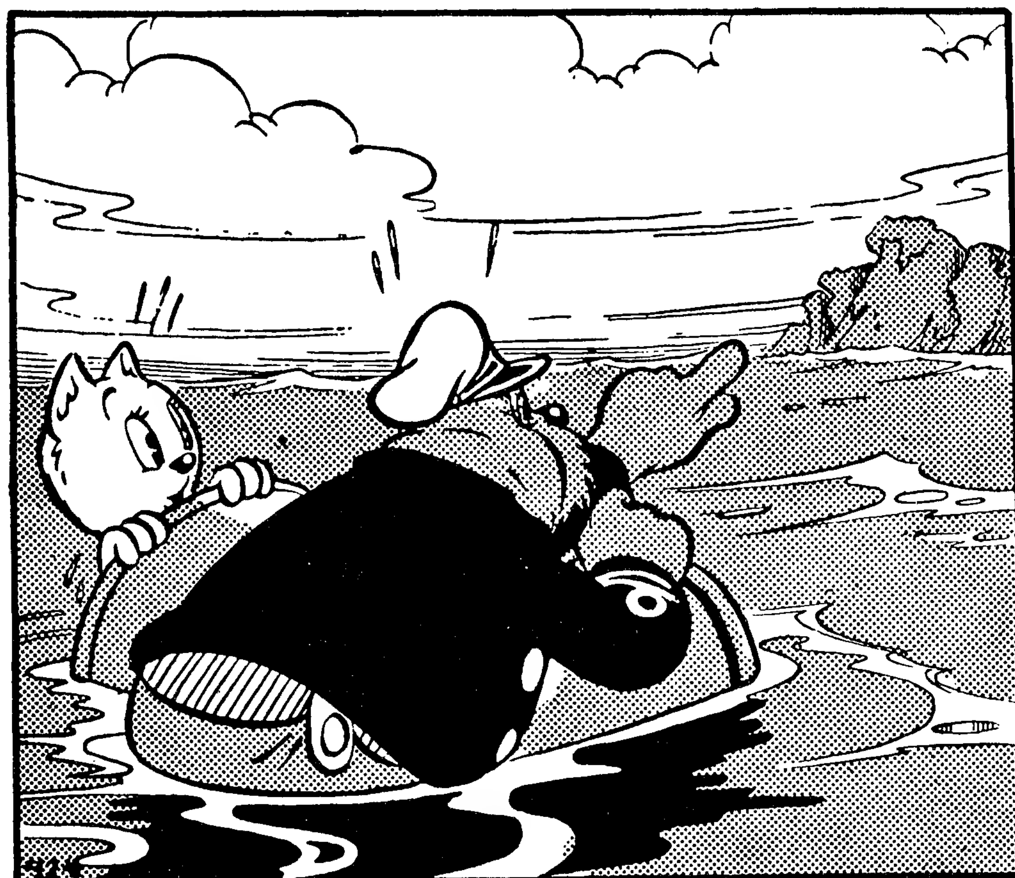
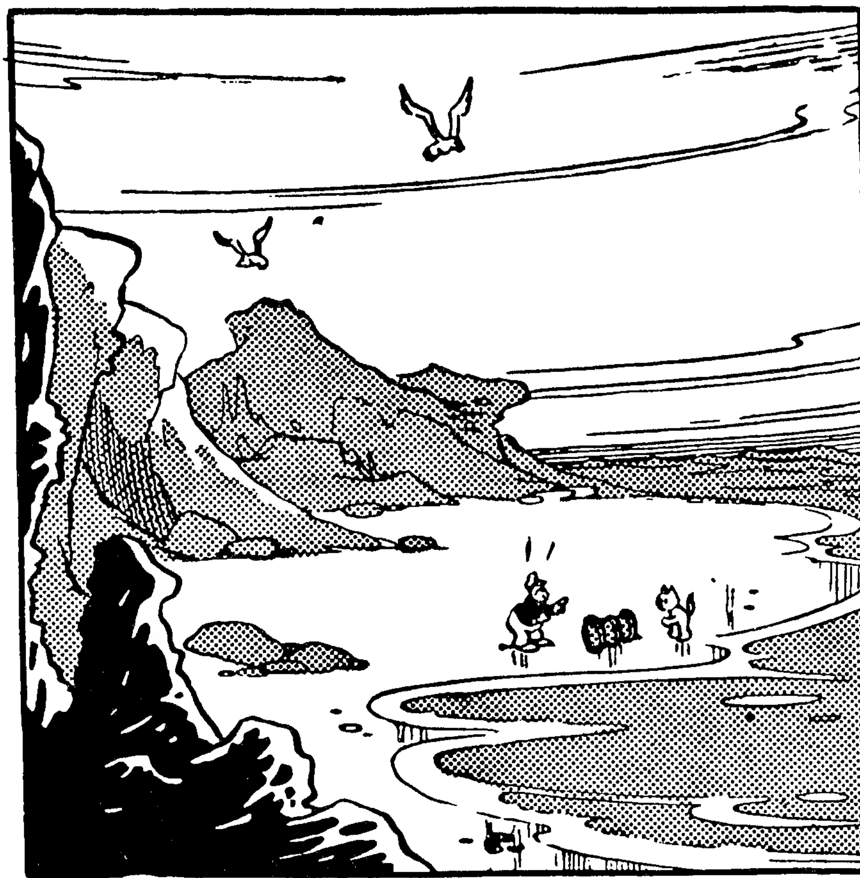
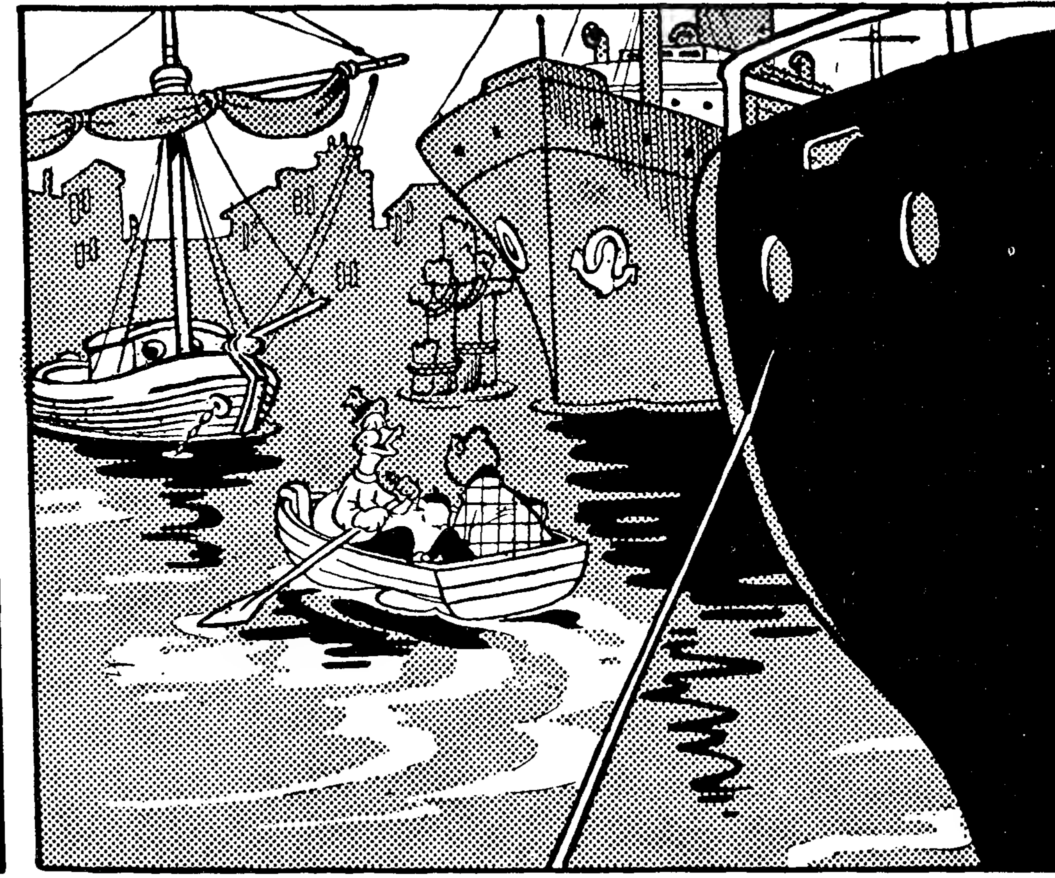

'Met de zeeslang heb ik niets te maken!' zei de havenmeester verontwaardigd. 'Er is hier een verbod voor zeeslangen in de haven. Dat is alles wat ik er van weet! Ga maar naar de een of andere schipper toe en laat ik u niet betrappen op het invoeren van zo'n beest! Dat is verboden!'
Heer Bommel reed zuchtend verder, totdat hij een oude zeerob bij de wallekant zag staan. Hij trok zijn portefeuille en ontvouwde enige bankbiljetten.
'Ziehier, goede vriend!' sprak heer Bommel. 'Het is mij wat waard om in de buurt van de zeeslang te komen. Wil je ons je vaartuig verhuren? Ik ben iemand van stand en zal er voor zorgen, dat er geen krasjes of deukjes op komen.'
'Bah! Horrepraat!' zei de schipper. 'Géén krasjes en deukjes! Zeeslang! Ik lach me dood! Ga maar in je eigen boot, vader!'
'Ik ben uw vader niet!' sprak heer Bommel uit de hoogte. 'Uw toon is er naast, goede vriend! Bovendien dacht ik, dat zeelieden flinker waren!'
'Maak u niet boos!' fluisterde Argus. 'Niet iederéén is een Bommel. Laten we gaan!'
Heer Ollie startte zuchtend zijn motor en reed verder om een ander schip te zoeken.
Intussen hingen Wal Rus en Tom Poes nog steeds aan hun lege olievat. Ze hadden honger en dorst en koud hadden ze het ook, het was warempel geen pretje!

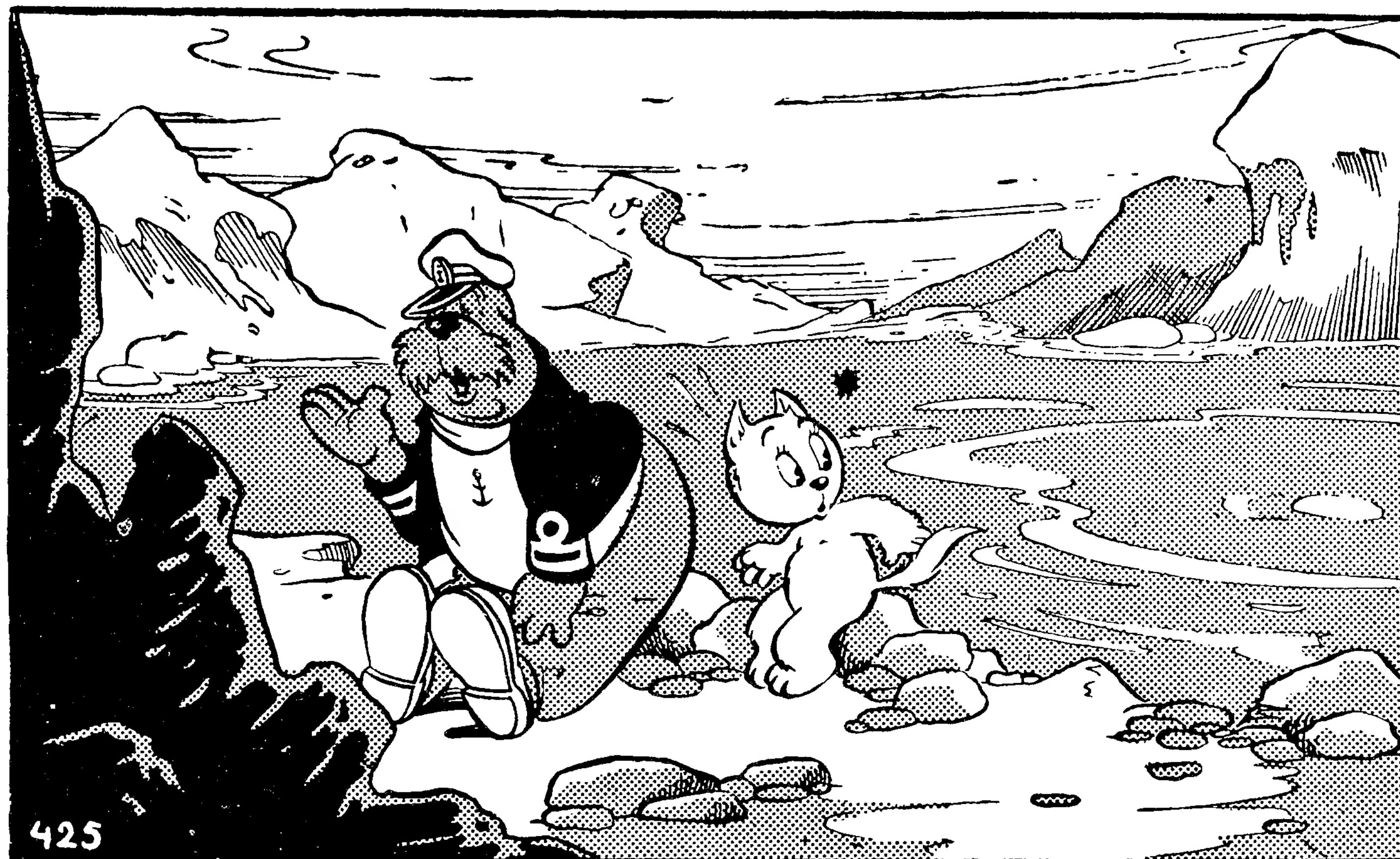

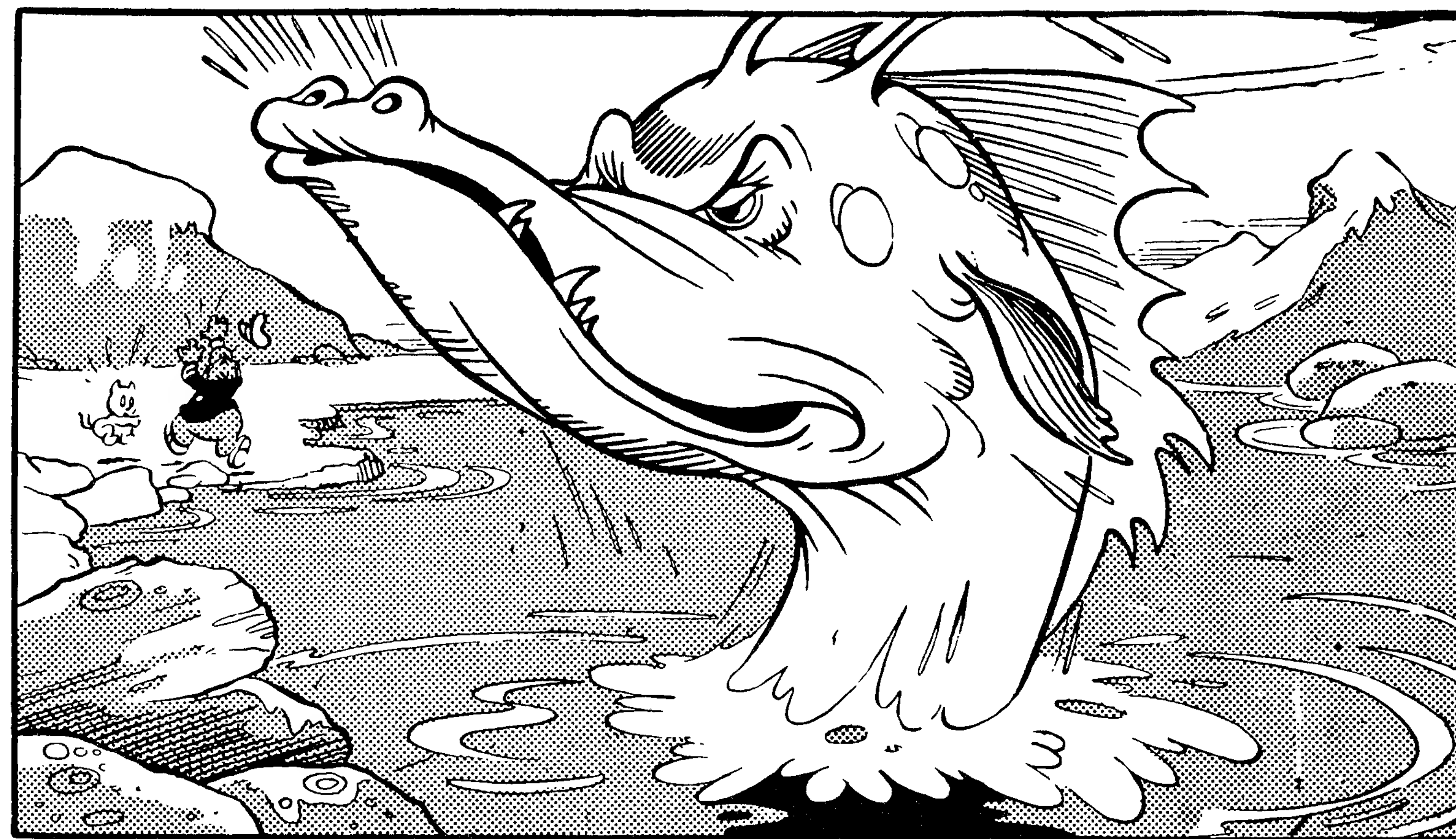
Na veel gezoek wees Argus, de journalist, plotseling opgewonden op een groot bord. Heer Bommel remde en begon te lezen.
'Leuk schip te huur – 1 x bellen' stond er op het bord geschilderd!
'Heb ik ooit!' sprak heer Ollie uitstappend. 'Dat is nu net wat we zoeken! En het komt precies op tijd want ik heb er genoeg van, heer Argus. Het is niets voor iemand met mijn gevoelige gestel om hier langs de gure havenkant te hobbelen en onbeleefd behandeld te worden door allerlei zeebonken.'
'Ach kom!' zei Argus. 'Ruwe bolsters en blanke pitten! U kent dat! Haha! Laten we bellen, heer Bommel.'
Heer Ollie luidde de oude scheepsbel alsof hij nooit anders gedaan had, en keek daarna hijgend en onderzoekend rond.
'Wat een onzin eigenlijk!' mompelde hij, toen er een paar minuten verstreken waren. 'Waarom moet ik bellen als ik een schip wil huren? En waarom zou ik een leuk schip gaan huren? Ik moet een stoer, flink vaartuig hebben! En waarom...'
Op dat moment ging er piepend een deur open en uit een klein houten keetje stapte een bekende figuur te voorschijn.
'Hihihihi!' giechelde de figuur. 'Daar is heer Bommel! Wat leukjes! Wilt u varen? Een rondvlucht door de haven? Niet duur, hoor!'
'Onzin!' zei heer Bommel. 'Natuurlijk Wammes Waggel weer! Ik zoek geen rondvlucht... een rondrit door de haven! Ik zoek de zeeslang en daarom moet ik een flink, stoer schip hebben! En een schipper die zijn vak verstaat! Is dat iets voor jou?'
'Natuurlijk!' riep Wammes blij. 'Ik kan roeien als de beste! En hiervóór was ik bij de brandweer! Ik weet alles van water af!'

Ik heb Tom Poes en Wal Rus een tijdje in de steek gelaten, omdat ze al maar op het water dobberden en omdat daar niet veel over te vertellen viel. Maar vandaag krijgen ze plotseling land in zicht.
'Eindelijk!' baste Wal Rus. 'Daar is de kust! Een overgehaald eilandje, meneer. Nèt wat ik verwachtte. Nu, het werd tijd, want die seldrementse zeeslang ging me vervelen. Zo'n beest komt en gaat en dat is alles! Er is geen pret aan!'
Tom Poes probeerde iets terug te zeggen, maar hij was zó hees, dat hij alleen maar een piepend geluid gaf. De branding zorgde intussen, dat ze steeds dichter bij het strand kwamen en op een gegeven moment vaste grond onder de voeten kregen. Toen was het gauw gebeurd. Een paar minuten later stonden ze op het zand en keken mistroostig naar de kale rotsen.

'Bah! Wat een kale boel!' gromde Wal Rus. 'Zou hier drinkwater en voedsel zijn? Kom mee, we gaan op onderzoek uit, dan kunnen we drogen terwijl we lopen!'
Zo gezegd, zo gedaan!
In die tussentijd had heer Bommel zaken gedaan met Wammes Waggel, met het gevolg, dat Wammes heer Ollie en de journalist Argus in een klein bootje naar een oud zeilscheepje roeide.
'Dat is mijn schip!' zei Wammes trots. 'Nog maar vijftig jaar oud en echt zeilen kan het ook! Alleen weet ik niet precies hoe ik al die touwtjes uit elkaar moet houden!'
'Dat hindert niet!' zei heer Bommel. 'Dat weet *ik* wel. Ik zal het commando wel nemen.'

Wal Rus en Tom Poes hoefden niet lang te zoeken. Toen ze achter de eerste rotsen kwamen stonden ze plotseling voor een meer, dat met zoet water gevuld was. Ze lesten hun dorst en met een paar knolletjes, die ze in de grond vonden, stilden ze hun ergste honger. De zon droogde hen intussen en ze begonnen zich dan ook al vlug beter te voelen.

'Dat is dàt!' zei Wal Rus. 'Nu is het zaak om eens aan de verdere reis te gaan denken. Mijn schip is naar de sapperment en deze route wordt niet bevaren. Te veel noordelijk! Een overgehaalde toestand, meneer!'

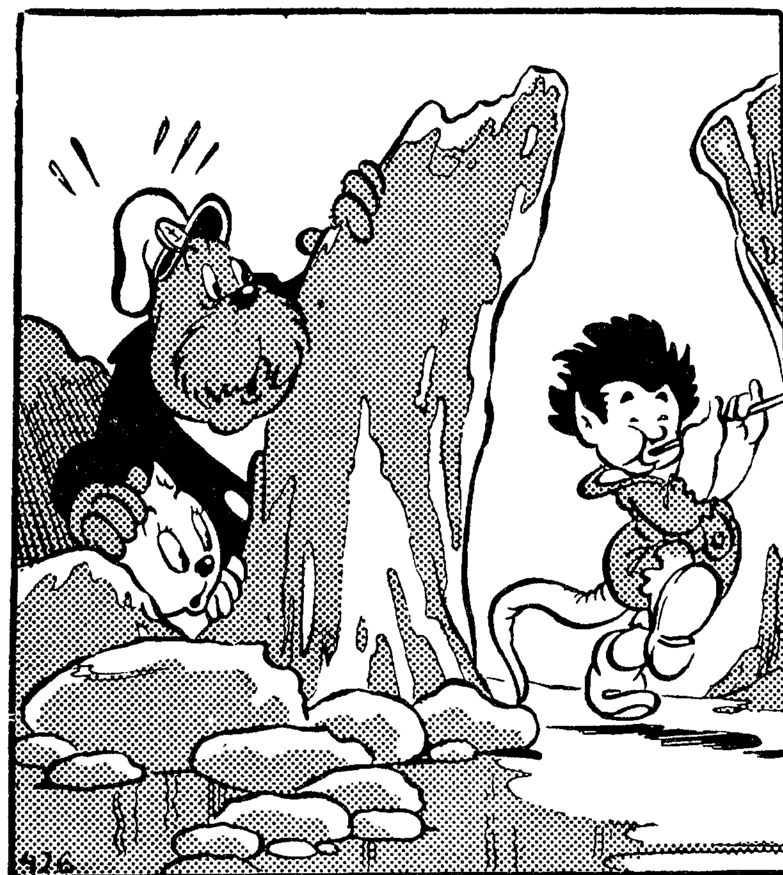
'Ja,' zei Tom Poes. 'Het ziet er niet best uit! Ik had mij het vangen van een zeeslang anders voorgesteld! We hadden beter thuis kunnen blijven!'

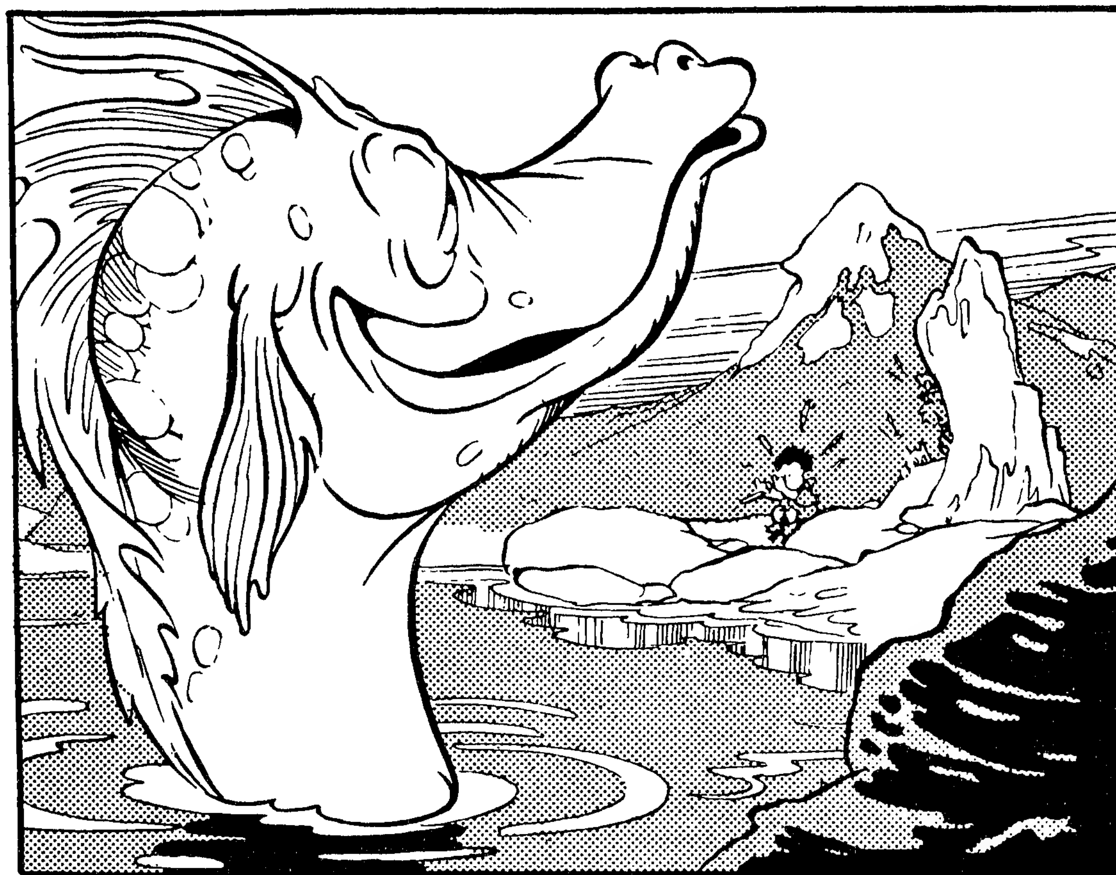
'Wàt zeg je?' gromde de ruwe zeerob. 'Thuis blijven? Inplaats dat je blij bent! Hier is toch zeker rust, nietwaar? Hier zijn toch zeker geen overgehaalde landrotten om je te bekeuren, of belasting te heffen van je drinkwater, of je aardknolletjes te distribueren, of je op te sarren met hun gedoe?'

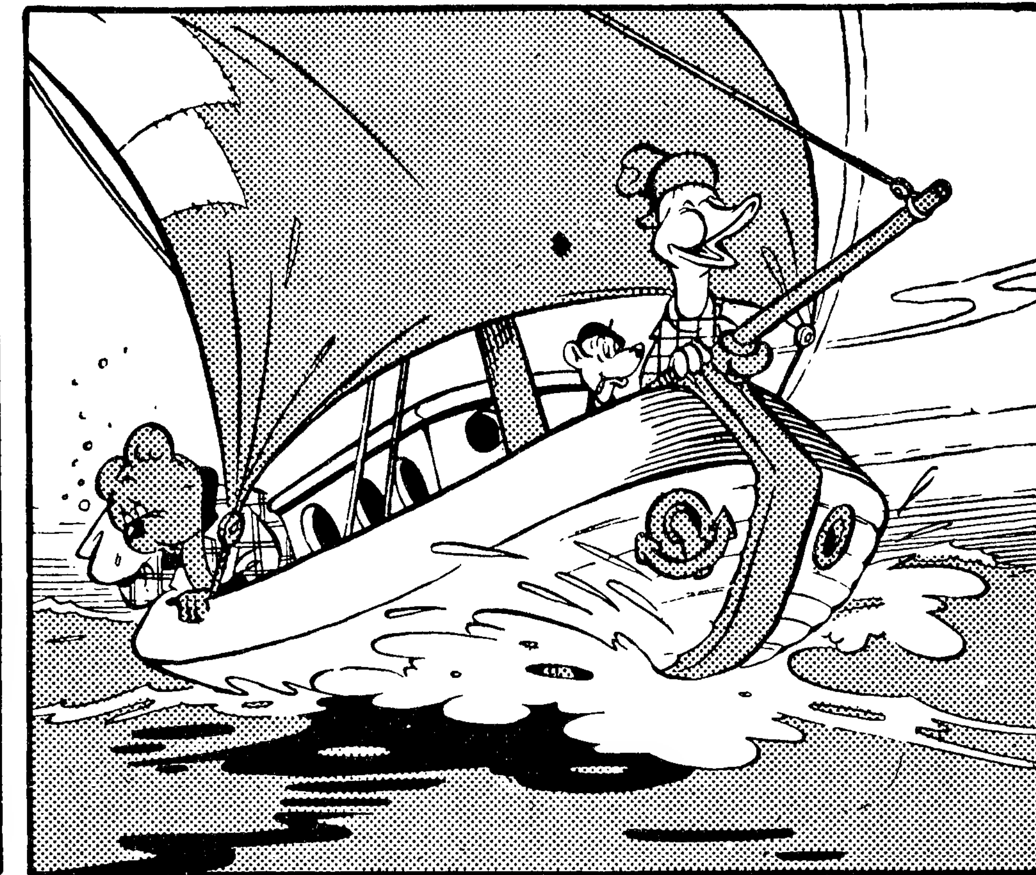
'Nee, dat nu wel niet,' zei Tom Poes. 'Maar hier is iets anders. Hier in het meer gebeurt iets... kijk maar! Allemaal luchtbellen en golven... ik vertrouw het niet!'

Nu, het bleek, dat Tom Poes daar gelijk in had, want op hetzelfde moment dook, met een luid gesnuif en geplas, een monsterachtige kop uit het water van het meertje op.

Het was de zeeslang...

Voordat Tom Poes en Wal Rus van hun schrik en verbazing waren bekomen klonk er van achter de rotsen een piepend, vals gefluit. Ze sprongen beduusd achter een rots en zagen toen een klein, raar ventje met een lange staart, dat vrolijk op een blikken fluitje blies en zonder angst naar het grote monster liep.

'Wat is dat?' fluisterde Tom Poes zeer verbaasd.

'Dat is een troll!' legde Wal Rus uit. 'Een soort dwerg dat je hier in het noorden aantreft. Rare ventjes, meneer! Maar als je ze met rust laat, doen ze geen kwaad. Kijk, dat zeebeest schijnt hem te kennen.'

Inderdaad wiegde de zeeslang zijn kop glimlachend heen en weer op de maat van de muziek en het vreemde, kleine mannetje ging kalm op een steen aan de oever zitten.

'Hoe komt die zeeslang in dit meer?' bromde Wal Rus nadenkend. 'Er moet ergens een ondergrondse verbinding met de zee zijn! Wel, we boffen!'

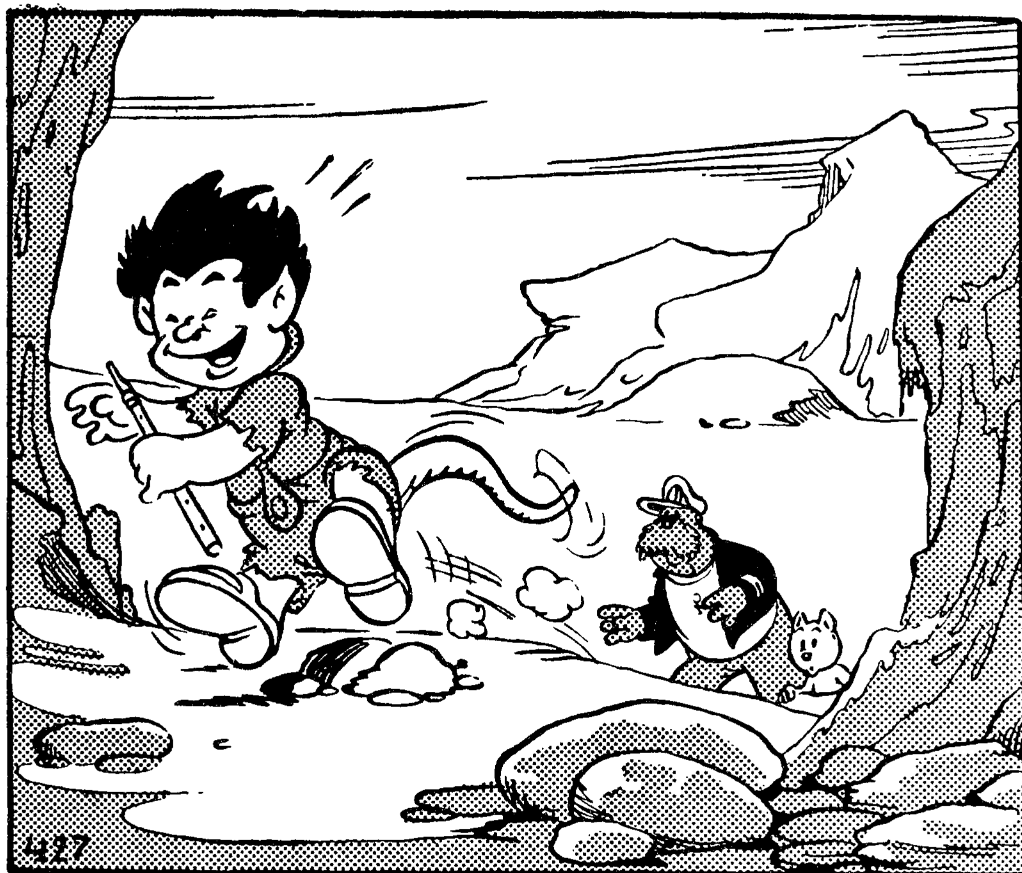
'Wat je boffen noemt!' zei Tom Poes. 'Dit is toch niet zo'n èrg rustig eiland met zeeslangen en trollen!'

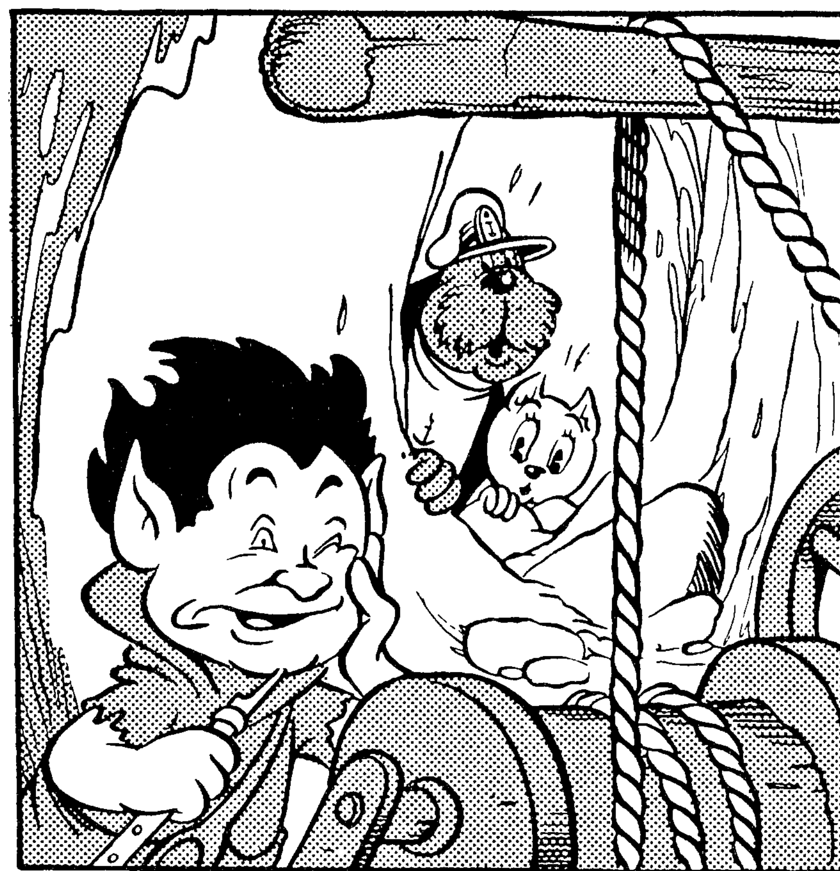
Intussen had het oude bootje met Wammes Waggel, heer Bommel en Argus zee gekozen en het voer nu op goed geluk naar het noorden. Wammes was er na veel getob in geslaagd het zeil te hijsen en keek nu afwachtend naar heer Ollie.

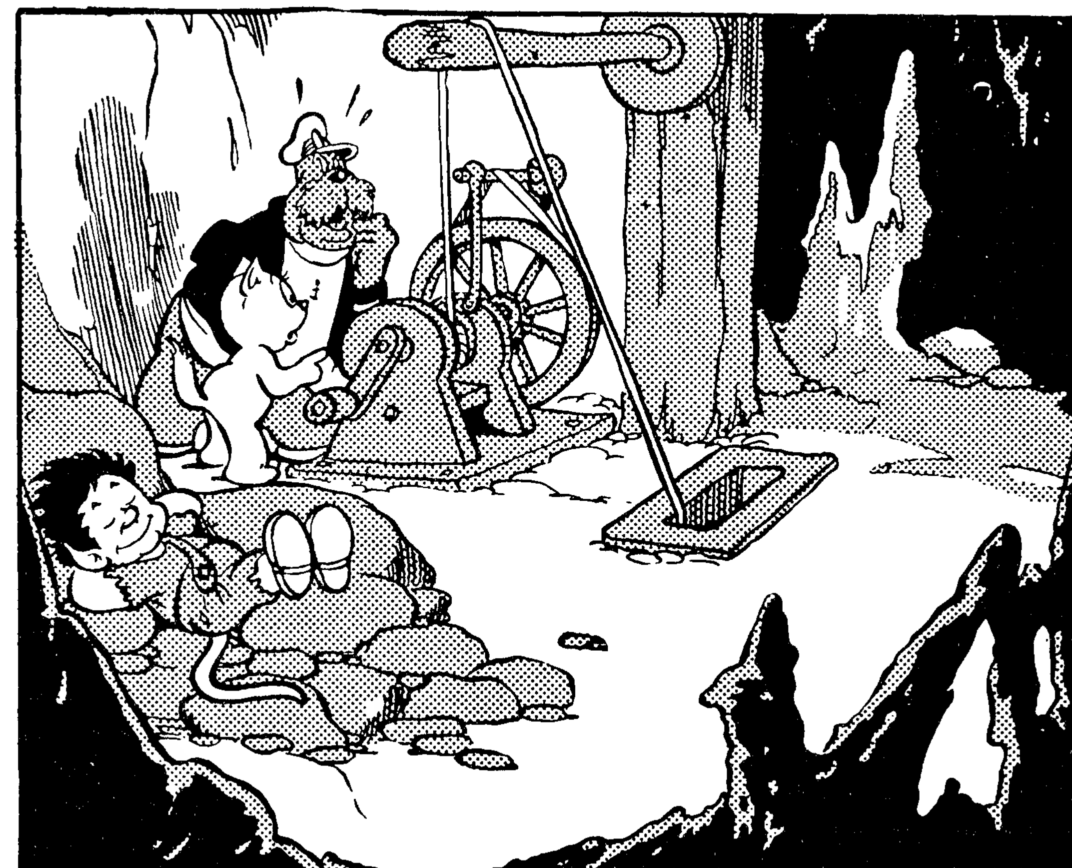
'Wat moet er nu verder gebeuren?' vroeg hij. 'Ik heb nog nooit zó veel water gezien! Erg leukjes, die golfjes en zo! Maar wat moet er nu verder gebeuren? U zou de kapitein zijn, weet u wel?'

'Laat me met rust!' hijgde heer Bommel. 'Ik vermoed, dat ik stervende ben! Ik... ben... zéér ziek!'

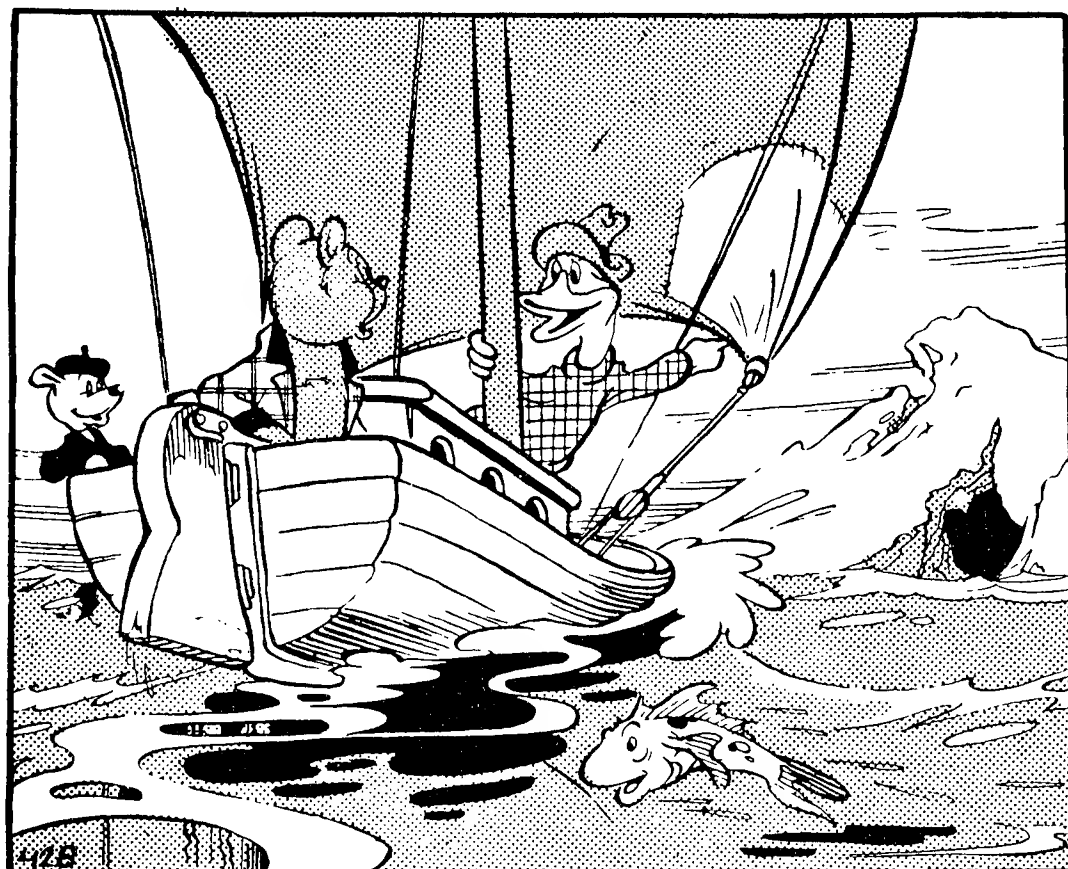
Tja, heer Bommel was zeeziek...

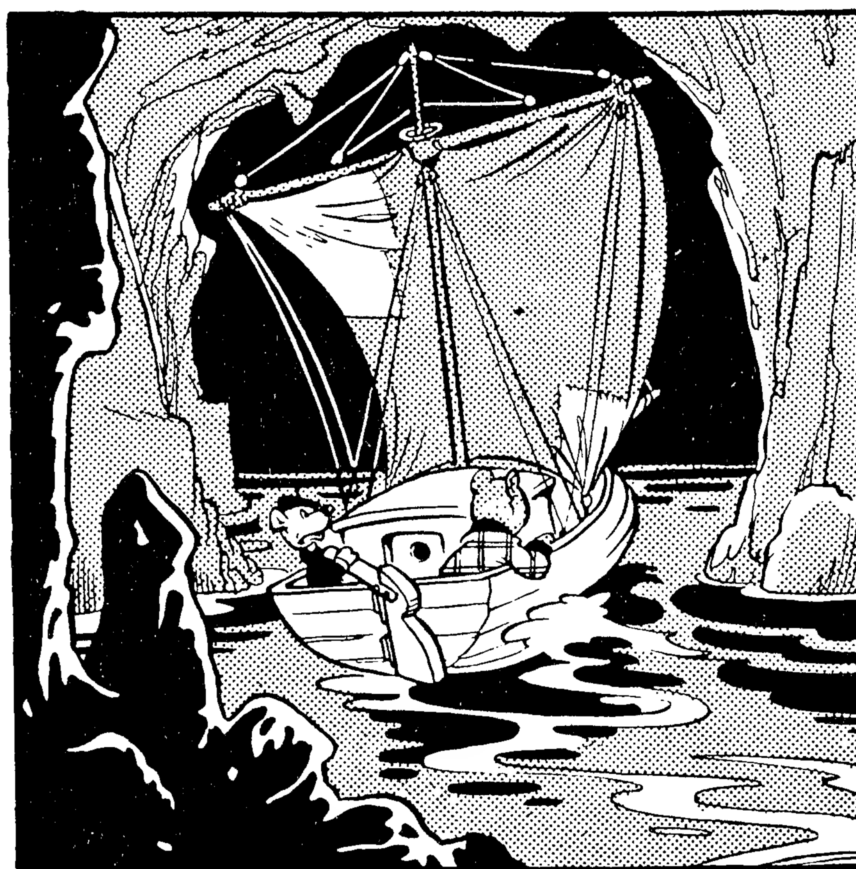

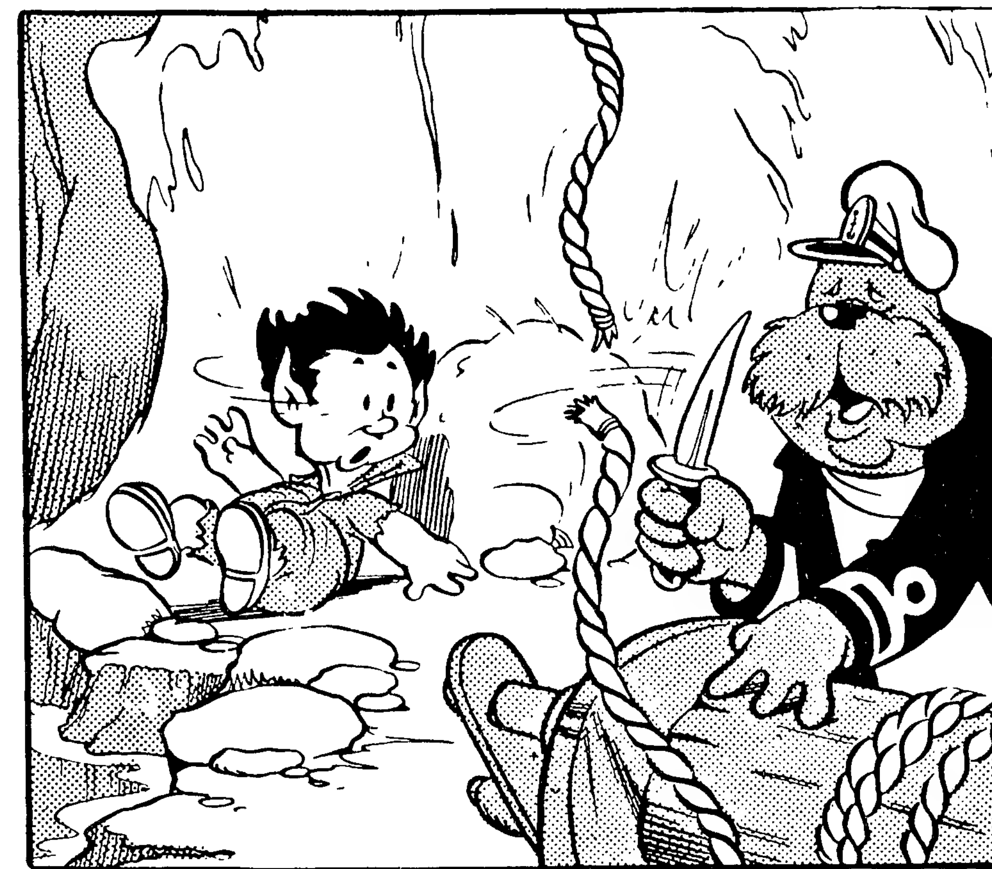

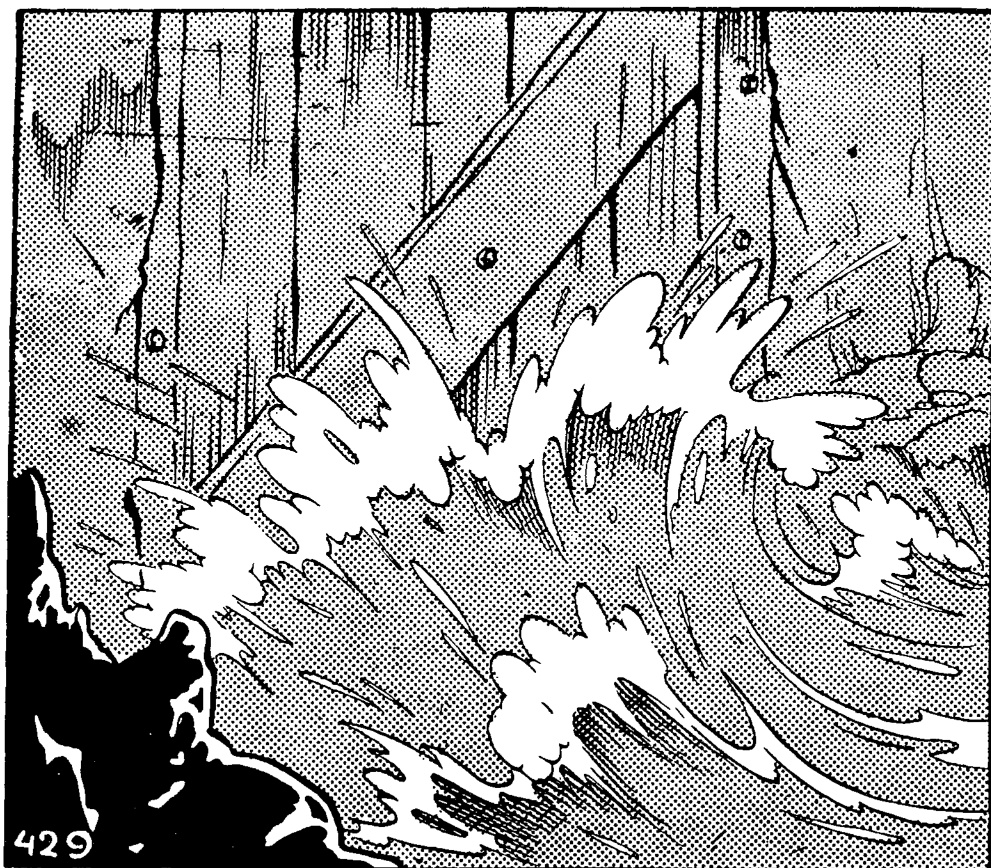
Na een poosje had het vreemde mannetje (dat volgens Wal Rus een troll was) er genoeg van. Het droogde zijn fluitje en liep op een vreemde, huppelende manier de bergen op. De zeeslang was vredig ingeslapen en zijn geronk deed de rotsen trillen.
'Er achter aan, kaptein!' zei Tom Poes. 'Vóór alle dingen moeten we wat meer van die troll te weten komen. Het schijnt, dat dat manneke meer van die zeeslang afweet!'
'Goed!' zei Wal Rus. 'Als we eenmaal weten, waar hij woont, kunnen we misschien ook wel iets te eten krijgen!'
Gelukkig hoefden ze niet ver te lopen. Het ventje stapte een spelonk binnen en scharrelde wat rond bij een eenvoudig houten hijstoestel, dat daar stond.
'Wat hebben we hier?' gromde Wal Rus van achter een rotsblok. 'Een hijsapparaat, meneer! Zo waar ik hier sta. En deze grot is vlak bij de zee... Hm...'
De troll was intussen op een paar gladde stenen gaan liggen en ook in slaap gevallen, zodat Tom Poes en Wal Rus zonder bezwaar naar het toestel konden sluipen.
'Ik wil wedden, dat die ondergrondse rivier onder deze grot stroomt!' zei Tom Poes. 'En als dat zo is, dan zou het best kunnen, dat dit apparaat dient om er een soort sluisdeur mee open en dicht te doen!'
'Aha!' zei Wal Rus. 'Op die manier zou die troll de zeeslang in en uit kunnen laten als een soort hondje! Als ik het dus goed begrijp, woont dat beest op dit eiland en is dat ventje zijn baas!'

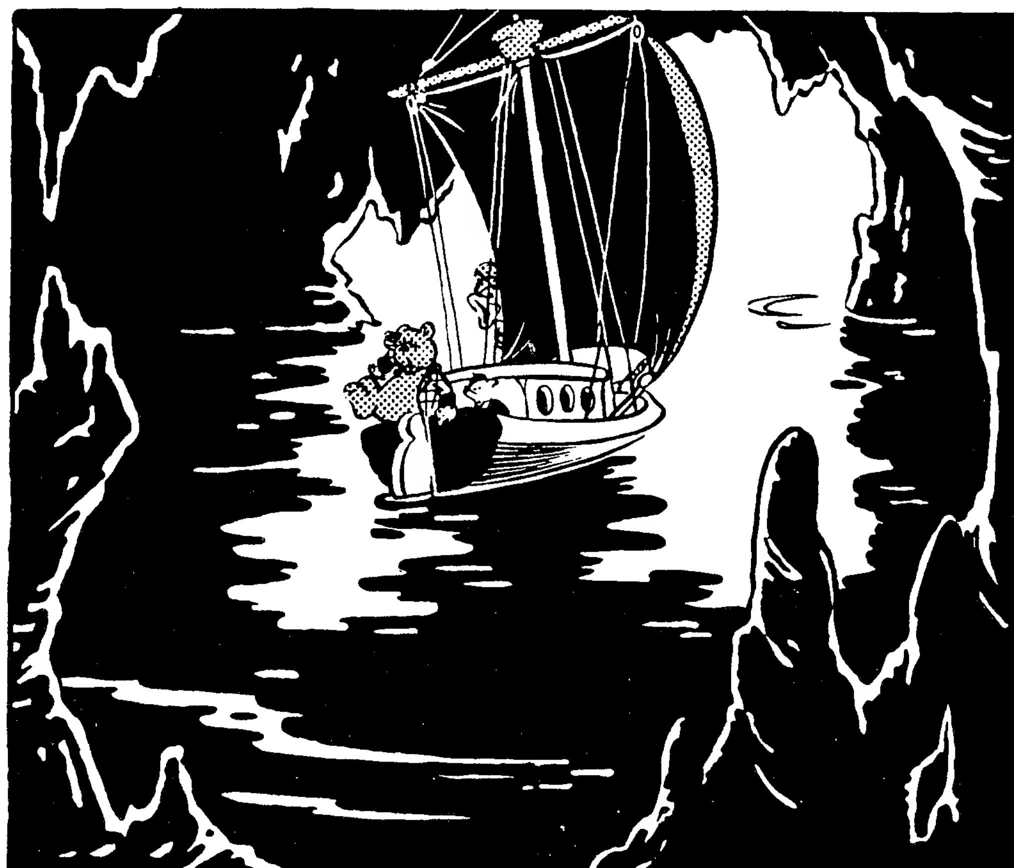
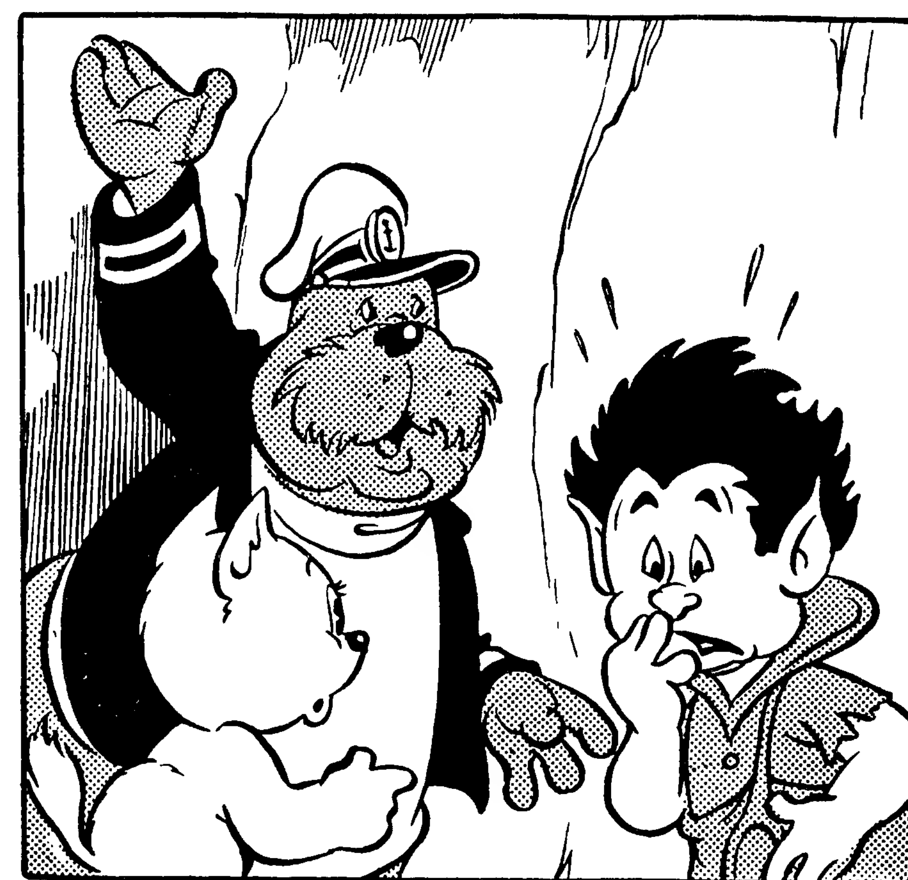

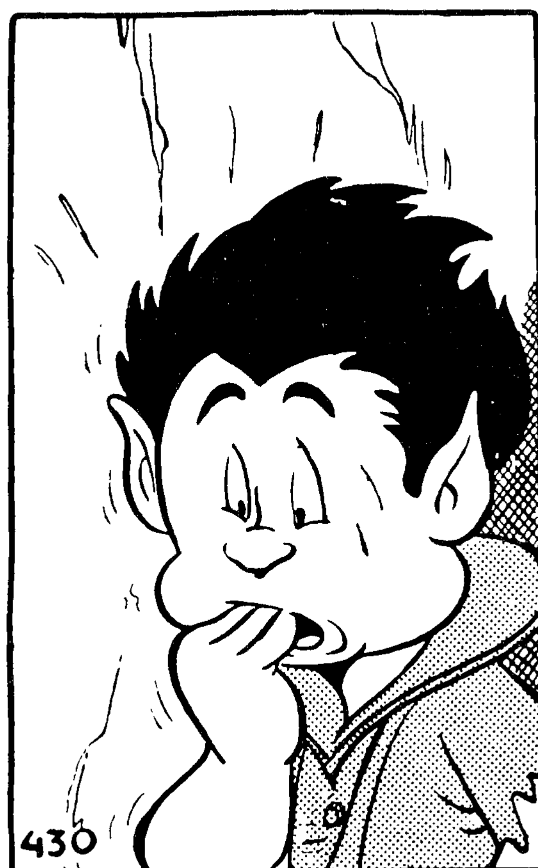

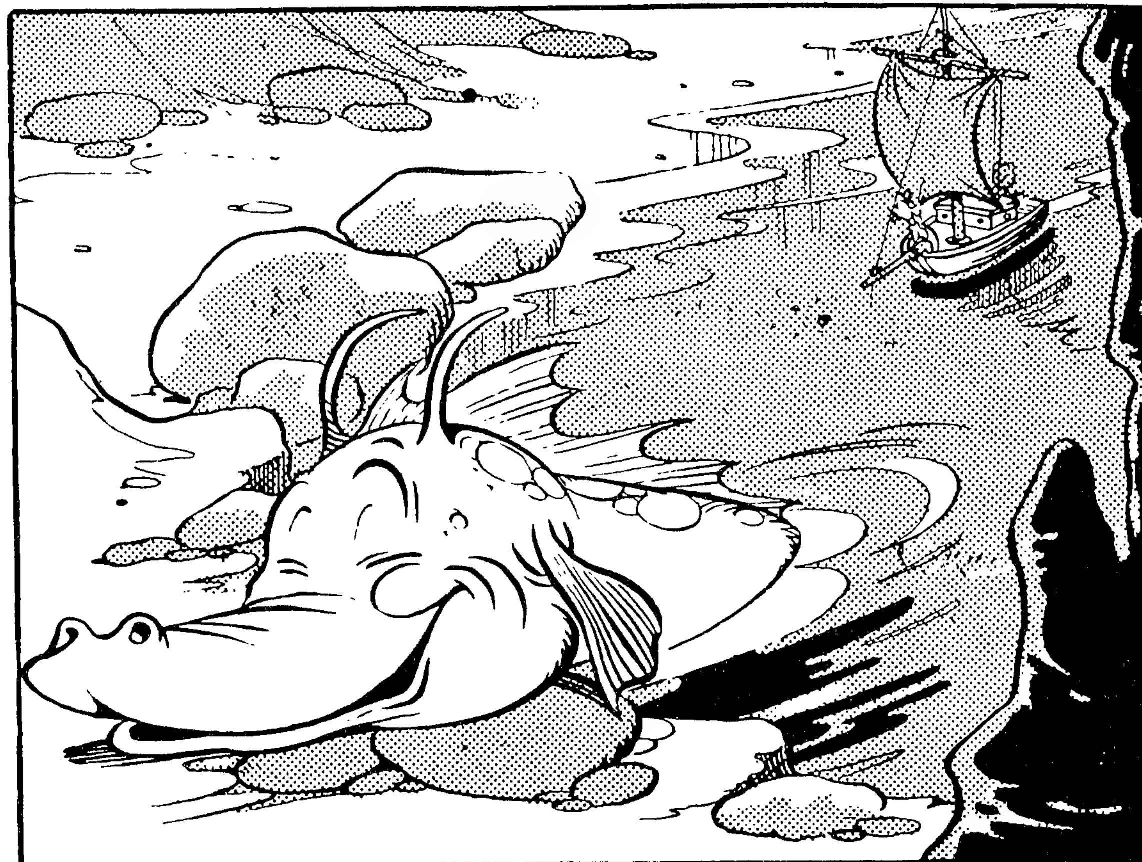
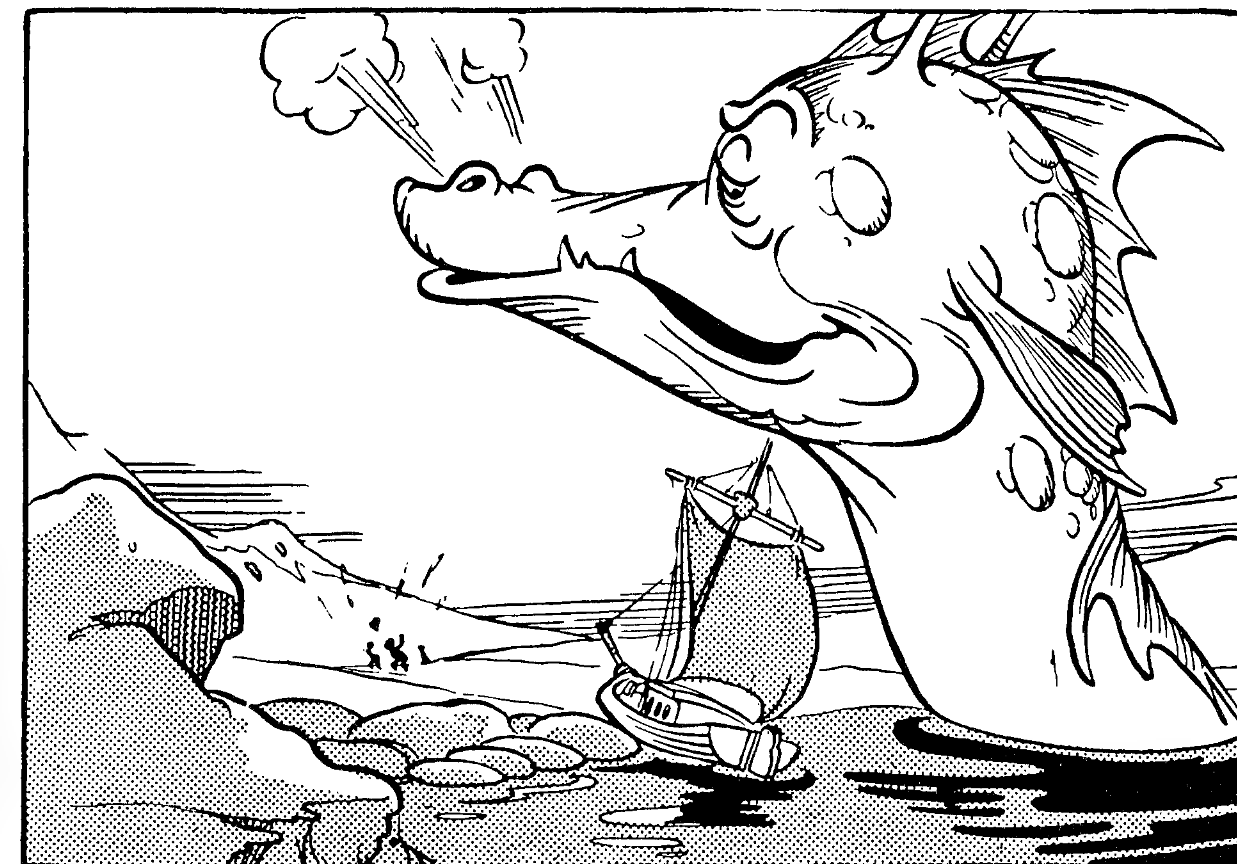
Het wrakke, oude zeilbootje was intussen nog steeds drijvende. Door een of ander gelukkig toeval had Wammes Waggel de meeste knopen op de goede plaatsen gelegd, zodat het zeil op zijn plaats bleef zitten en – zoals iedereen kan weten – is dat voor een zeilschip erg belangrijk.
'Waar varen we eigenlijk naar toe?' vroeg de journalist Argus, die graag op de hoogte van de gebeurtenissen wilde blijven.
'Ik weet het niet!' zei Wammes Waggel. 'De wind blaast van dié kant en daarom varen we de àndere kant op! Daar naar die berg toe, zie je wel?'
'Juist!' mompelde Argus, snel enige notities op zijn blocnote werpend.
'W-wat is d-dat voor berg?' vroeg heer Ollie met zwakke stem. 'Ik w-w-il niet naar die berg! Ikkik wil l-land!'
'Komt in orde!' riep Wammes Waggel. 'Als de wind zo blijft, varen wij er met een knalletje boven op, hi,hi,hi.' Nu, dat was gelukkig niet zo, want door hetzelfde gelukkige toeval was er een gat in de berg, op precies dezelfde plaats, waar de oude schuit op het eiland dreigde te lopen. Met een kalm gangetje voeren ze die grot binnen; precies op het moment, dat Wal Rus, boven hun hoofd, de kabel van het hijstoestel begon door te snijden.
'Als hier onder een sluisdeur is, dan laten we die dichtvallen,' zei de oude zeerob. 'Héél simpel! Dan is die overgehaalde zeeslang gevangen!'

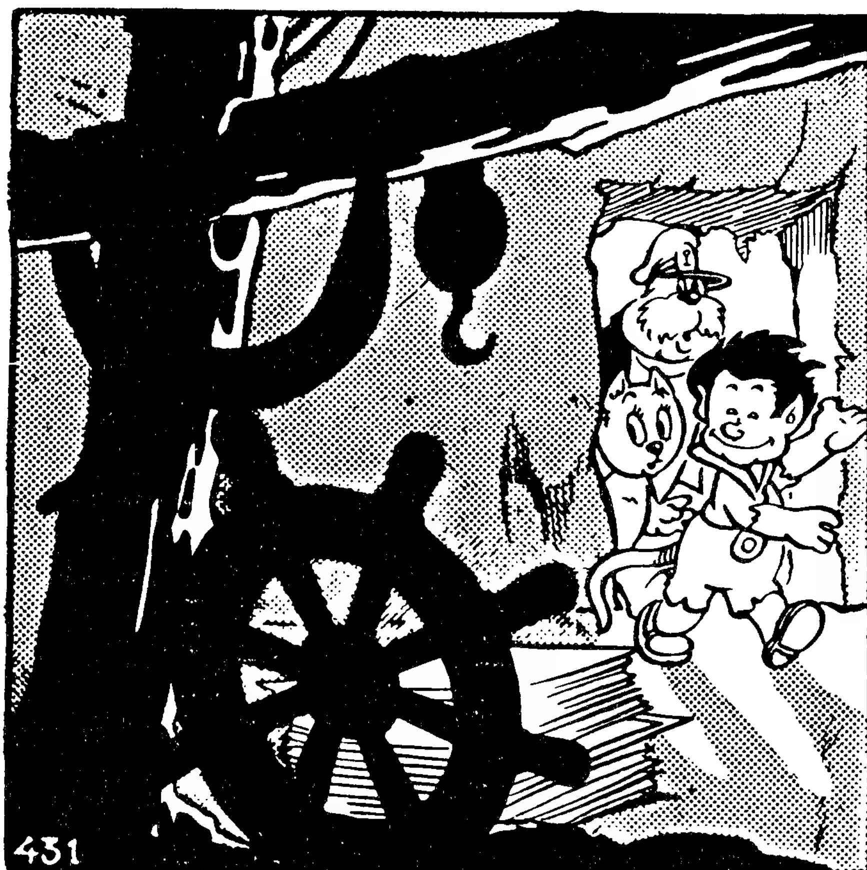
Er wàs een sluisdeur; dat bleek duidelijk toen Wal Rus de kabel doorsneed. In het inwendige van de berg begon iets te ratelen en te rommelen; een zware slag echode door het gewelf en op hetzelfde ogenblik dreunde er een grote, houten deur omlaag. Bam!! Het werd donker in de grot en heer Ollie slaakte een hese gil.
'W-wat is d-dat?!' riep hij. 'W-wat gebeurt er?'
'De grot wordt gesloten!' mompelde Argus. (Hij stak een lucifer aan en schreef ijverig.) 'Sporen van Beschaving op Onbewoond Eiland!' schreef hij.
'Het is een deur! Hihihi!' riep Wammes. 'Een eiland met een deur! Hihihi!' Het bootje dobberde verder onder de bergen door en naderde nu het meertje, dat midden in het eiland lag. Zoals de oplettende lezer begrepen zal hebben was deze onderaardse stroom de ingang, die de zeeslang gebruikte om in dat meer te komen en men ziet hieraan hoe klein de wereld eigenlijk is.
Boven deze ondergrondse rivier zaten intussen Tom Poes en Wal Rus bij de hijsinrichting naar de troll te kijken. Het ventje was wakker geschrokken door het dichtvallen van de sluis en staarde nu naar hen met uitpuilende, scheefstaande oogjes.
'Monsters!' stamelde hij.
'We zijn geen monsters!' bromde Wal Rus. 'Ik ben een eerlijk zeeman en dit is Tom Poes! Maar wie ben jij?'
'M-monsters!' stotterde het mannetje. 'Alles kapot maken!'
'We maken niets kapot!' zei Wal Rus. 'Eh..., dat is te zeggen... Hm... die sluisdeur... hm! Kijk eens hier, die zeeslang is gevaarlijk, meneer! Dàt is een monster!'

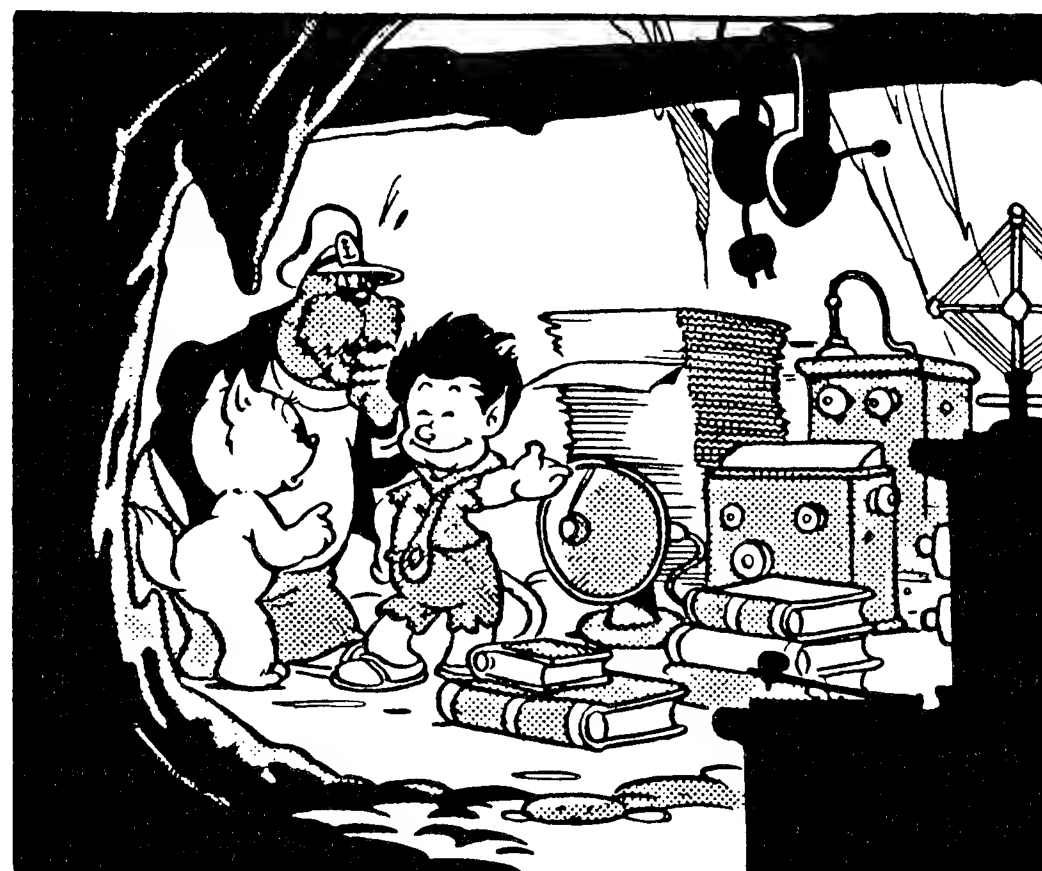
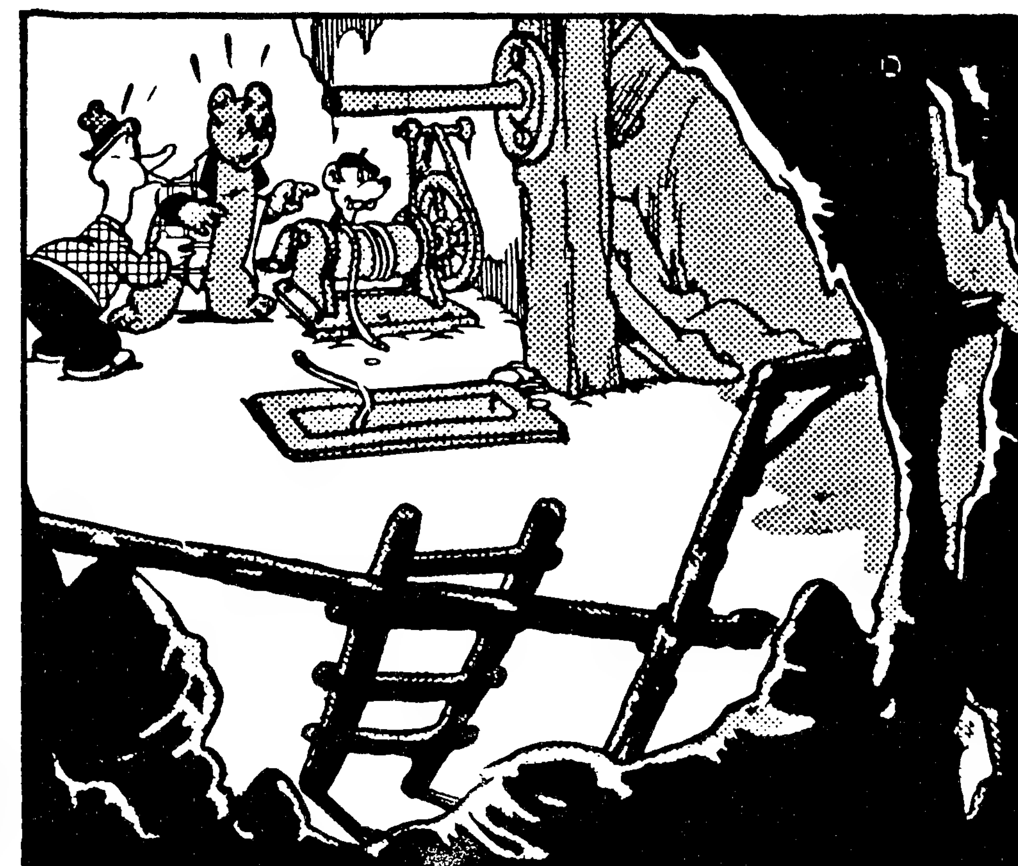

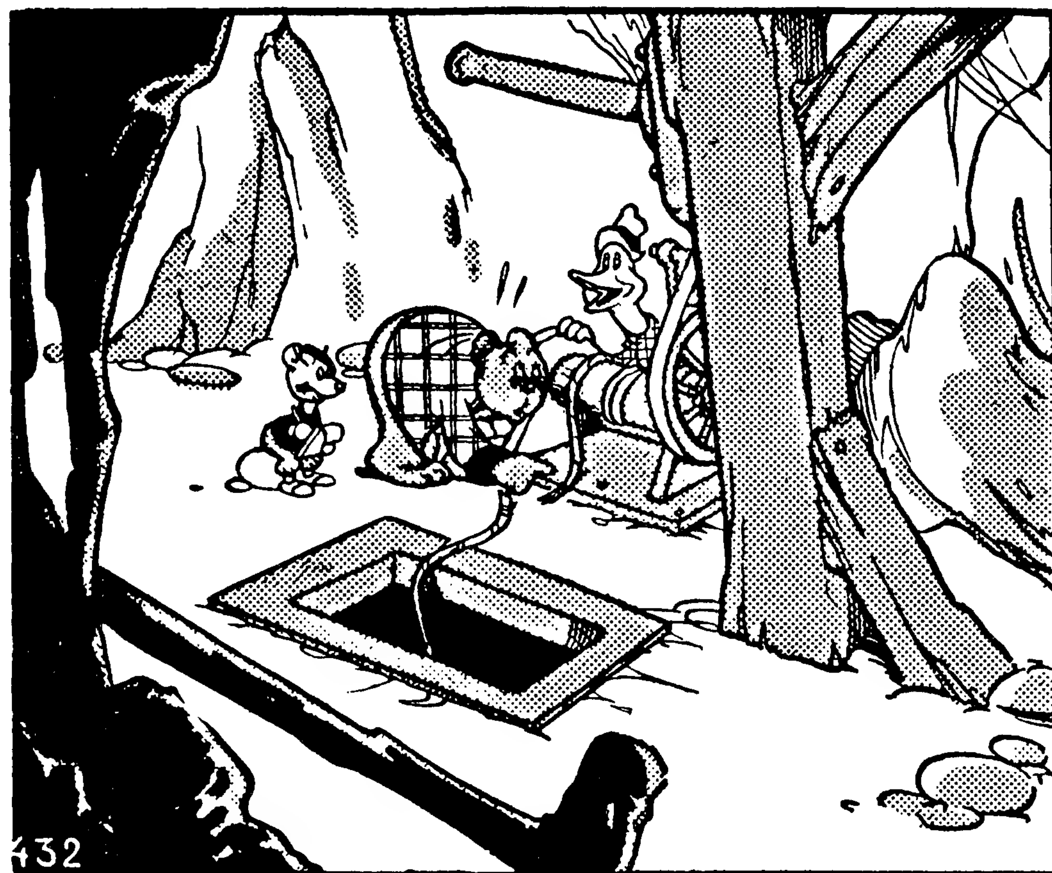
'Zeeslang niet monsterr!' riep de troll boos. 'Jullie zijn monsters! Maken alles kapot!'
'Wie ben jij?' vroeg Tom Poes.
'Ik ben Trroll!' zei het ventje trots. 'Woon hierr op mooi, rrustig berrrg in zee, met lieve zeeslang – héél blij! Maarrr nu... afgelopen!'
'Dàt is het toppunt!' zei Tom Poes. 'Ben je dan niet blij, dat je eindelijk eens iemand ziet? Je leeft hier als een wilde en je hebt niemand om mee te praten! Het is een wonder, dat je zèlf praten kan!'
'Prraten genoeg!' zei de troll. 'Hele grot vol praten! Wil je zien? Kom maarrr mee!'
Tom Poes en Wal Rus volgden het mannetje nieuwsgierig naar een zijgang, zonder te weten, dat vlak bij hen heer Bommel in ernstige moeilijkheden verkeerde.

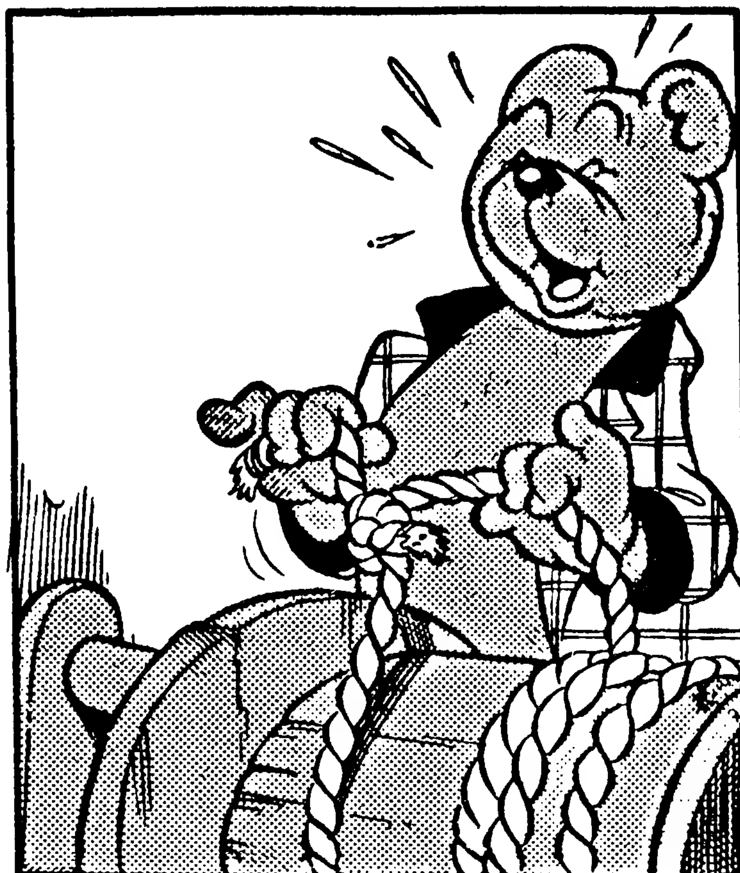
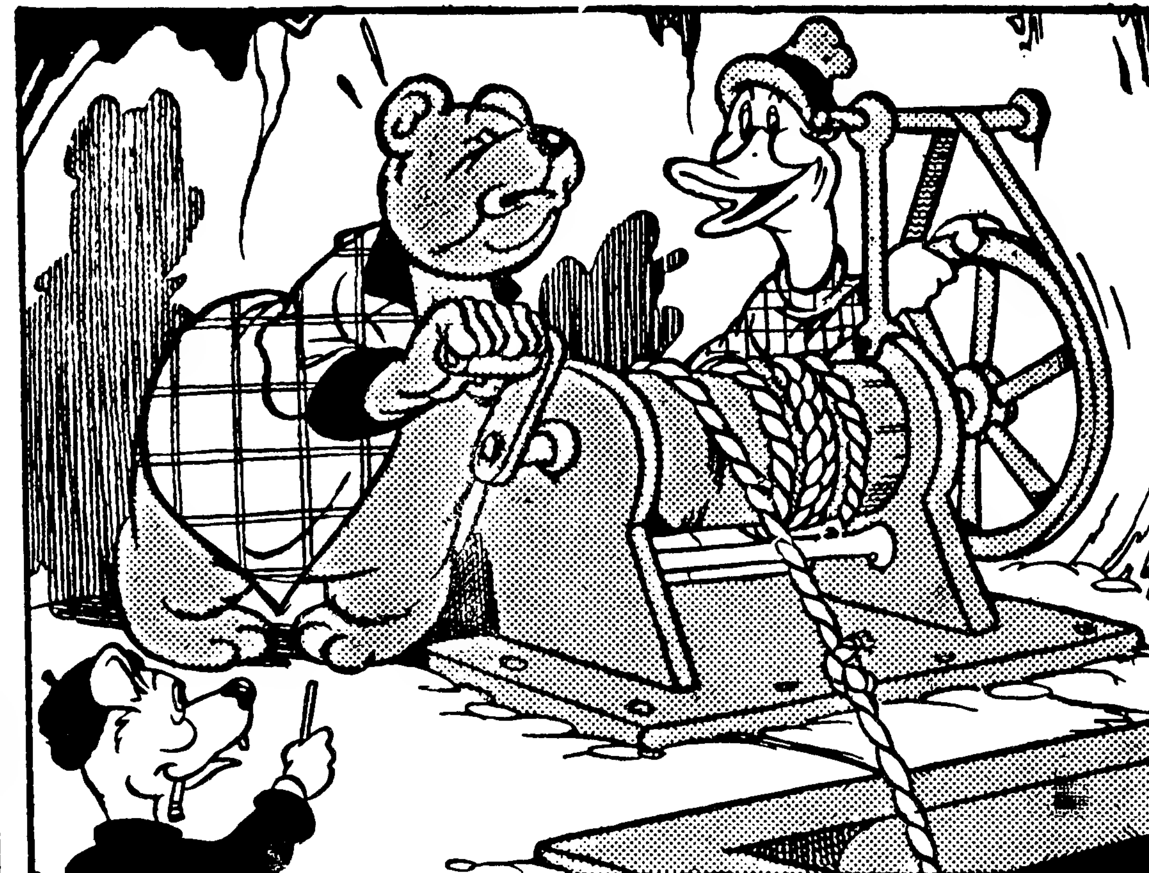
Het zeilbootje was namelijk op het binnenmeertje gekomen en spoelde op het strand – vlak naast de enorme kop van de slapende zeeslang!
De eerste ogenblikken heerste er een drukkend zwijgen. De drie opvarenden staarden met uitpuilende ogen naar het monster en durfden zich niet bewegen.
'Wàt een grote paling!' fluisterde Wammes Waggel eindelijk. Het geluid van zijn stem bracht heer Bommel tot de werkelijkheid terug. Hij slaakte een kreet, die op de dichtstbijzijnde bergtop een lawine veroorzaakte, en sprong aan land.
Toen de zeeslang verschrikt ontwaakte, zag hij drie kleine figuurtjes met grote snelheid over het eiland rennen.

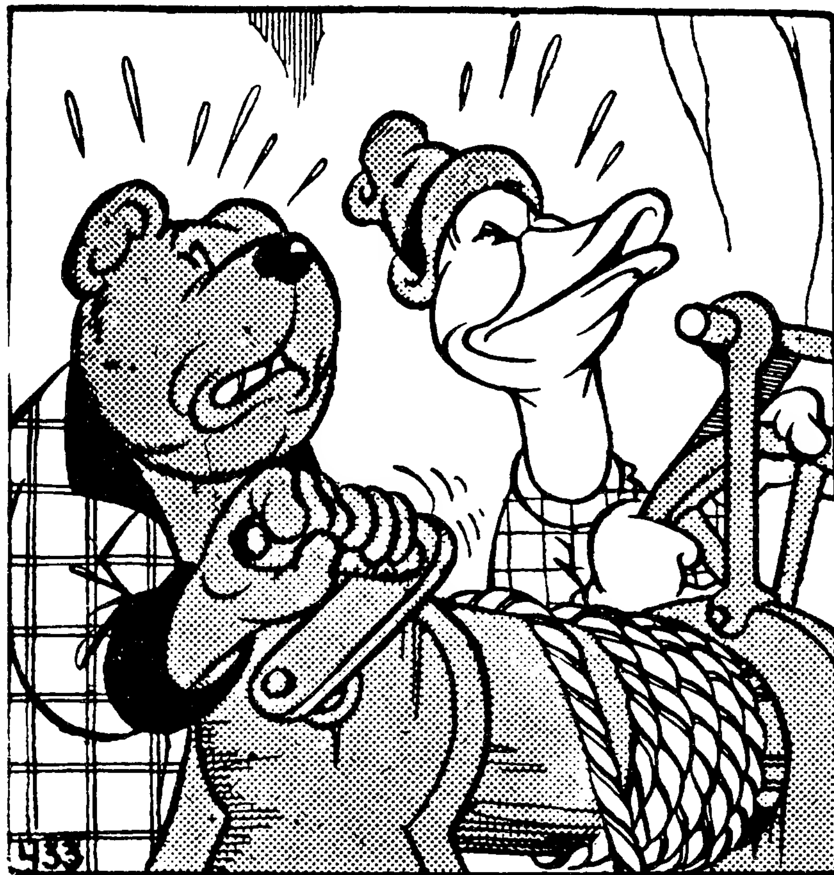

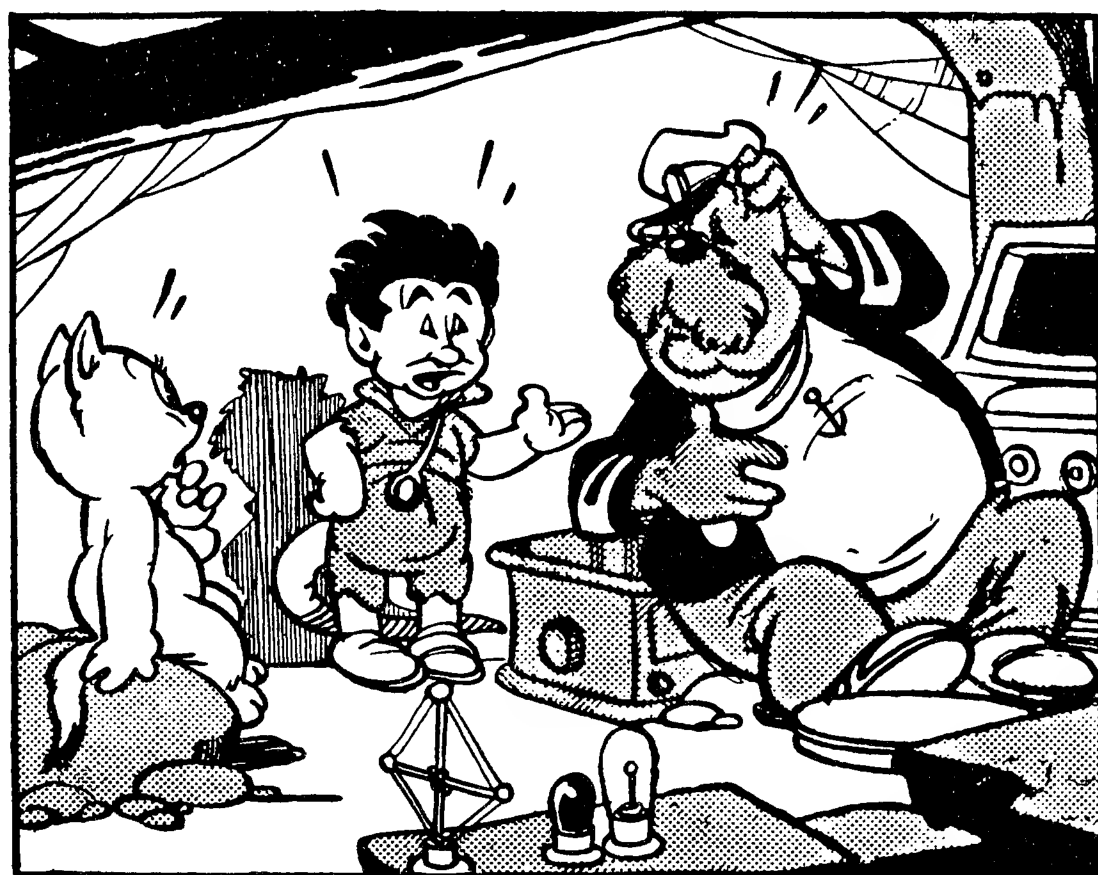
'Hierr is de grrot van prraten!' zei de troll, een deurtje openend. Tom Poes en Wal Rus traden een kleine rotskamer binnen, die gevuld was met opgestapelde radiotoestellen.
'Prraten!' zei het mannetje. 'Allemaal prraten!' Hij draaide aan enkele knoppen, er klonk wat geknetter en gehuil en toen klonken er uit de luidsprekers verschillende stemmen door elkaar.
'Hoewel de toestand ernstig is, wordt de hoop op een gunstige wending niet opgegeven!' sprak het grootste toestel.
'...Uitgesloten dat het atoomwapen in de eerstkomende jaren door dit land gebruikt kan worden!' schalde een kleintje er doorheen.
'...Kan men zeggen, dat de New Look een overwinning heeft behaald!' neuriede een dame uit een apparaat in de hoek. Een vierde toestel barstte plotseling uit in een geestdriftige mars, die de anderen overstemde en daarop schakelde de troll alles uit.
'Hoe kom je aan die radio's?' vroeg Wal Rus onthutst.
'Van de schepen!' legde de troll trots uit. 'Mijn zeeslang vangt schepen! Wij vechten tegen de monsterrs, zie?'
'Je draait de dingen om!' riep Tom Poes. 'Een zeeslang is een monster! En jij bent... eh... een... eh...'
'Een troll!' zei het mannetje. 'Aarrde is van trrollen en trrollen vechten tegen monsterrs! Bah! Monsterrs! Maken alles kapot!''
Op dat moment schuifelden heer Bommel, Wammes Waggel en Argus buiten adem de grot binnen.
'We zijn ontsnapt!' hijgde heer Ollie.
'Waar zijn we hier?' mompelde Argus, op het hijstoestel wijzend.
'Hihihihi!' giechelde Wammes. 'Een machien! Wat leukjes!'

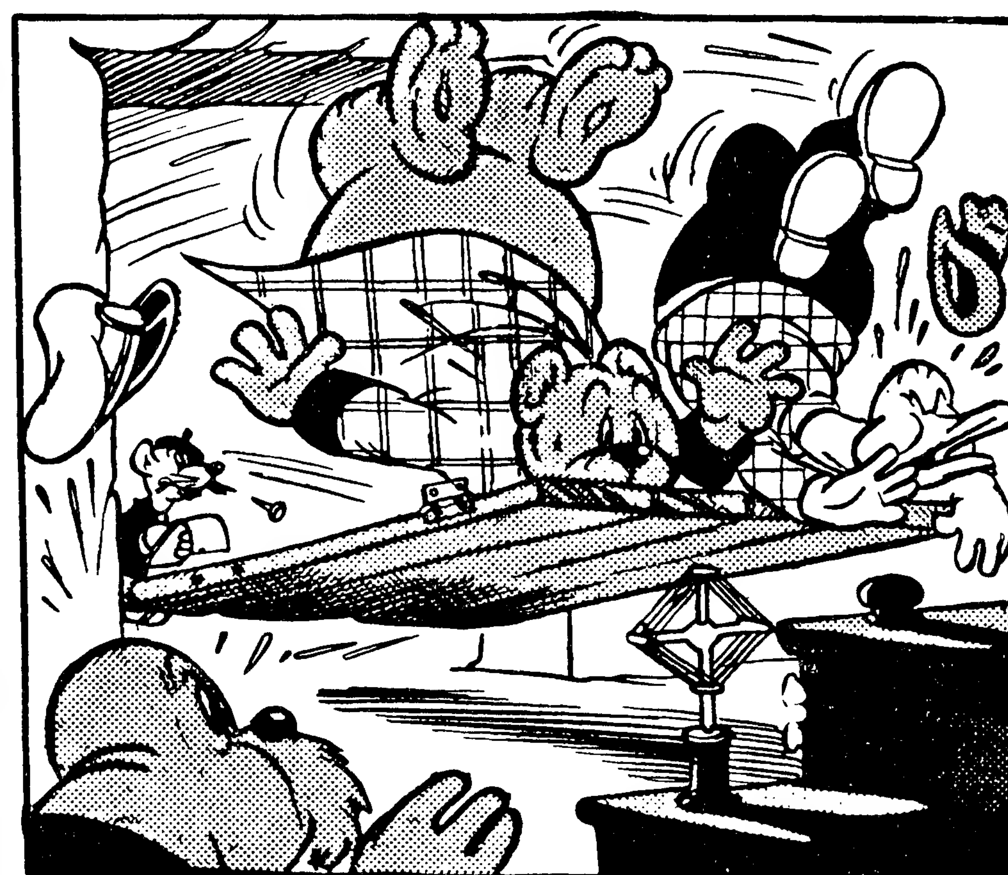

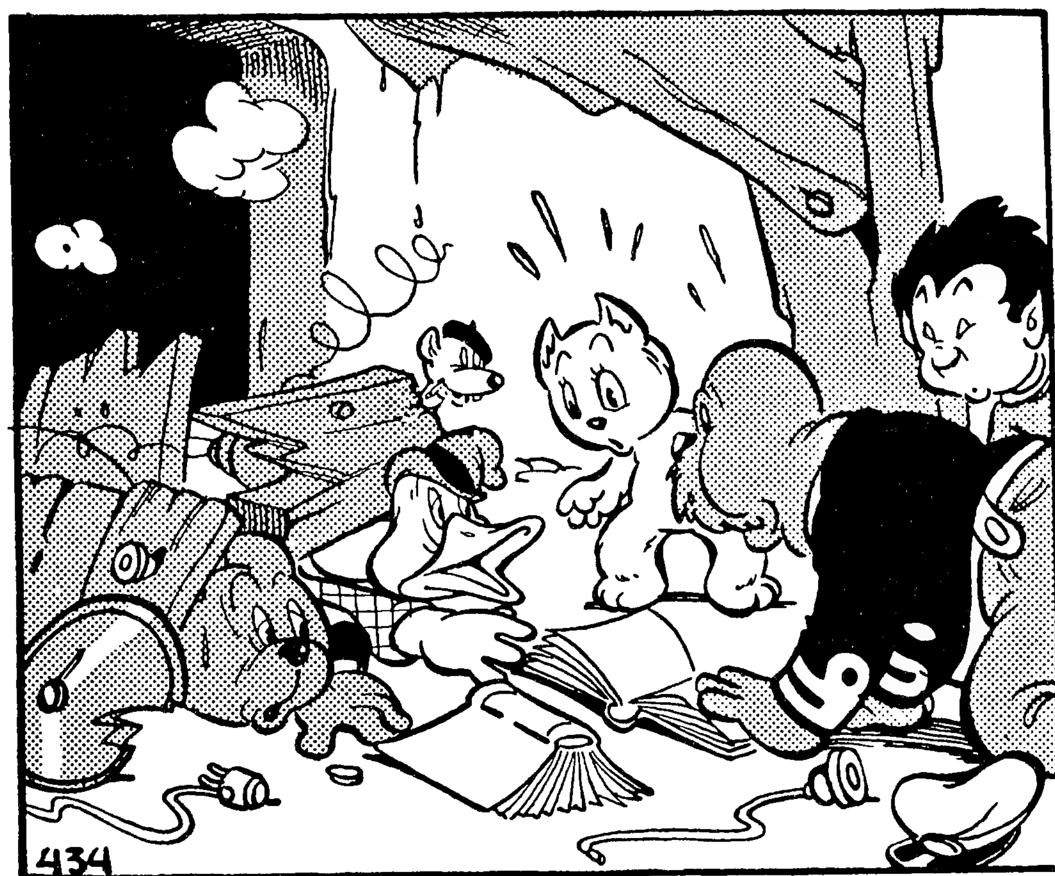
'Dit is een hijsinrichting!' legde heer Bommel uit. 'Wanneer ik mijn verstand gebruik, kom ik tot de conclusie, dat de sluisdeur hier beneden is!'
'Buitengewoon raak!' mompelde Argus, ijverig schrijvend.
'Ik zie, dat de een of andere lomperik deze kabel heeft doorgesneden! Nu is de inrichting dus beschadigd! Ze werkt niet meer, als jullie begrijpt wat ik bedoel!'
'Ik volg u!' zei Argus. 'Verder, verder!'
'Ik ga dus te werk,' vervolgde heer Ollie, 'en knoop deze kabel weer aan elkaar. Daarna draaien wij gezamenlijk de sluisdeur weer open. Wammes Waggel jaagt de zeeslang een eindje weg... we klimmen aan boord en we varen rustig de grot weer uit!'
'Buitengewoon!' riep de journalist. 'Wat een hersens! Hoe verzint u het?'
'Waarom moet ik die zeeslang wegjagen?' vroeg Wammes bezorgd. 'Dat beest vindt het misschien niet leuk!'
'Genoeg gepraat!' zei heer Bommel. 'Aan de slag!'
Hij begon de kabel aan elkaar te knopen en greep daarna de kruk.
'Help eens even!' commandeerde hij. 'Ik ben weliswaar zéér gespierd, maar dit gaat me te ver!'
Wammes gehoorzaamde. Hij greep de andere kant van de hijsinrichting en duwde er tegenaan, terwijl Argus toekeek. Hij kon niet helpen, omdat hij een ooggetuigeverslag moest geven, naar hij zeide.

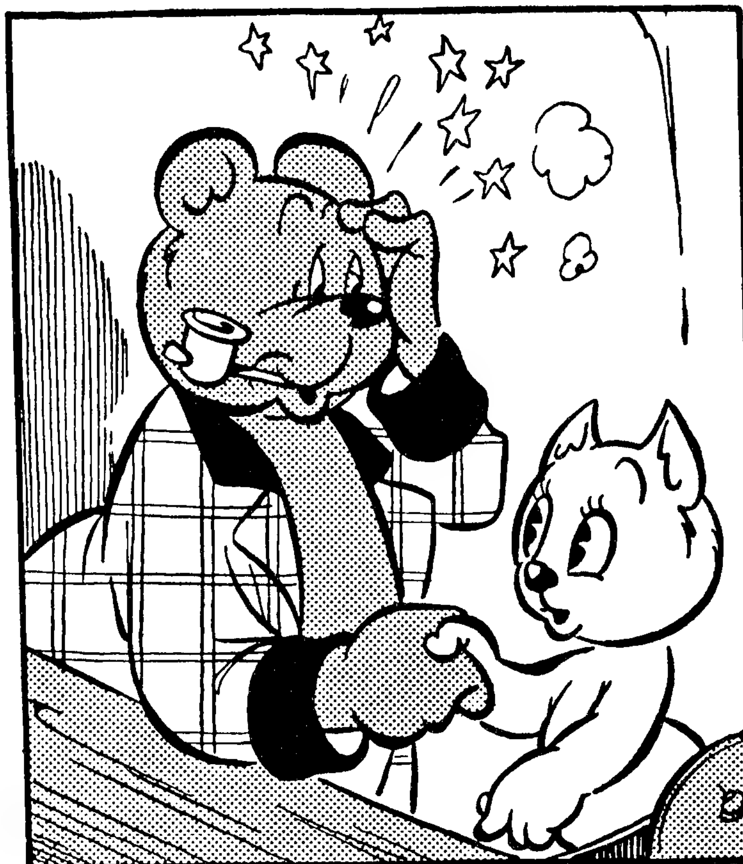
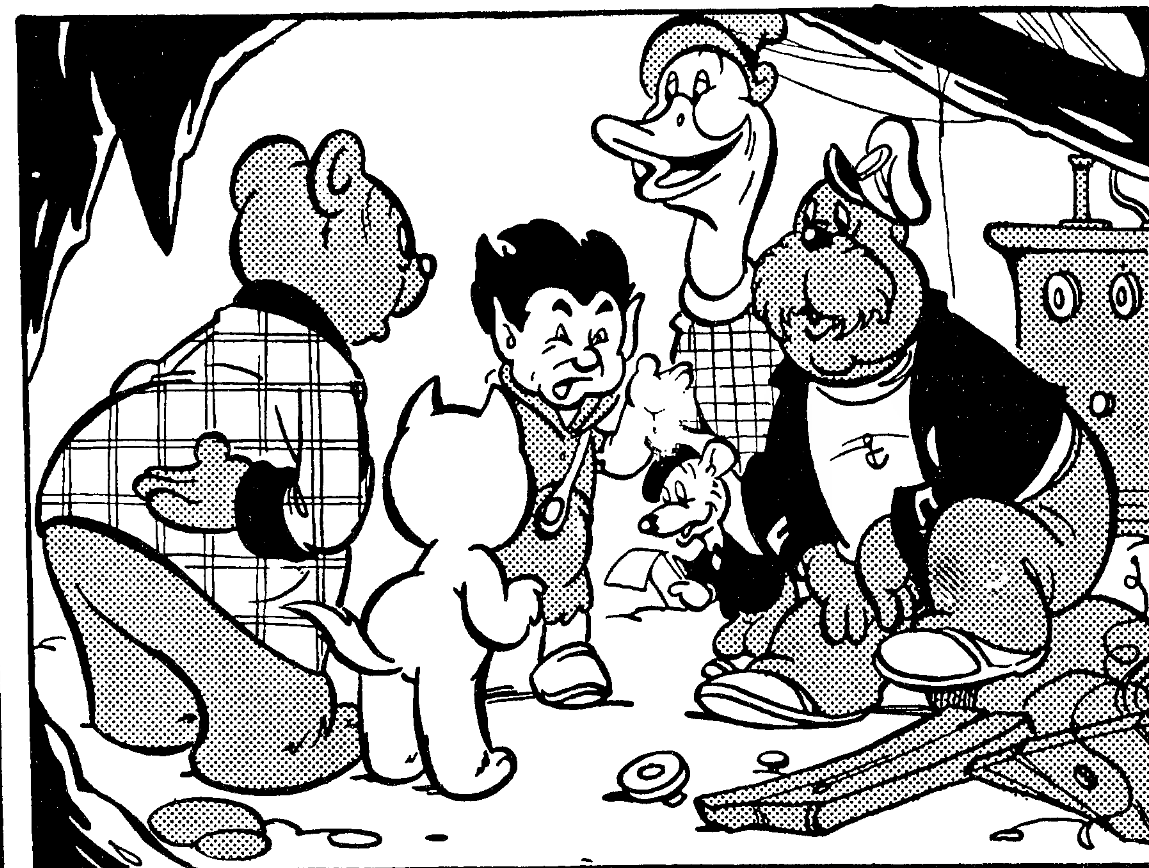

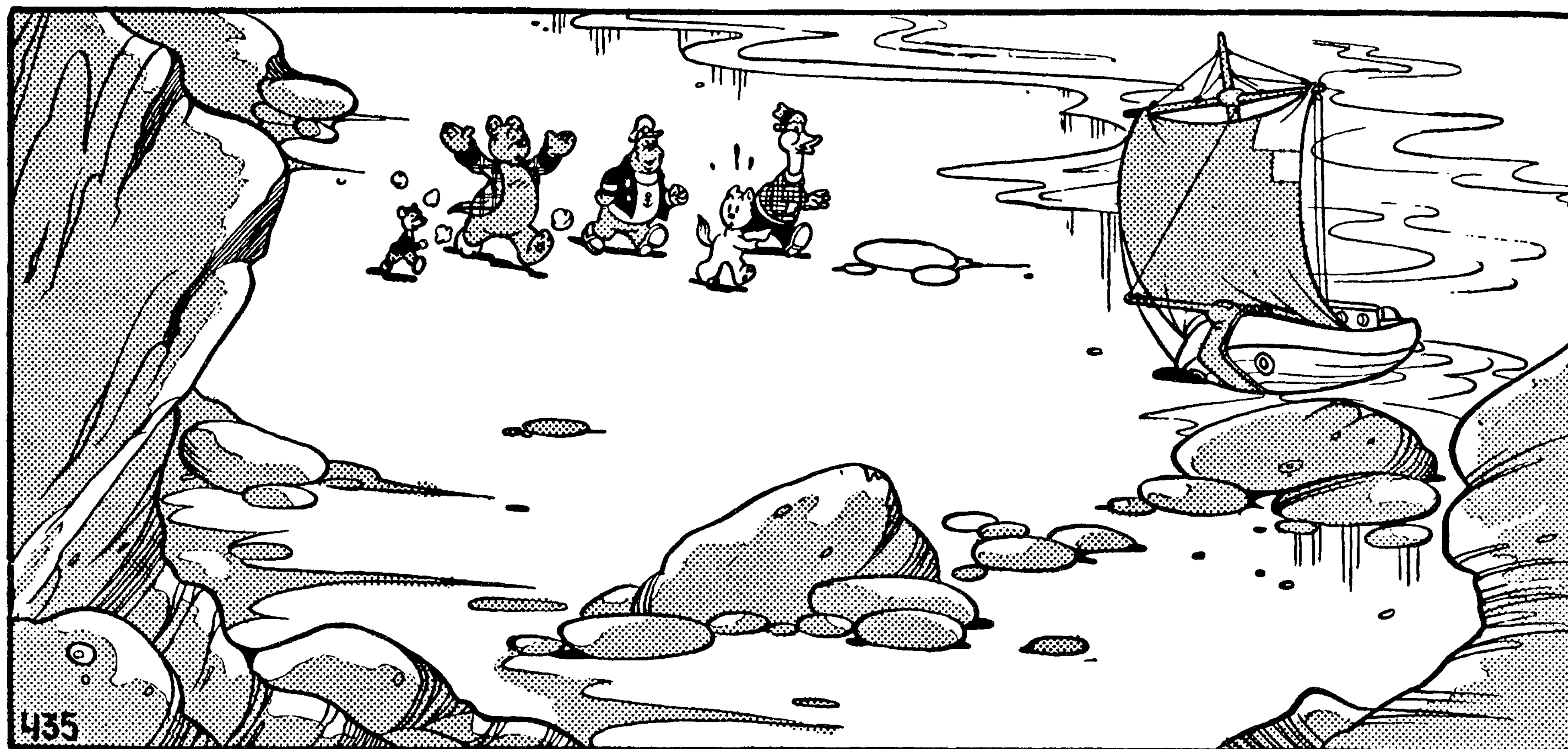

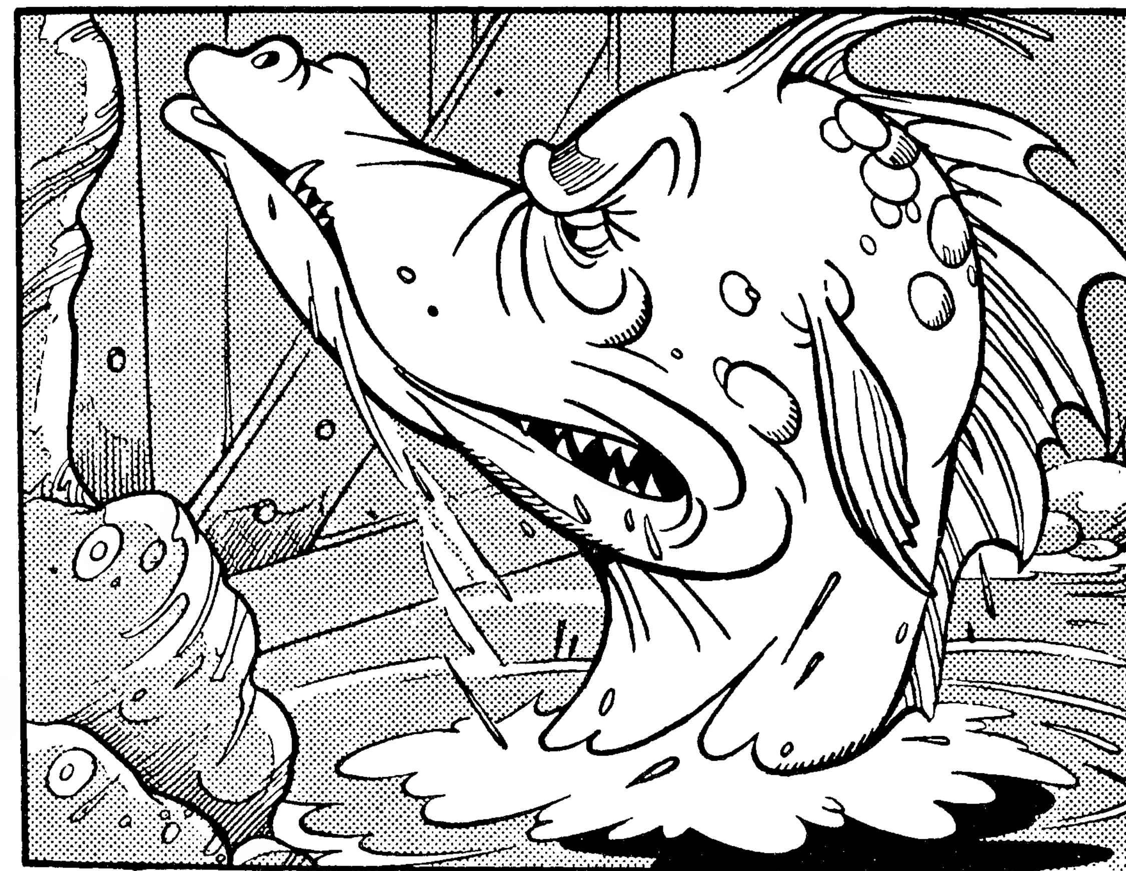
Heer Bommel en Wammes Waggel rukten en duwden en Argus schreef en schreef en zo deed iedereen zijn uiterste best. Het enige wat er gebeurde, was echter, dat de knoop, die heer Ollie zo zorgvuldig in de kabel had gelegd, langzaam losdraaide, zonder dat iemand er erg in had. De gevolgen daarvan zouden dan ook niet uitblijven, let maar op!
Intussen zaten Tom Poes en Wal Rus daar vlak bij in de kleine grot met de radiotoestellen en praatten met de troll.
'Ik begrijp je niet!' zei Tom Poes. 'Jij bent toch degene, die alles kapot maakt? Deze radio's zijn afkomstig van schepen, die door de zeeslang stuk zijn gemaakt, waar of niet?'
'O, is niet erg!' zei de troll. 'Monsters maak elkaarr kapot. Bam! Knal! Schiet elkaar kapot! Is niet errrg! Is niets waarrd! Monsterrrs vindt dat leuk!'
'Hm, daar zit iets in!' mompelde Wal Rus. 'Hij heeft het over de overgehaalde landrotten, Tom Poes!'
'Ja,' zei Tom Poes. 'Maar ik vind het een gevaarlijk gesprek, kaptein! Er moet iets gebeuren, want dit avontuur gaat een verkeerde kant op!'
Nu, op dat moment gebeurde er werkelijk iets. De knoop in de kabel (waar ik het daarnet over had) schoot los en de geweldige krachten van heer Bommel en Wammes Waggel hadden plotseling geen weerstand meer. Met een boog suisden ze over de hijsinrichting heen, bonkten tegen de deur van de kleine radiogrot aan en ploften daar met een nare smak naar binnen. Argus maakte haastig een aantekening.

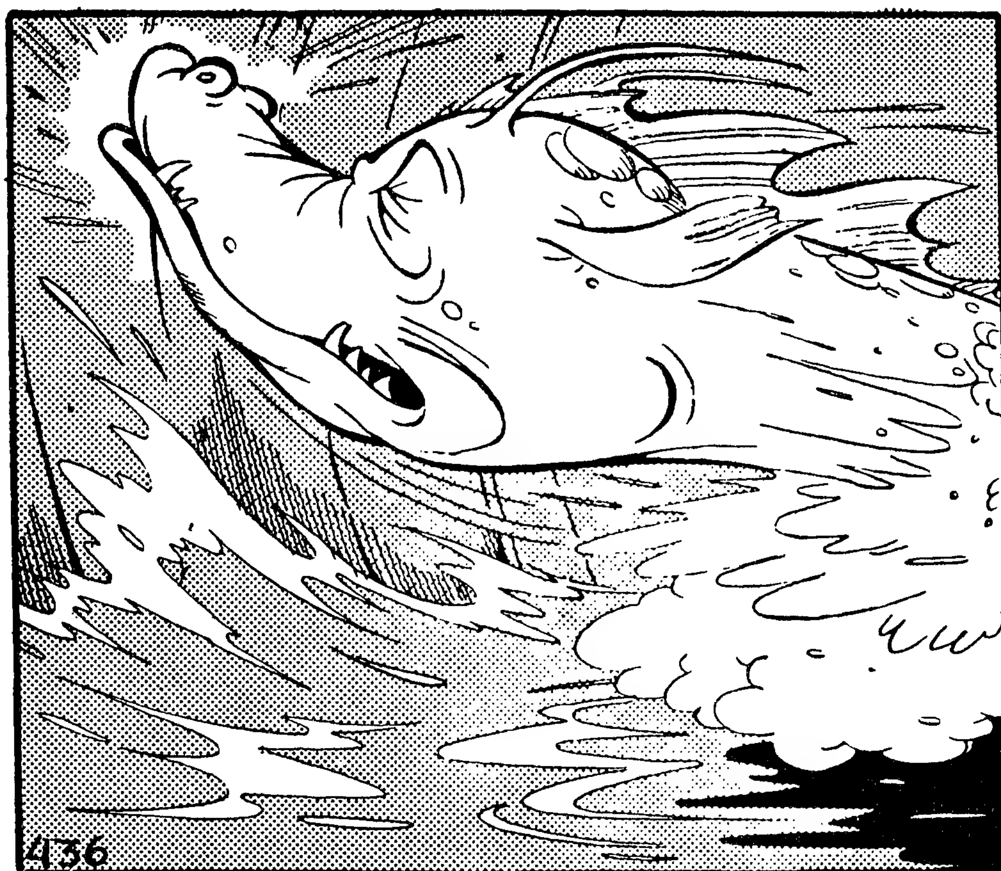

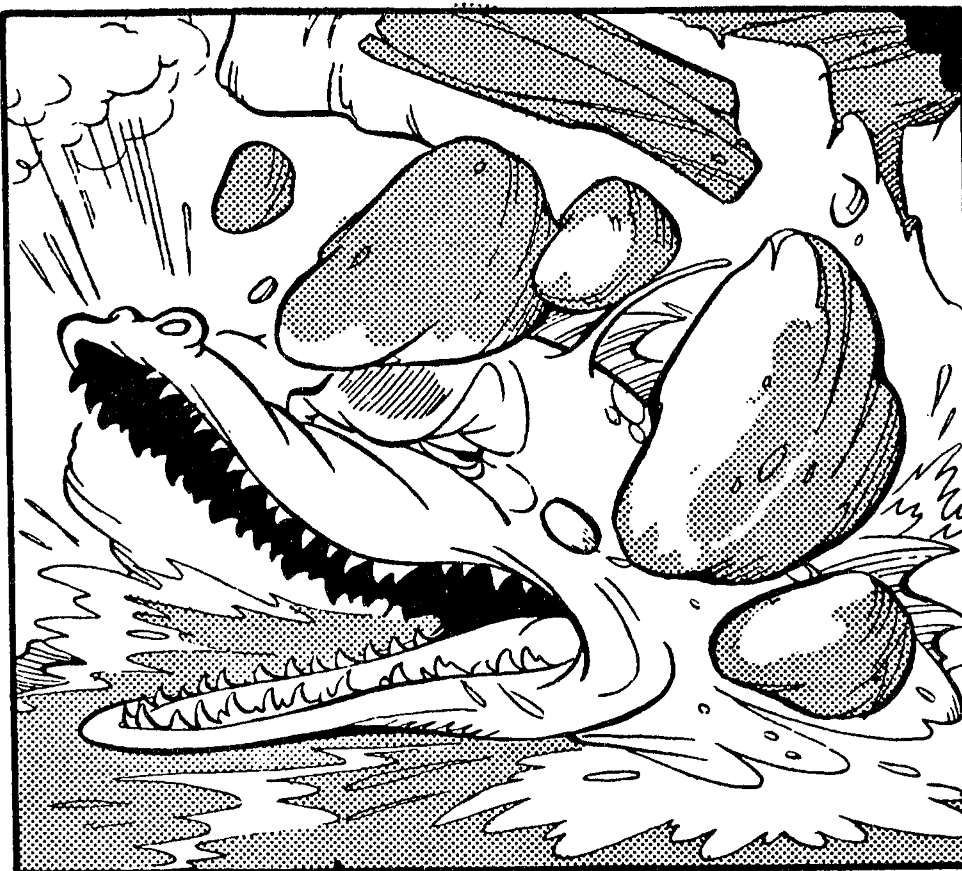
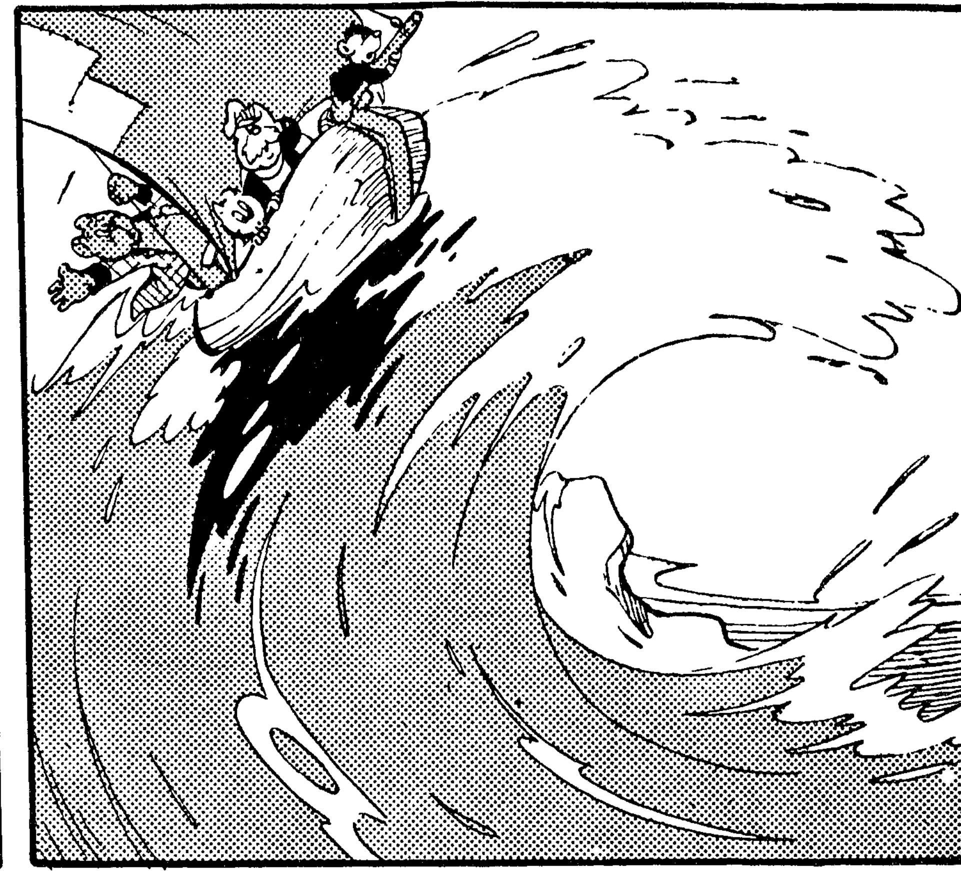
Tom Poes, Wal Rus en de troll staarden een poosje verbaasd naar de puinhopen die heer Bommel en Wammes Waggel hadden veroorzaakt.
'Wel!' zei Wal Rus tenslotte. 'Als dat Brobbels niet is! Altijd overal waar hij niet moet zijn!'
'Mijn naam is Bommel!' zei heer Ollie, overeind krabbelend. 'Hallo, Tom Poes! Ik ben net op tijd om je uit de klauwen van deze dwerg te bevrijden, zie ik! Hoe gaat het met je?'
'Best!' zei Tom Poes. 'En die dwerg is zo slecht nog niet. Het is een troll en hij verzorgt die zeeslang! Hij heeft een sluisdeur gemaakt en daardoor kan het beest...!'
'Nèt wat ik dacht!' riep heer Ollie. 'Aha! En nu heb ik dus de bewaker van de zeeslang overmeesterd! Knap werk, al zeg ik het zelf.'
'Alles kapot!' zei de troll treurig. 'Al die prrraat-dozen!'
'Dat zijn radio's!' zei heer Ollie. 'Praatdoos is een kinderachtig woord. En ik wil je de schade gaarne vergoeden, jonge vriend! Ik begrijp dat je het verdrietig vindt, om op dit wilde eiland zonder radio te zitten! Geen eh... cultuur en zo! Ja, ja, dat is verdrietig!'
'Niet verdrrietig!' zei het ventje humeurig. 'Maarrr was errg leuk, die prrraat-dozen! Allemaal ruzie! Allemaal monsterrs!'
'Wel verbaasd!' zei heer Ollie. 'Monsters?'
De journalist Argus had intussen zijn notitieboekje gegrepen en schreef ijverig.
'Sporen van Beschaving op Zeeslangeiland!' schreef hij.

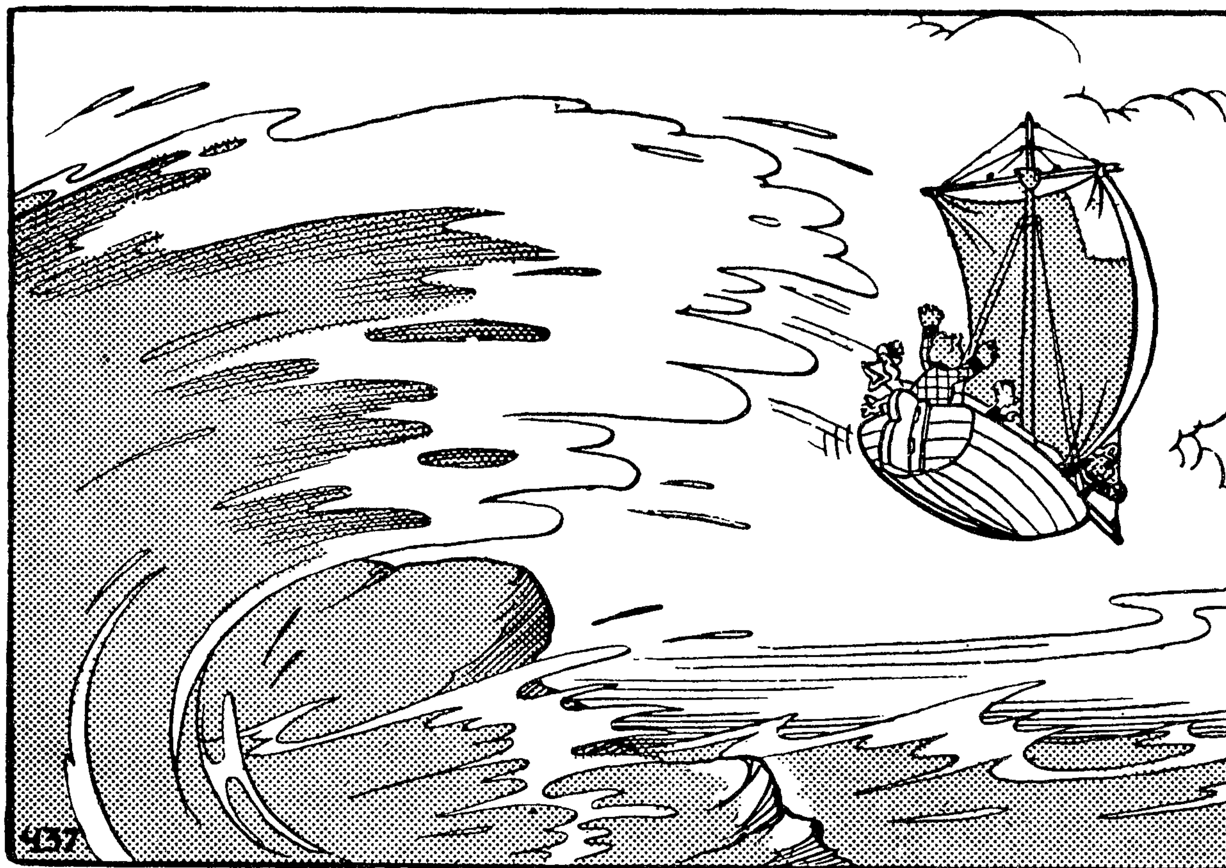
Op voorstel van Wal Rus nam men afscheid van de verdrietige troll. 'Jullie hebben zeker hier ergens een bootje liggen!' zei de oude zeerob. 'Mijn goede, oude Albatros is vergaan, doordat dat zeebeest boos werd!'
'Maar het monster is nu gevangen!' zei Tom Poes. 'De sluis is dicht en nu kan het er niet meer uit!'
'Hihihi! Maar dat leuke mannetje kan die deur toch weer maken?' vroeg Wammes Waggel. (Dat was nog niet eens zo dom opgemerkt, zeg nu zelf.)
'Wat ligt daar voor een tobbe?' vroeg Wal Rus.
'Dat is het vaartuig, waarop ik dit eiland bereikt heb!' zei heer Ollie.
'Laten wij ons inschepen en een uitgang naar de zee zoeken! De zeeslang is nèt even weg!'
'Er is geen uitgang naar de zee!' zei Tom Poes. 'De enige uitweg is door de grot en die is nu dicht!'
Ja, dat was een moeilijke toestand! De sluisdeur was dicht en nu was er geen uitgang meer. Dat merkte de zeeslang ook, toen hij de oceaan op wilde om ergens een scheepje te verschalken. Tjonge, wat werd het monster kwaad! Het was gewend, dat de troll de sluis op zon- en feestdagen dicht deed, maar het was nu een gewone werkdag! Het beest besloot, dit niet te nemen en nam een aanloop...

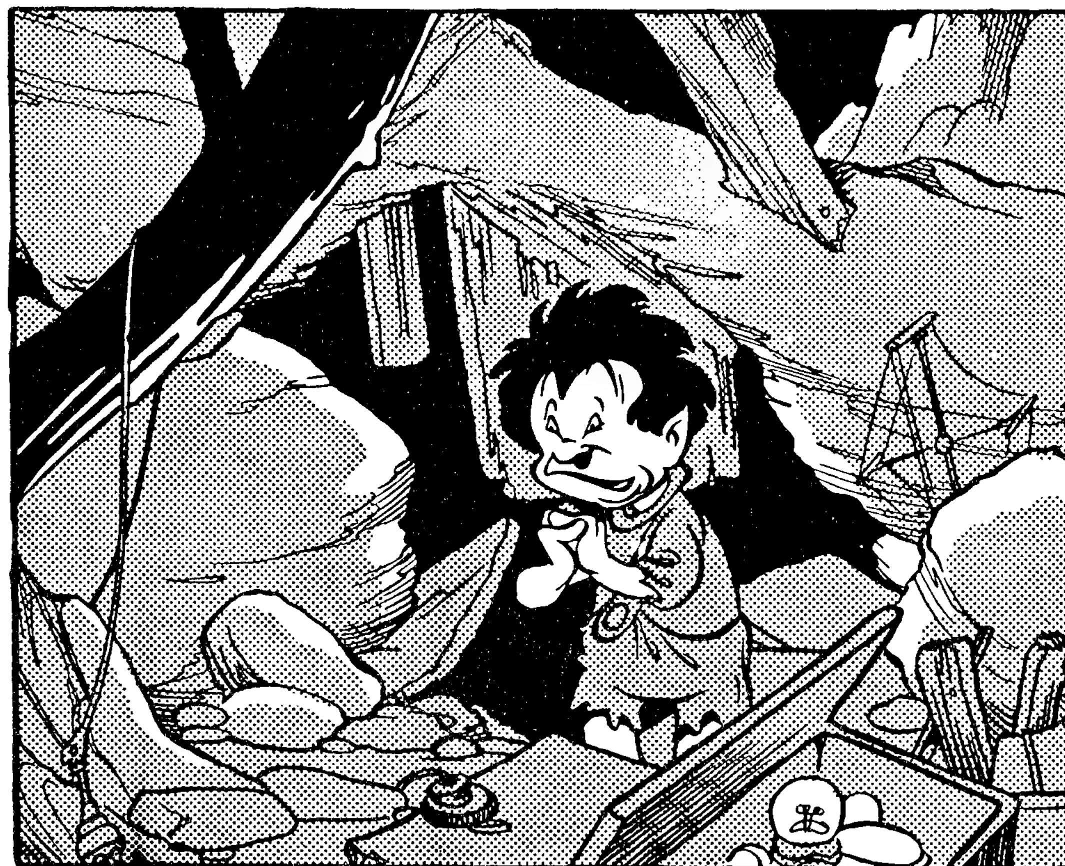
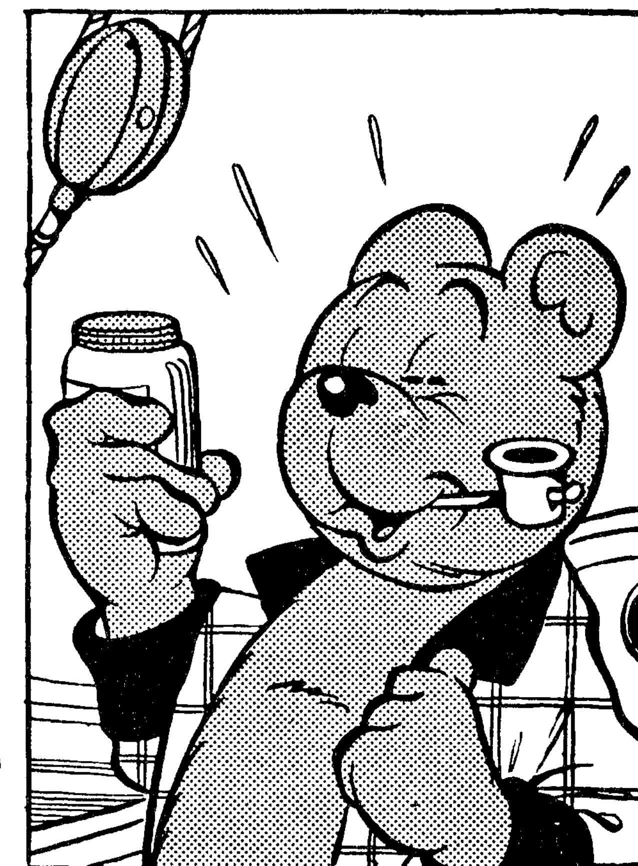

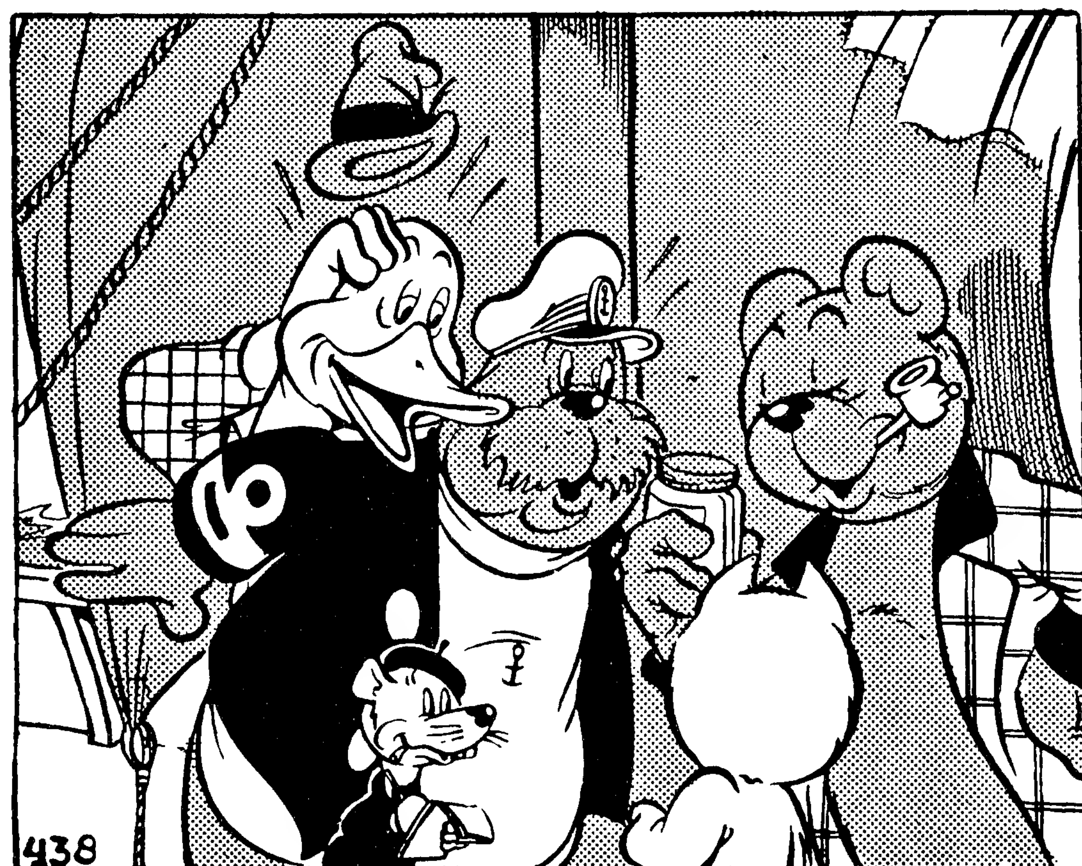
De zeeslang nam dus een enorme aanloop (of liever: aanzwem) en stortte zich met volle vaart op de houten deur. Nu bleek pas goed wat een kracht een dergelijk dier ontwikkelen kan! Verbazingwekkend! Angstaanjagend! En daar ik niet in staat ben die kracht te omschrijven wil ik er mee volstaan te zeggen, dat de klap op een afstand van achttien zeemijlen duidelijk waarneembaar was en door een passerend zeevaarder aan een vergeten mijn werd toegeschreven. De wanden van de grot stortten in en de hele berg verpulverde tot onbetekenende rotsblokken. De gevolgen waren ontzettend! In twee seconden was de onderaardse rivier gedempt en (mèt de zeeslang) bedolven onder de stenen. Het water werd met geweldige kracht weggespoten in het binnenmeer en daar ontstond een verschrikkelijke vloedgolf!

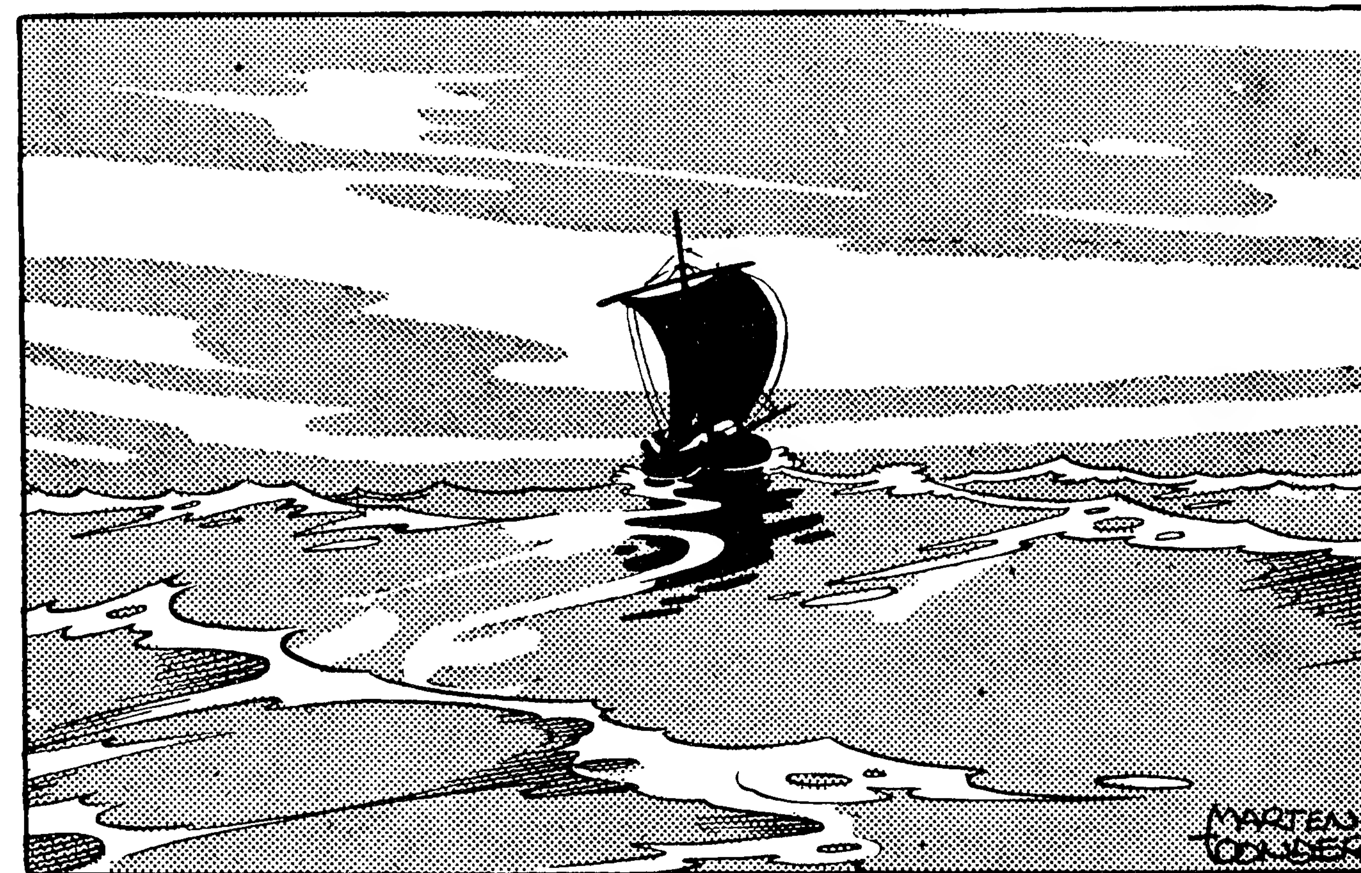
Ja, dit was het einde van de zeeslang en dat is natuurlijk erg naar. Maar omdat het duidelijk zal zijn, dat een dergelijk monster in deze beschaafde tijden alleen maar onheil kan aanrichten moeten we er niet te rouwig om zijn. De vloedgolf, die ik zoëven noemde, is belangrijker omdat het kleine scheepje van Wammes Waggel er boven op aan het varen was.
'Dáár gaan we!' riep heer Ollie.
'Naar de sloepen!' brulde Wal Rus.
'Hihihi! Nèt een wipwap!' giechelde Wammes Waggel.
'Voorwereldlijk Monster Veroorzaakt Natuurramp!' schreef Argus.
'Wat doen we ook in dit bootje!' dacht Tom Poes.

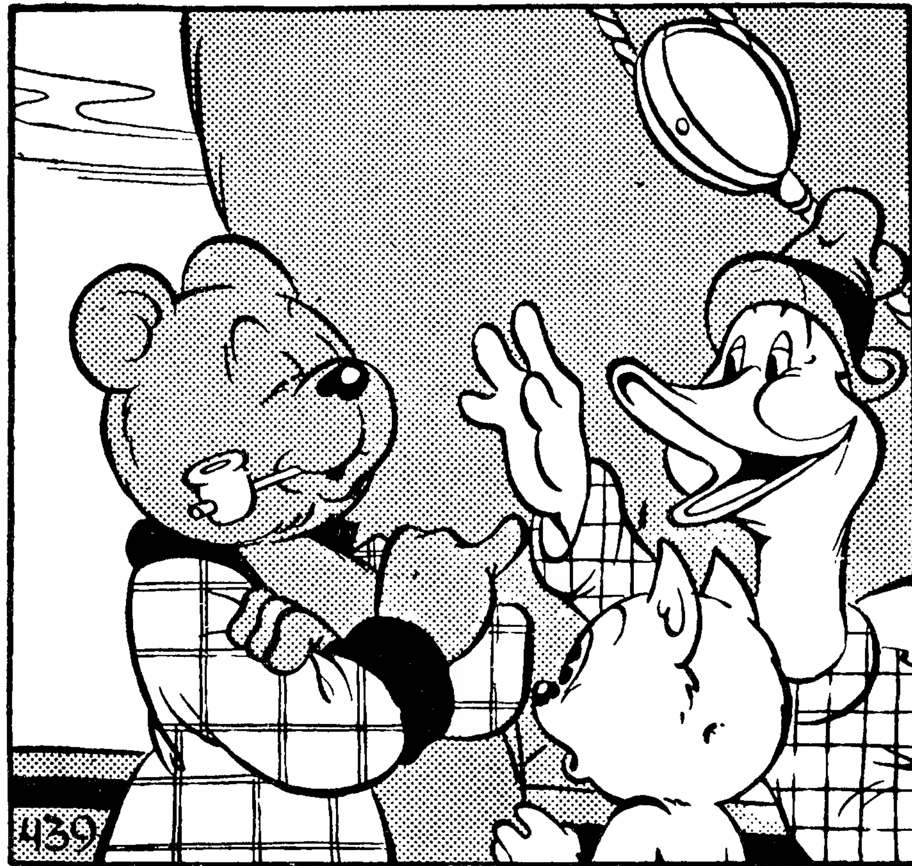

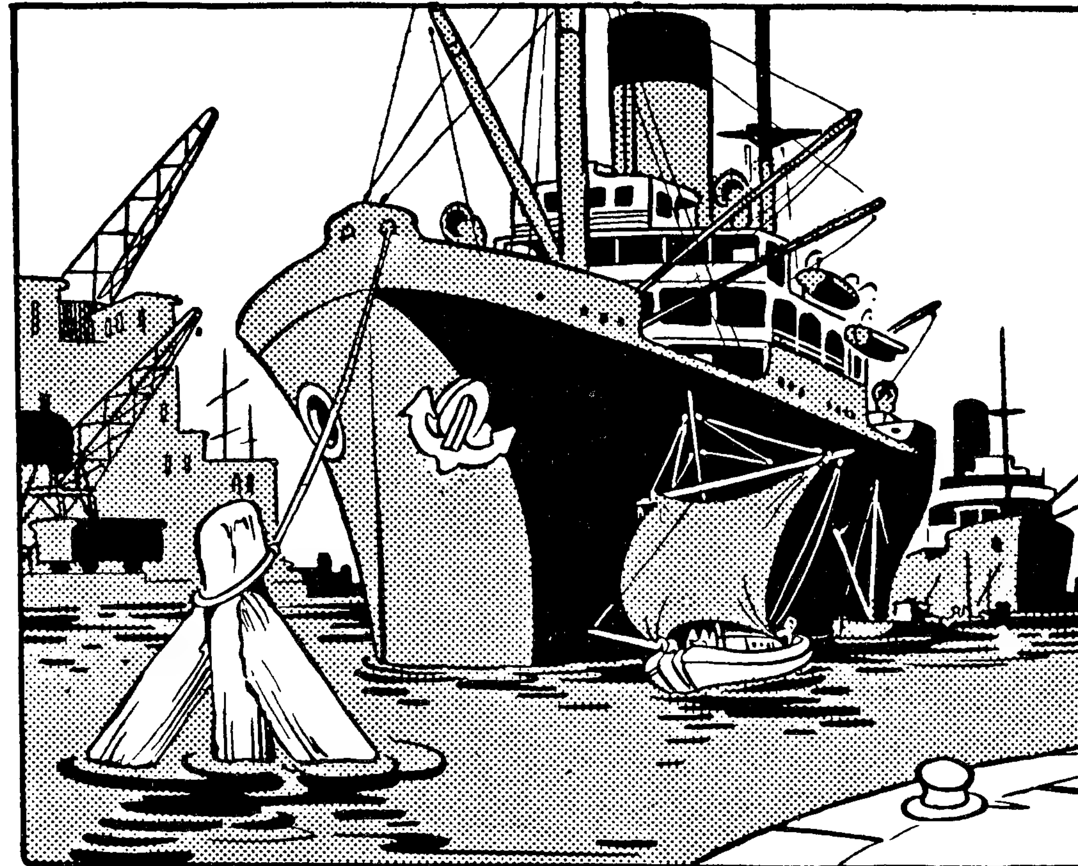
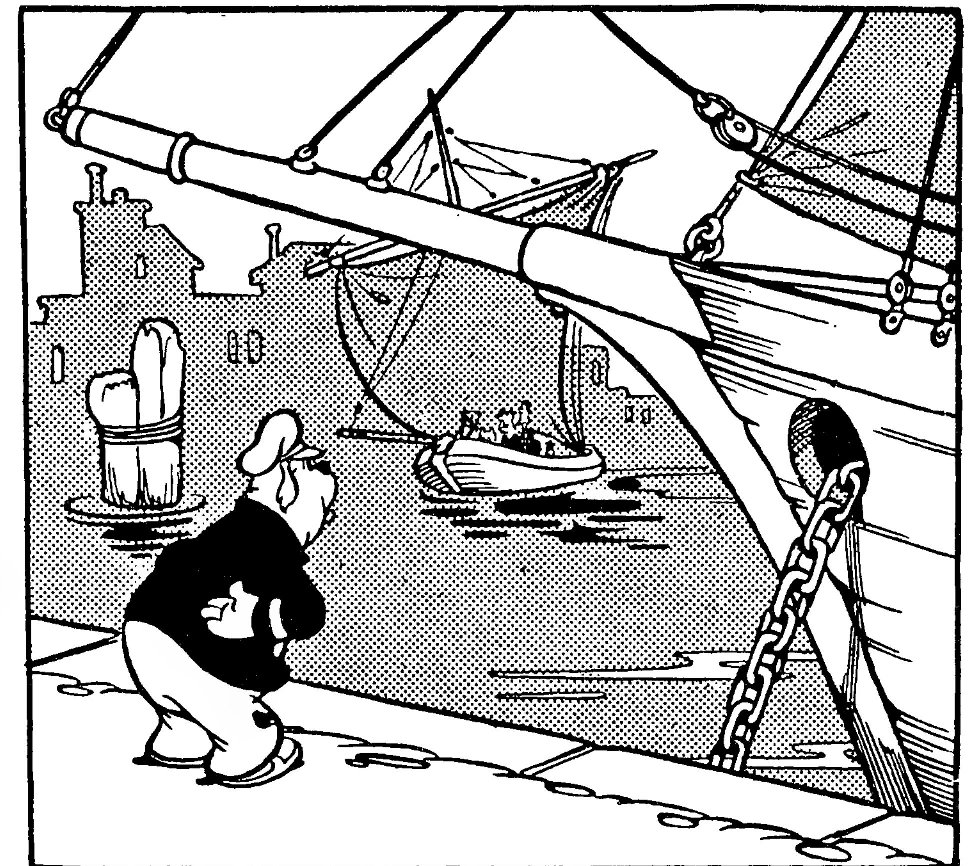
Men kan toch nooit van te voren zeggen waar iets goed voor is. Dat was ook het geval met de vloedgolf waar ik het gisteren over had. Want het kleine scheepje zou nooit op de open zee gekomen zijn, zonder deze ramp. De geweldige watermassa sloeg namelijk over het eiland heen en smakte in de grote Oceaan neer, het kleine schuitje meenemend. Door een speling van het lot kwam het er ongedeerd af en zeilde verder of er niets gebeurd was. En terwijl de arme troll op het eiland handenwringend naar de overblijfselen van zijn grot stond te kijken, verwijderde het zich, door een gunstige wind gedreven, snel in de richting van Rommeldam.
'Dit is dus het einde van de zeeslang,' zei Tom Poes. 'Hm, we zijn er op uitgegaan om het dier te vangen... het lijkt me dan ook niet zo'n erg goed einde van deze reis! Wat zal iedereen zeggen, wanneer we met lege handen thuis komen? Niemand zal geloven dat het monster bestaan heeft! En we hebben niet eens een hoektand van het dier om ons verhaal te bewijzen!'
'Hoho!' riep heer Ollie. 'Wacht eens even! In die grot van die troll heb ik iets gevonden! Jullie stonden maar te praten, maar ìk heb gekeken! Zo zijn wij, Bommels! Niet praten, maar doen! Ziehier!'
Heer Ollie haalde al pratend, met een zegevierend gebaar, een jampot uit zijn binnenzak...

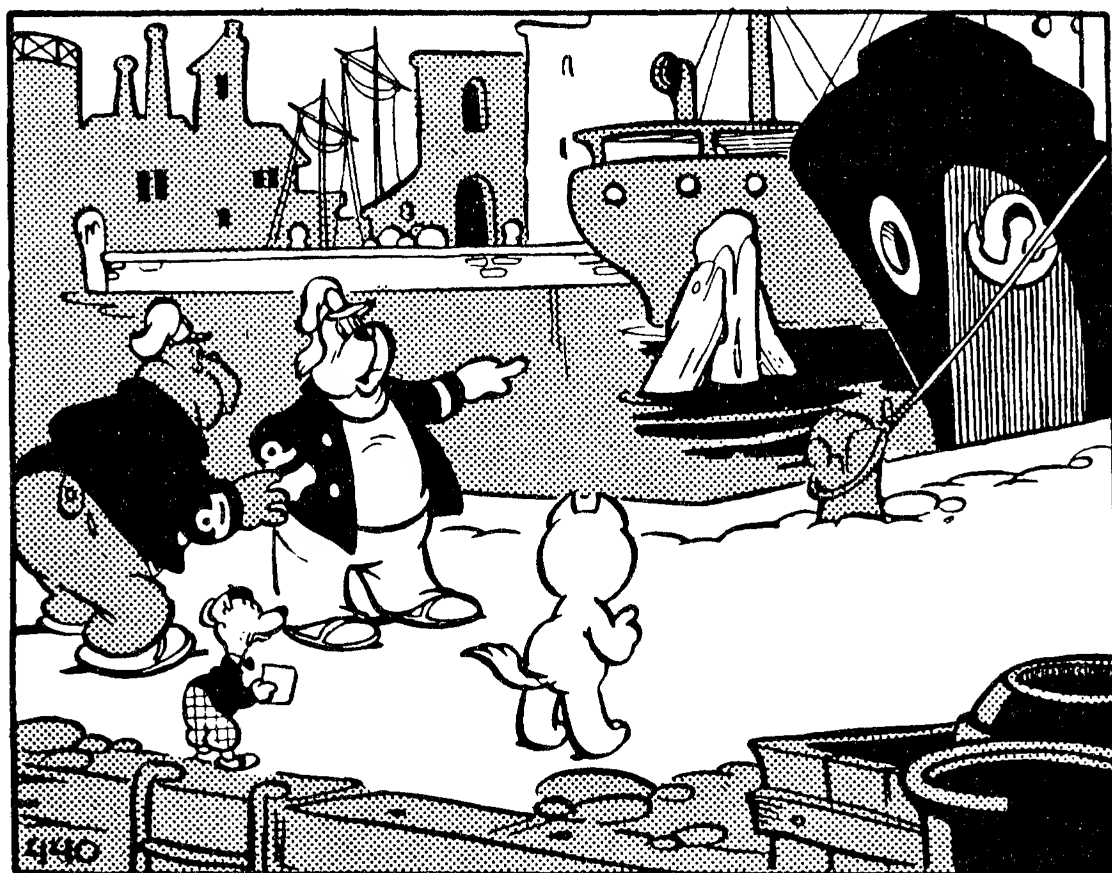

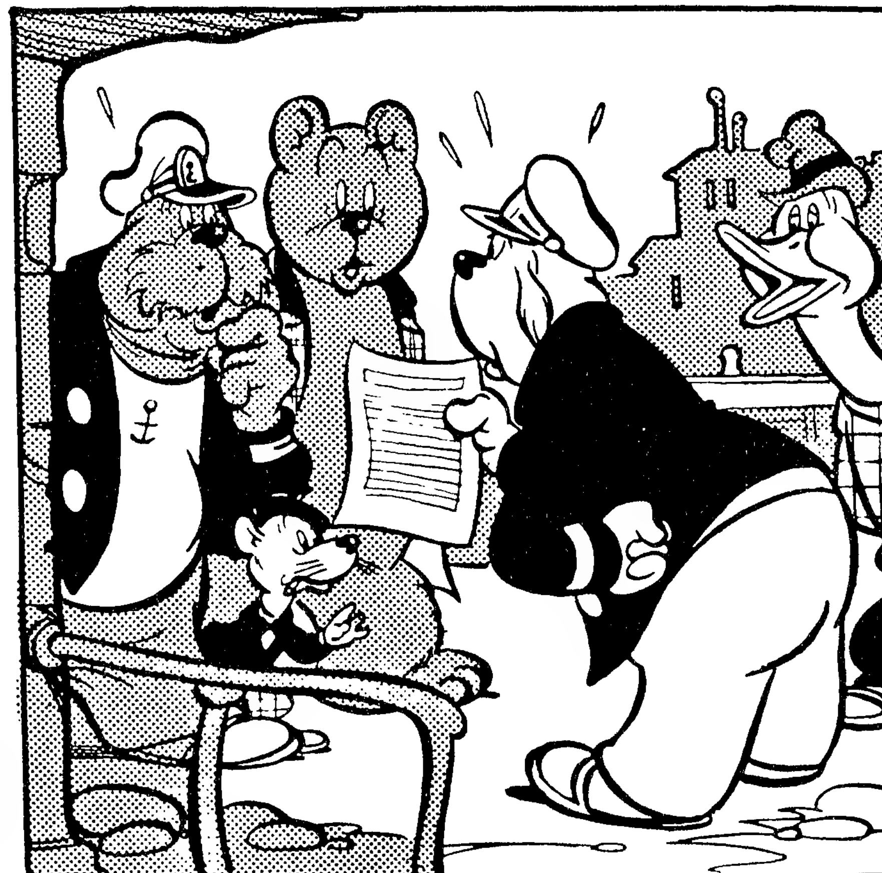
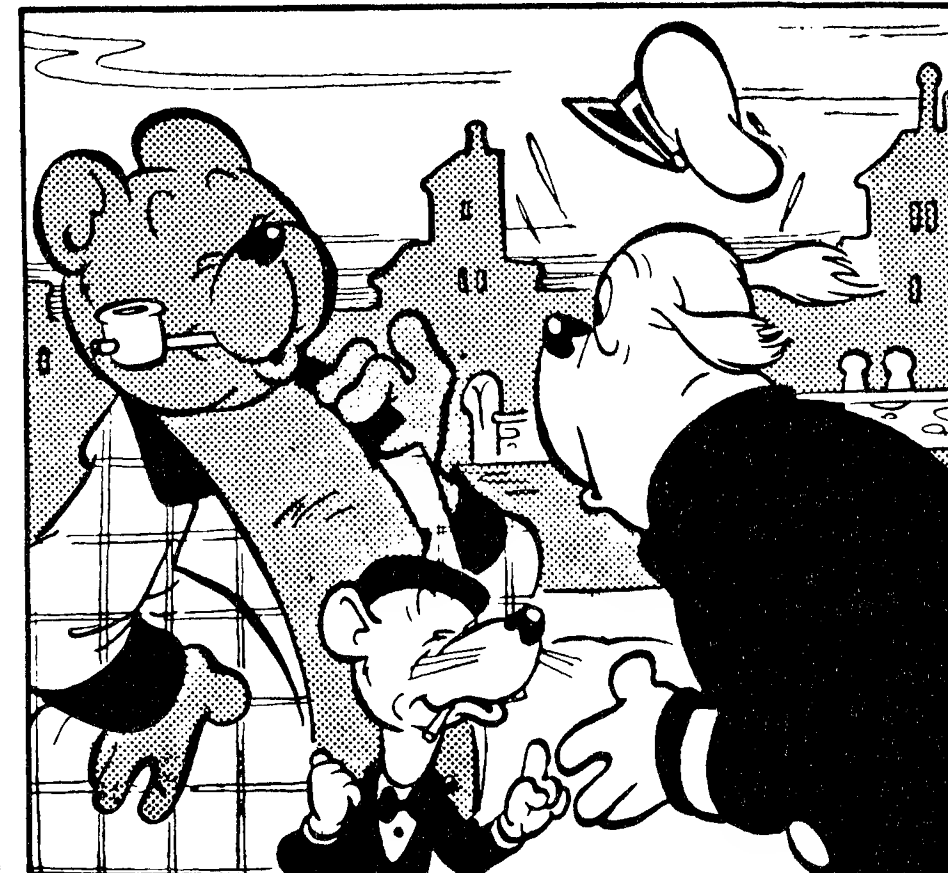
'Kijk!' sprak heer Ollie. 'Deze jampot vond ik in de grot van die... eh... troll! En weten jullie wat er in zit? Een jonge zeeslang! Kijk maar!' Voor de ogen van de verbaasde omstanders hield heer Bommel de pot omhoog en liet een boos kijkend, onrustig, klein monstertje zien.
'Hihihi!' riep Wammes Waggel. 'Wàt een leuk diertje! Wat schattig! Wat leukjes! Mag ik het hebben voor mijn aquarium?'
'Dit beest is voor de wetenschap!' sprak heer Ollie. 'Ik schenk het aan het Natuurkundig Genootschap van Rommeldam! En het moet al héél raar gaan als ik daardoor geen doctor-honorus-dinges word! Doctor Bommel, niet slecht, wat?'
'Onzin!' zei Wal Rus, 'laat me niet lachen! Het was handig van je om dat beest te ontdekken, dat geef ik toe! Maar dokter Dommels gaat me te hoog! Bah!'
'Heer Olivier B. Bommel legt Hand op jonge Zeeslang!' schreef Argus (de journalist, je weet wel). 'Wacht hem een Ere-doctoraat?'
Terwijl de hele bemanning op die manier bezig was, voer het scheepje steeds verder over de grote Oceaan. Het mag een wonder worden genoemd, dat er geen ongelukken gebeurden – maar de wind was noord en vriendelijk en dreef het vaartuigje steeds verder naar de haven...

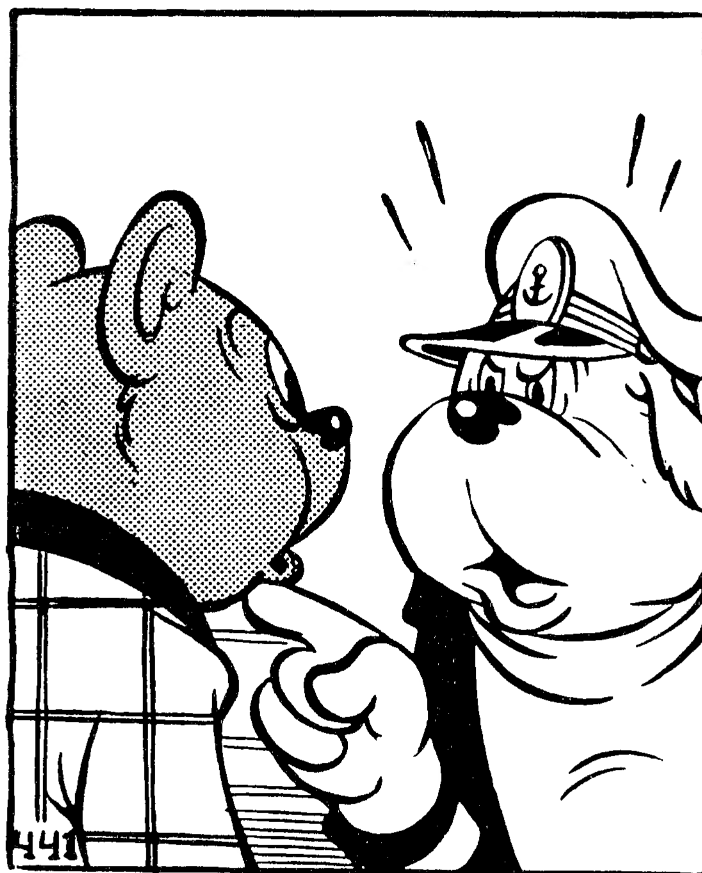

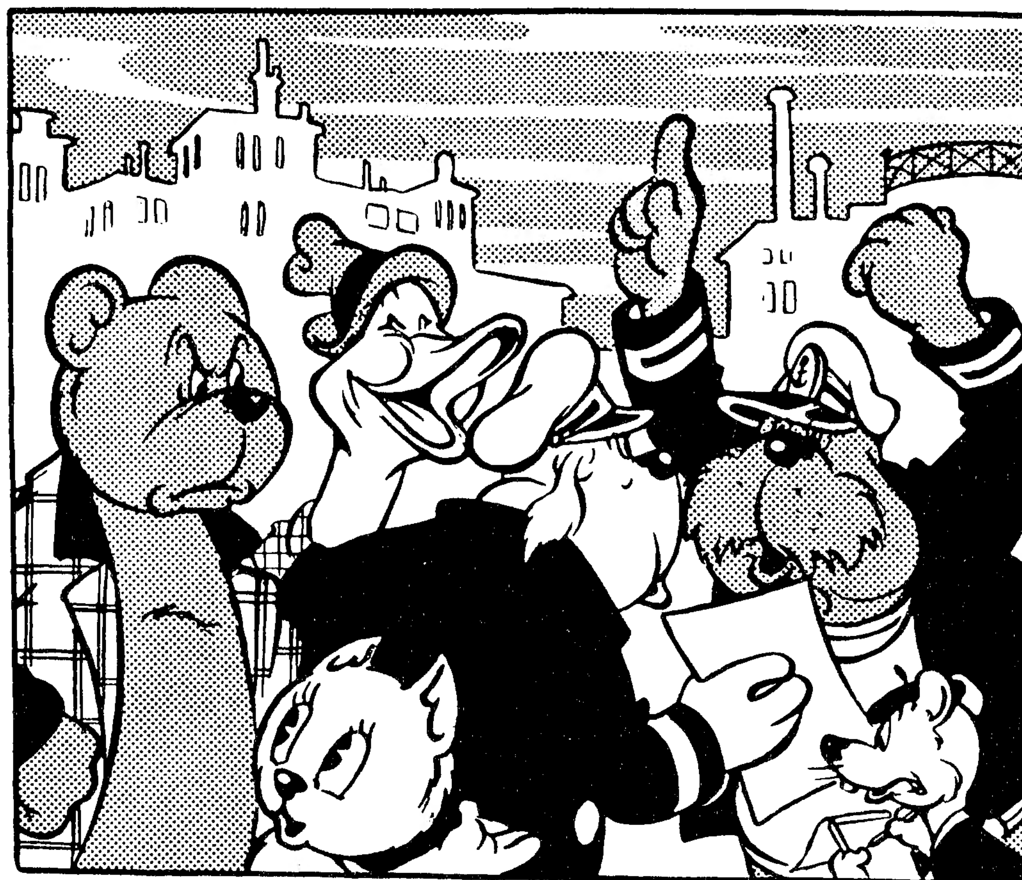
'Daar zitten jullie nu te kijken, hè?' zei heer Bommel. 'Jullie dachten zeker, dat je een zeeslang kon vangen, zonder dat ik er bij was, is 't niet? Ha! Wat een vergissing! Ik geef toe dat ik in het begin niet veel zin had in dit ruwe bedrijf! Een heer van mijn stand geeft de voorkeur aan rustiger en voornamer avonturen. Maar wanneer hij er eenmaal toe overgaat doet hij het goed, dat moet gezegd worden! 'Ollie!' zei mijn vader altijd, 'het geeft niet wat je doet, maar wàt je doet, doe dat goed', als jullie begrijpen wat hij bedoelde. Nu, en daar heb ik me altijd aan gehouden. Wat jij, Tom Poes? Ik herinner me nog, dat ik eens...'
'Schei uit, Blobbers!' zei Wal Rus ruw. 'Ik word zeeziek van je praatjes! Je bent reuze flink met je mond, dat moet gezegd worden! En die ouwe jampot is iets om trots op te zijn, dat geef ik toe. Maar nu moet je ophouden met dat overgehaalde getoeter, anders komt er herrie aan boord!'
Zo sprekende bracht de oude zeerob het bootje in de juiste koers en stuurde het de haven van Rommeldam binnen.
De havenmeester deed juist zijn ronde en zag het naderen.
'Het komt me voor dat deze bodem niet zeewaardig meer is,' mompelde de beambte. 'Het model is sterk verouderd en bovendien overbemand! Ik speel met de gedachte die schipper een bekeuring te geven – hij is te diep beladen!'

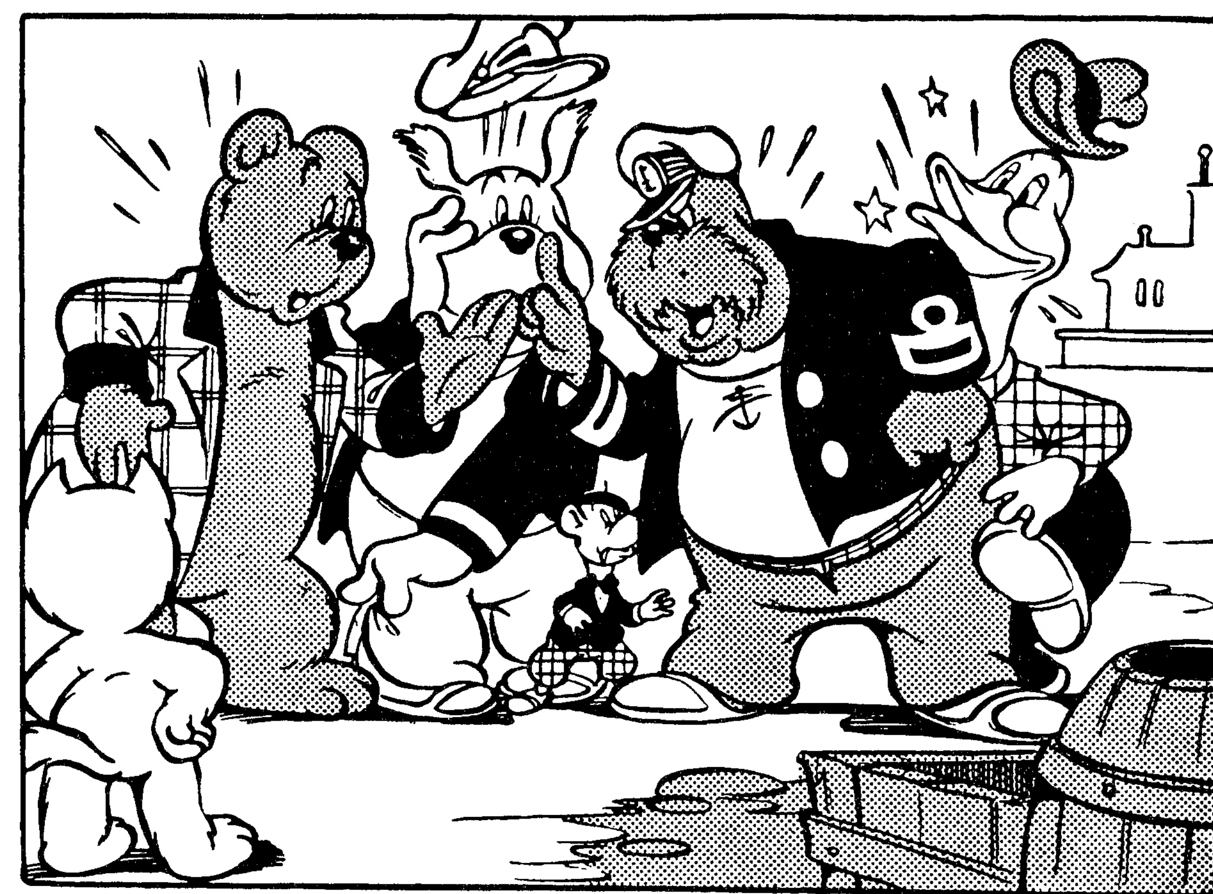

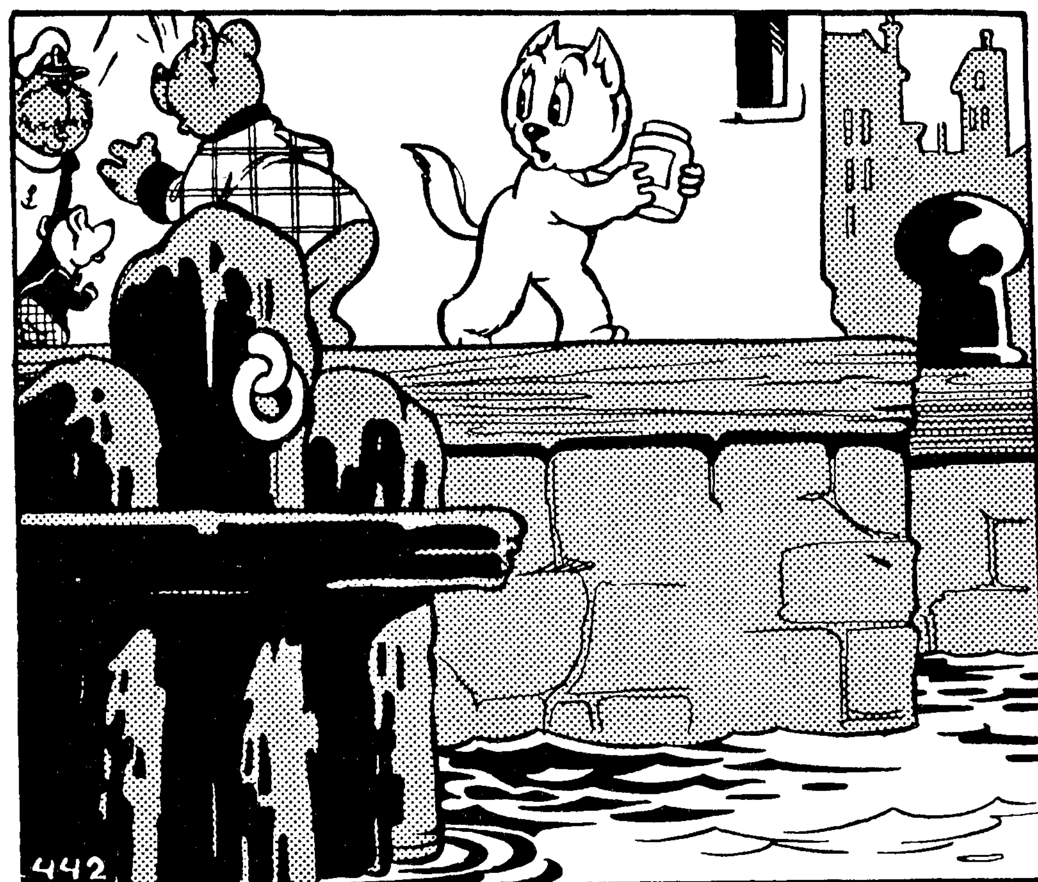
'Goedenmiddag!' zei de havenmeester, toen het hele gezelschap van het Oude Zeescheepje af op de vaste wal geklommen was. 'Als ik me niet vergis, is dat Kapitein Wal Rus?'
'Je vergist je niet!' zei de oude zeerob, 'zo word ik genoemd!'
'Wel,' vervolgde de havenmeester, 'dan moet ik u mededelen, dat uw schip 'Albatros' onbeheerd midden op zee is aangetroffen! Er is een sleepboot op afgestuurd, die het vaartuig, dat geheel verlaten was, hier naar de haven heeft gesleept!'
'Asjemenou!' riep Wal Rus.
'Dat is goed werk!' zei heer Bommel waarderend.
'Een aardig berichtje!' vond de journalist Argus.
'Héél aardig!' hernam de havenmeester. 'Ik ben zo vrij u hierbij de rekening te overhandigen. Sleeploon en liggelden, verhoogd met de verschuldigde belastingen en een boete voor het onbeheerd parkeren van een vaartuig op de openbare zeeweg!'
'Dat gaat te vèr!' riep heer Ollie. 'Deze brave zeeman heeft schipbreuk geleden en kan het niet helpen! Boete! Belastingen! Schande!'
'En wie ben jij?' vroeg de havenmeester koeltjes. 'Ben jij niet de vent, die zonder vergunning een zeeslang wilde invoeren?'
'Dat heeft hij gedaan!' riep Argus. 'Hij heeft een zeeslang in een jampotje bij zich! Een pracht berichtje.'
'Zo, zo!' mompelde de havenmeester ontsteld. 'Een zeeslang! In een jampotje! Dàt gaat u centen kosten, meneer! Een boete van heb-ik-me-jou-daar! Ik heb u nog gewaarschuwd!'

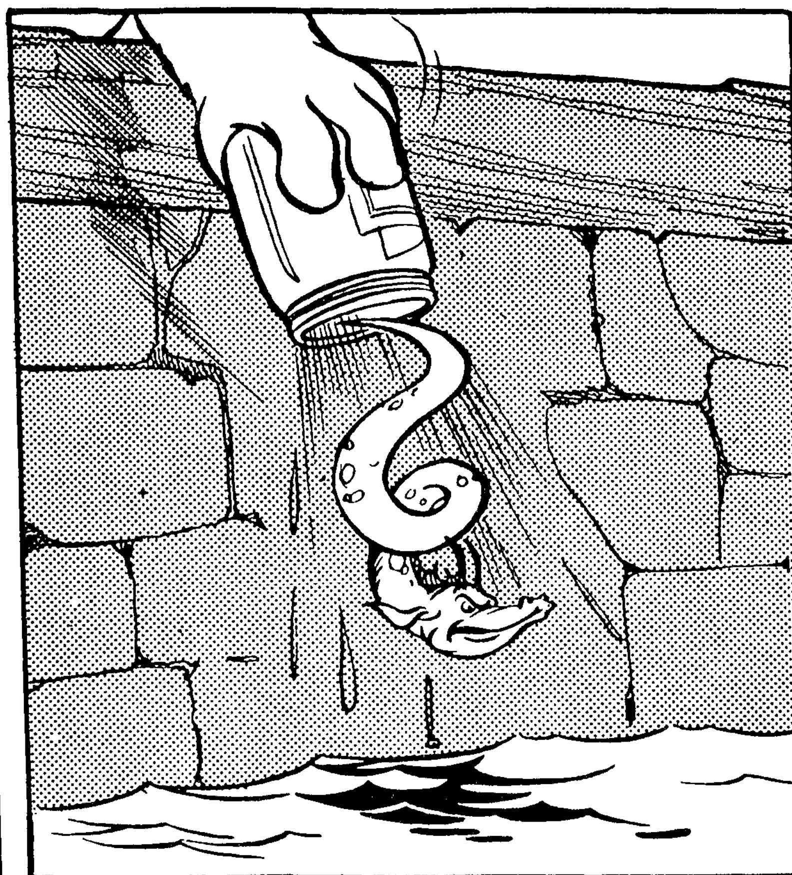
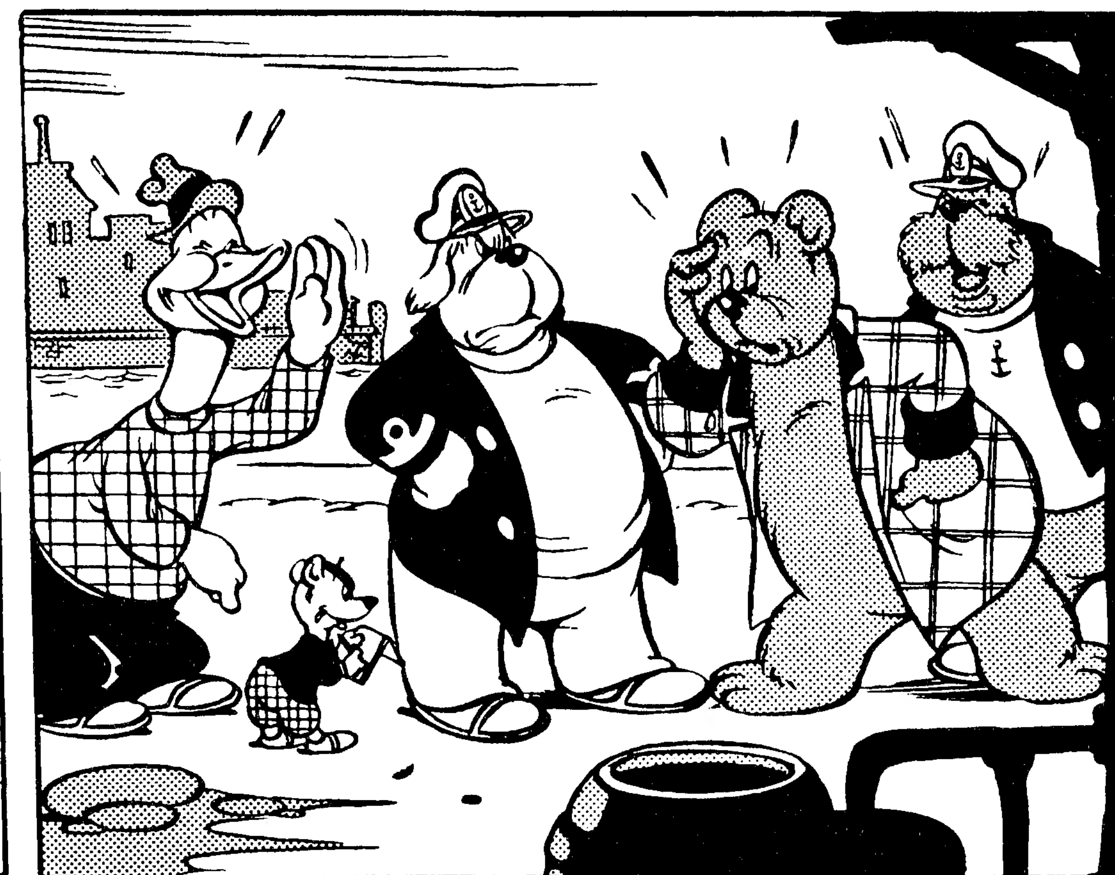

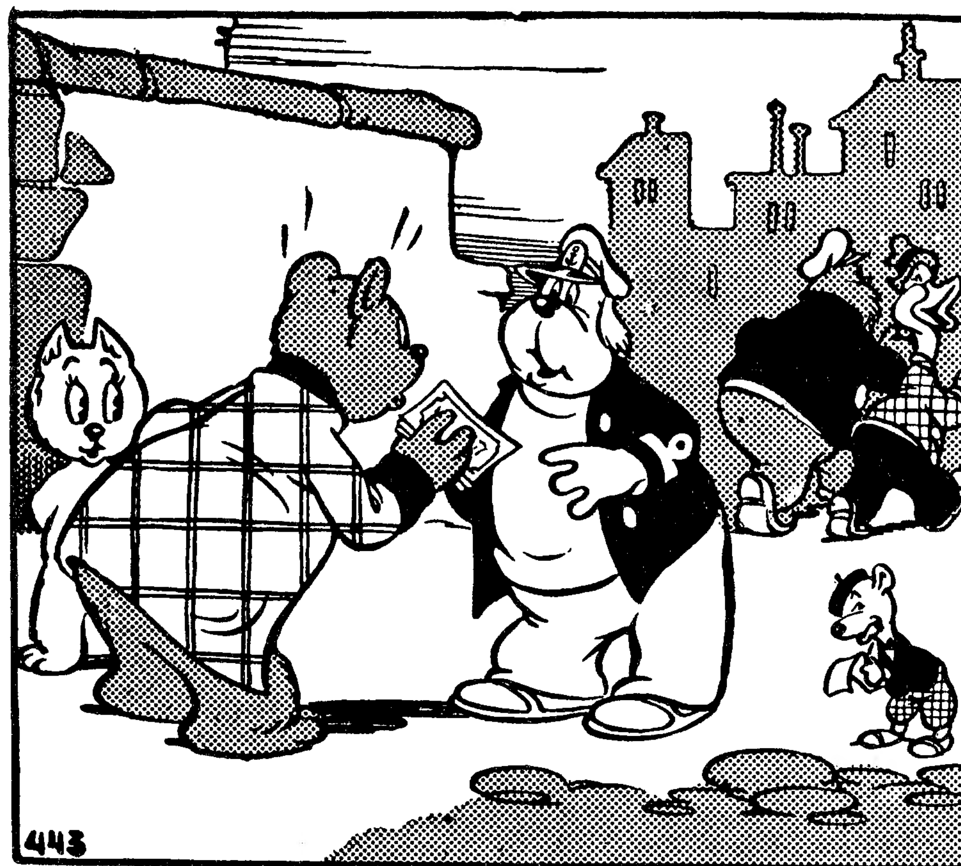
'Een boete?' riep heer Ollie. 'Je gaat te ver, man! Je kunt mij geen boete geven omdat ik een zeeslang gevangen heb! Dat is juist erg flink van me! Deze heer hier had het over een doctorstitel! Dat is wat anders! Je bent een zure ambtenaar en anders niet! Boete voor Wal Rus omdat hij schipbreuk heeft geleden en boete voor mij omdat ik een zeeslang heb gevangen! Weet je wel, dat je tegen een heer, een Bommel spreekt? Ik heb kennissen in de hoogste kringen en ik zal je een duw laten geven!'
'Ik moet u arresteren!' merkte de havenmeester verbolgen op. 'Belediging van een ambtenaar in functie!'
'Dàt wordt een aardig berichtje!' mompelde Argus, ijverig schrijvend.
'Hihihi! Wat een grapjas!' giechelde Wammes Waggel. 'Wat enig! Wat leukjes!'
'Jij bent een sukkel!' snauwde Wal Rus kwaad naar voren tredend. 'Enig! Leukjes! Havengeld! Sleeploon! Boete! Belastingen! Landrotten, meneer! Overgehaalde landrotten! Dit is geen leven! Ik ga terug naar het eiland van die troll!'
'Maakt u gereed!' zei de havenmeester, zijn pet in het model duwend. 'We gaan naar het politiebureau en jullie tweeën gaan achter de tralies! Zeeslangen invoeren alsof het niets is!'
'Dit loopt mis!' dacht Tom Poes. 'Er moet iets gedaan worden!'

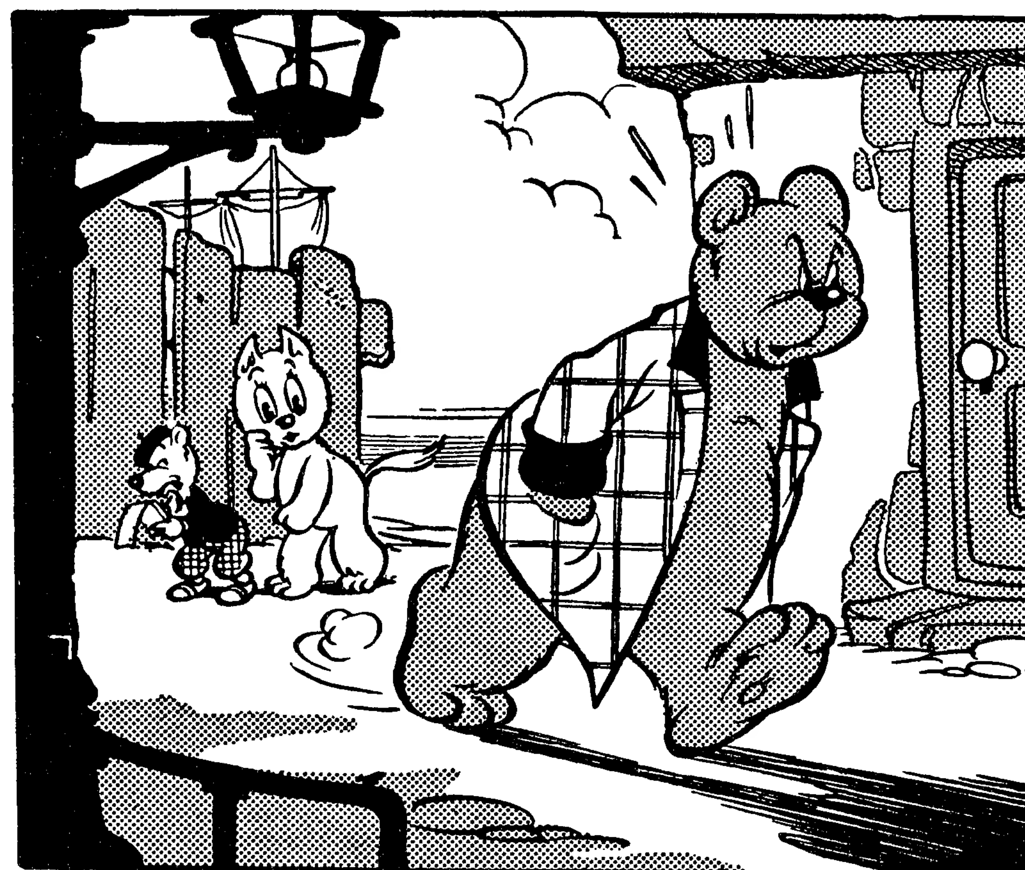
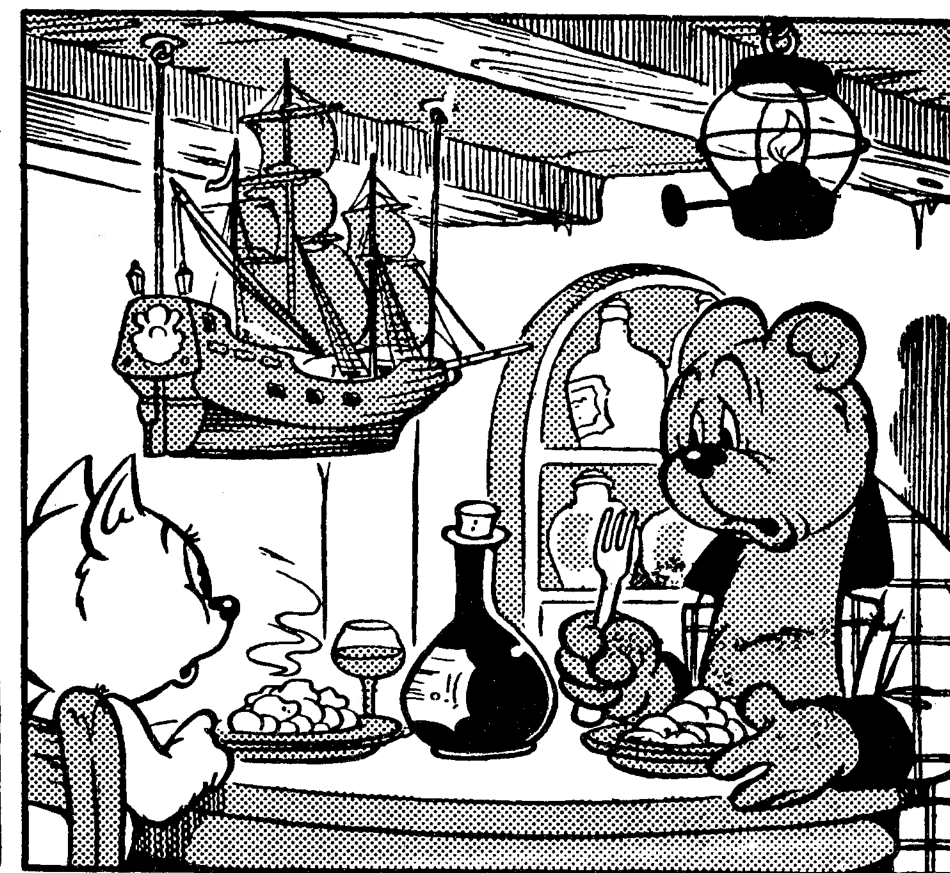

'Dit is een beschaafd land!' bulderde de havenmeester. 'Een land met oude cultuur! Het invoeren van zeeslangen is hier streng verboden! Waar zou het heen moeten wanneer iedereen die stukken bijgeloof ging importeren! Mee naar de gevangenis!'
Intussen had Tom Poes de jampot met het zeeslangetje uit de zak van heer Ollie gepakt en liep er nu mee naar de havenkant, terwijl achter hem de ruzie voortduurde. En op het moment, dat de havenmeester met stemverheffing beval: 'Overhandig mij die jampot! Ik neem die zeeslang in beslag!' liet Tom Poes het diertje met een zachte plons in het water van de haven vallen.
'Ziezo!' mompelde Tom Poes tevreden. 'Dàt is gebeurd! Nu bestaat er tenminste nog steeds een echte zeeslang en er is niemand, die boete hoeft betalen of zo. Dit is de beste oplossing.'

'Waar is die jampot!' riep de havenmeester ongeduldig. 'Komt er nog wat?'
'Ik... eh... hm...' sprak heer Bommel, vertwijfeld in zijn jaszakken zoekend. 'Daarnet... hm... zoëven had ik hem nog... en nu is hij weg!... Een... nee... hm!'
'Mooi! Dus géén zeeslang!' zei de havenmeester... 'Ik dacht ook al! Zo'n beest bestaat niet, dacht ik!'
'Bah!' mompelde Argus, al schrijvend. 'Nu is het wéér voor niets! Niets dan alle andere verhalen over zeeslangen! Niemand zal mijn artikel geloven!'
'Hihihihi!' giechelde Wammes. 'Dat geeft toch niet? Als het maar een leuk verhaaltje is!'

'Hoe staat het nu met die boete, het havengeld, het sleeploon en de rest?' gromde de havenmeester.
'Ik weet het niet!' zei Wal Rus. 'Ik heb geen geld en ik...'
'Daar praten we niet verder over!' zei heer Bommel. 'Ik ben een heer van stand en geld speelt voor mij geen rol! Ik zal die dingetjes betalen!'
'Dat is mannetaal, Bobbels!' zei de oude zeerob. 'Soms ben je toch erg bruikbaar! Mijn dank en tot wederdienst bereid! Tot kijk!'
'Hihi! Tot kijk, luitjes!' zei Wammes. En toen waren Tom Poes en heer Bommel alleen met de havenmeester en Argus. Heer Bommel betaalde alles wat er te betalen was en Argus schreef op wat er nog op te schrijven was. (Hoewel het eigenlijk geen zin meer had, zoals hij zei. Niemand zou het willen geloven.) Daarna stapte heer Ollie, gevolgd door Tom Poes naar het dichtstbijzijnde cafétje en bestelde een flink maal. Hij had een flinke honger, ondanks zijn boosheid, want het enige wat ze op het oude scheepje van Wammes Waggel gegeten hadden was een blik peertjes-op-sap.
'Hoe ouder ik word, hoe meer ik merk, dat ik te goed ben voor deze wereld, Tom Poes!' zei heer Ollie mistroostig. 'Zeg nu zelf! Niet eens het bezit van een klein zeeslangetje is mij gegund! Als ik er niet voor naar de gevangenis moet, komt er een zakkenroller, die hem steelt! Bah! Wàt een wereld!'
'Ja, ja!' zei Tom Poes en dacht er verder het zijne van...
Einde van dit verhaal.

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.